Agatha Christie

Agatha Christie

Detectivii dragostei

Micul domn Satterthwaite se uita gânditor la gazda sa. Prietenia dintre cei doi bărbaţi era destul de ciudată. Colonelul era un domn simplu de la ţară a cărui pasiune în viaţă o constituia vânătoarea. Cele câteva săptămâni, cât stătuse obligat în Londra, le petrecuse fără voia sa. Domnul Satterthwaite era, pe de altă parte, un orăşean prin definiţie. O autoritate în bucătăria franceză, în îmbrăcămintea de damă şi întotdeauna la curent cu ultimele scandaluri. Pasiunea sa consta în a observa natura umană. Şi era un expert în a contempla viaţa.

De aceea, s-ar fi putut părea că el şi colonelul Melrose aveau puţine lucruri în comun, întrucât pe colonel nu-l interesau treburile vecinilor săi şi avea oroare pentru orice fel de emoţie. Cei doi oameni erau prieteni mai ales pentru că taţii lor fuseseră şi ei amici. Totodată, cunoşteau aceiaşi oameni şi împărtăşeau păreri conservatoare despre les nouveaux riches.

Era aproape trecut de şapte şi jumătate. Cei doi stăteau în biroul confortabil al colonelului şi Melrose descria desfăşurarea iernii precedente cu entuziasmul unui vânător abil. Domnul Satterthwaite, ale cărui cunoştinţe despre cai constau, mai ales, din vizita obişnuită de duminica dimineaţa pe la grajduri, ce se mai păstrează încă prin tradiţie la casele demodate din provincie, asculta cu politeţea-i cunoscută.

Sunetul strident al telefonului îl întrerupse pe Melrose. Se duse spre masă şi apucă receptorul.

— Hello, da, colonelul Melrose la telefon. Poftim? Întreaga sa purtare se schimbă, deveni rigidă şi oficială. Acum

vorbea magistratul, nu vânătorul. Ascultă câteva clipe, apoi spuse laconic:

— Bine, Curtis. Vin de-ndată. Puse receptorul la loc şi se întoarse spre musafirul său: Sir James Dwighton a fost găsit în bibliotecă – ucis.

— Ce?

Domnul Satterthwaite tresări tulburat.

— Trebuie să plec imediat spre Alderway. Vrei să mergi cu mine?

Domnul Satterthwaite îşi aminti că, în district, colonelul era şeful poliţiei.

— Dacă nu deranjez… Ezită.

— Câtuşi de puţin. La telefon era inspectorul Curtis. Un tip bun, cinstit, dar nu prea inteligent. M-aş bucura dacă ai veni cu mine, Satterthwaite. Am presimţirea că e vorba de o afacere murdară.

— L-au prins pe ucigaş?

— Nu, răspunse scurt Melrose.

Urechea antrenată a domnului Satterthwaite detectă o nuanţă de rezervă în spatele scurtei negaţii. Începu să-şi recapituleze în minte tot ceea ce ştia despre familia Dwighton.

Un bătrân îngâmfat, fostul sir James era violent în comportament. Un om care-şi putea face duşmani cu uşurinţă. Mergând pe 60 de ani, cu părul grizonat şi faţa roşie. Avea reputaţia de a fi exagerat de zgârcit.

Gândurile i se îndreptară spre lady Dwighton. Imaginea ei îi apăru în faţă: tânără, roşcată, subţire. Îşi reaminti diferite zvonuri, aluzii, ciudate fragmente de bârfă. Deci, asta era treaba, de aceea Melrose arăta atât de întunecat. Apoi se reculese, imaginaţia luând-o razna odată cu el.

Cinci minute mai târziu, domnul Satterthwaite se aşează, alături de gazda sa, în maşinuţa cu două locuri a acestuia şi porniră în noapte.

Colonelul era un tip taciturn. Trecuse o milă şi jumătate înainte de a vorbi. Atunci întrebă brusc.

— Cred că-i cunoşti?
— Familia Dwighton? Ştiu totul despre ei, bineînţeles.
— Oare despre cine nu ştia totul domnul Satterthwaite?
— Cred că pe el l-am întâlnit o dată şi pe ea destul de des.
— Drăguţă femeie, spuse Melrose.
— Frumoasă! Declară domnul Satterthwaite.
— Chiar crezi?
— Tipul pur renascentist, sublinie domnul Satterthwaite, înflăcărându-se pe tema asta. Ea a jucat în piesele alea, ştii, matinee de caritate, primăvara trecută. Am fost extrem de impresionat. Nu era nimic modern la ea, o pură supravieţuitoare. Ţi-o poţi imagina în Palatul Dogilor sau ca Lucrezia Borgia.

Colonelul lăsă maşina să devieze uşor şi domnul Satterthwaite se opri brusc. Se întrebă ce fatalitate îi adusese numele Lucreziei Borgia pe limbă, în împrejurările acelea…

— Dwighton n-a fost otrăvit, nu-i aşa? Întrebă el deodată.

Melrose se uită la el chiorâş, oarecum curios.

— Mă mir ce te face să întrebi asta?
— O, nu, nu ştiu. Domnul Satterthwaite era încurcat Mi-a trecut aşa prin minte.
— Ei bine, n-a fost, spuse Melrose supărat Dacă vrei să ştii, i-a fost strivit capul.
— Cu un instrument greoi, murmură domnul Satterthwaite, dând din cap ca un înţelept.
— Nu vorbi ca dintr-o poveste detectivă, Satterthwaite. A fost lovit în cap cu o statuetă din bronz.
— O, exclamă Satterthwaite şi se cufundă în tăcere.
— Ştii ceva despre un tip numit Paul Delangua? Întrebă Melrose după un minut, două.
— Da. Un tânăr chipeş.
— Aş zice că femeile obişnuiesc să-i spună aşa, mârâi colonelul.
— Nu-ţi place de el?
— Nu, nu-mi place.

— Aş fi crezut că-ţi place. Călăreşte foarte bine.

— Ca un străin la un concurs hipic. O mulţime de maimuţăreli.

Domnul Satterthwaite îşi ascunse un zâmbet. Bietul bătrân Melrose era aşa de britanic în convingerile sale. El însuşi conştient că agrea punctele de vedere cosmopolite, domnul Satterthwaite deplângea atitudinea insulară faţă de viaţă.

— A fost prin partea asta a locurilor? Întrebă el.

— Stătea la Alderway, cu familia Dwighton. Potrivit unui zvon, sir James l-a dat cu piciorul afară săptămâna trecută.

— De ce?

— L-a găsit făcând dragoste cu nevastă-sa, cred. Ce dracu…

Urmă o zvâcnitură violentă şi o ciocnitură puternică.

— Cele mai periculoase intersecţii sunt în Anglia, spuse Melrose. Totuşi, individul ăla ar fi trebuit să claxoneze. Noi suntem pe drumul principal. Îmi închipui că noi l-am lovit mai rău decât el pe noi.

Sări afară din maşină. O siluetă se arătă din cealaltă maşină şi i se alătură. Fragmente din discuţie ajunseră la Satterthwaite.

— Mă tem că este în întregime vina mea, spunea străinul. Dar eu nu cunosc foarte bine partea asta din ţară şi nu există nici un fel de semn care să indice cine are prioritate.

Colonelul, îmblânzit, se comportă corespunzător. Cei doi bărbaţi se aplecară asupra maşinii străinului, pe care un şofer o examina deja. Conversaţia deveni foarte tehnică.

— O chestie de jumătate de oră cred, spuse străinul. Dar n-aş vrea să vă reţin. Mă bucur că maşina dumneavoastră a scăpat numai cu atâta.

— De fapt… Începuse colonelul, dar fu întrerupt Domnul Satterthwaite, fremătând de emoţie, sări din maşină ca o pasăre în zbor şi-l apucă pe străin călduros de mână.

— Ia uite! Mă gândeam că recunoşteam vocea, declară el vesel. Ce lucru extraordinar. Un lucru cu totul extraordinar.

— Ce? Întrebă colonelul Melrose.

— Domnul Harley Quin. Melrose, sunt sigur că m-ai auzit de multe ori vorbind despre domnul Quin!

Colonelul Melrose nu părea să-şi amintească faptul, dar el asistă politicos la scena în timpul căreia domnul Satterthwaite ciripea vesel: „Nu te-am mai văzut. Ia să-mi aduc aminte…”

— Din seara de la „The Bells and Motley”, spuse celălalt liniştit.

— The Bells and Motley”, da? Întrebă colonelul.

— Un han, explică domnul Satterthwaite.

— Ce nume ciudat pentru un han!

— E doar vechi, spuse domnul Quin. A fost o vreme, amintiţi-vă, când clopoţeii şi hainele pestriţe erau mai obişnuite în Anglia decât în zilele noastre.

— Aşa cred, da, fără îndoială că aveţi dreptate, spuse Melrose vag. Clipi din ochi. Printr-un Curios efect de lumini – luminile din faţă de la o maşină şi stopurile roşii de la cealaltă – domnul Quin păru pentru o secundă să fie îmbrăcat el însuşi într-o haină pestriţă. Dar era numai lumina.

— Nu putem să te lăsăm aici abandonat pe drum, continuă domnul Satterthwaite. Trebuie să vii cu noi. E destul loc pentru trei, nu-i aşa, Melrose?

— Oarecum. Vocea colonelului degaja puţină îndoială. Singura problemă este cu treaba pe care o avem, remarcă el. Ce zici, Satterthwaite?

Domnul Satterthwaite stătea ţeapăn. Idei îi veneau şi-l străfulgerau. Era cu adevărat cuprins de frenezie.

— Nu, strigă el. Nu, trebuia să-mi fi dat seama! Nu-i o întâmplare care să nu te intereseze, domnule Quin. N-a fost un accident că ne-am întâlnit cu toţii în noaptea asta la intersecţie.

Colonelul Melrose se uită la prietenul său uimit. Domnul Satterthwaite îl luă de braţ.

— Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre prietenul nostru Derek Capel? Motivul sinuciderii sale pe care nimeni nu l-a putut ghici? Domnul Quin a rezolvat problema şi de atunci a mai avut altele. El îţi arată lucruri care sunt prezente tot timpul, dar pe care nu le vezi. El este minunat.

— Dragul meu Satterthwaite, mă faci să roşesc, spuse domnul Quin zâmbind. După câte îmi amintesc, toate aceste descoperiri au fost făcute de tine, nu de mine.

— Ele au fost făcute pentru că erai acolo, spuse domnul Satterthwaite cu toată convingerea.

— Bine, remarcă Melrose, tuşind stingherit. Nu mai avem timp de pierdut. Hai să mergem.

Se urcă în locul şoferului Nu era prea încântat că-i fusese impus străinul prin entuziasmul domnului Satterthwaite, dar nu avea nici o obiecţiune serioasă la îndemână şi era nerăbdător să ajungă la Alderway cât mai repede posibil.

Domnul Satterthwaite îl pofti pe domnul Quin la mijloc şi el se aşeză la margine. Maşina era încăpătoare şi cei trei stăteau fără să se înghesuie inutil.

— Deci, vă interesează criminalistica, domnule Quin? Întrebă colonelul, dându-şi osteneala să fie amabil.

— Nu, nu în mod special crimele.

— Atunci, ce?

Domnul Quin zâmbi.

— Să-l întrebăm pe Satterthwaite. El este un observator foarte fin.

— Cred, observă Satterthwaite încet, pot să greşesc, dar cred că pe domnul Quin îl interesează îndrăgostiţii.

El se înroşi când pronunţă ultimul cuvânt, pe care nici un englez nu-l poate folosi fără să fie adânc pătruns de sensurile lui. Domnul Satterthwaite îl introduse în discuţie pe un ton scuzabil şi cu efectul unor ghilimele.

— Pe legea mea! Exclamă colonelul, surprins şi redus la tăcere.

Se gândi în sinea sa că acesta părea să fie un prieten foarte special al lui Satterthwaite. Îl privi cu coada ochiului.

Tipul arăta în ordine ca un tânăr normal. Destul de brunet, dar fără să semene deloc că ar fi străin.

— Şi-acum, spuse Satterthwaite plin de importanţă, trebuie să-ţi relatez totul despre caz.

Vorbi vreo zece minute în şir. Stând acolo în întuneric, grăbindu-se prin noapte, avea un atrăgător simţ al puterii. Ce conta dacă era numai un om care contempla viaţa? Stăpânea cuvinte, le punea în mişcare, putea să le comande să intre într-un tipar – un ciudat tipar renascentist, compus din frumuseţea Laurei Dwighton, cu braţele sale albe şi părul roşu – şi silueta fantomatică a brunetului Paul Delangua, pe care femeile îl găseau chipeş.

Totul profilat în cadrul pe care-l oferea Alderway – Alderway care se afla acolo încă din vremea lui Henry al VII-lea şi, unii susţineau, chiar de mai înainte. Alderway care era tipic englez, cu pomi ca tisa cu coroana tunsă, cu vechea sa şură cu acoperişul ascuţit şi cu iazul de peşte, unde călugării îşi creşteau crapii pentru zilele de vineri.

În câteva tuşe el îl descrise pe sir James, un Dwighton, care era un demn descendent al vechilor De Witton, care cu mult timp înainte smulseseră banii din pământ şi-i închiseseră bine în cufere, aşa încât dacă zile negre ar fi dat peste vreunul dintre ei, stăpânii de la Alderway n-ar fi sărăcit niciodată.

În cele din urmă, domnul Satterthwaite încetă. Era sigur, fusese sigur tot timpul, de interesul ascultătorilor săi. Aştepta acum cuvintele de laudă care i se cuveneau. Şi ele sosiră.

— Eşti un artist, domnule Satterthwaite.

— Eu… Eu îmi dau osteneala.

Micuţul domn devenise dintr-o dată modest.

Intraseră pe la casa portarului cu câteva minute în urmă. Acum maşina trase în faţa uşii principale şi un poliţist coborî în grabă ca să-i întâmpine.

— Bună seara, sir. Inspectorul Curtis e în bibliotecă.

— În regulă.

Melrose urcă în fugă treptele, urmat de ceilalţi doi. Când cei trei traversară holul mare, un majordom în vârstă îi privea nemulţumit din cadrul unei uşi. Melrose îl salută: – 'seara, Miles. E un eveniment trist.

— Este într-adevăr, se cutremură celălalt. Nici nu-mi vine să cred, sir; nici nu-mi vine. Când mă gândesc că cineva a putut să-l doboare pe stăpân.

— Da, da, spuse Melrose, întrerupându-l. O să discut cu tine imediat.

Păşi în bibliotecă. Acolo un inspector uriaş, băţos, îl întâmpină cu respect.

— Murdară treabă, sir. Nu am atins lucrurile. Nici o amprentă pe armă. Cine a făcut-o era profesionist.

Domnul Satterthwaite se uită la silueta încovoiată care stătea la masa mare de scris şi privi ager în jur. Omul fusese atacat din spate, o lovitură puternică îi sfărâmase craniul. Priveliştea nu era prea agreabilă.

Arma crimei zăcea pe jos – o statuetă din bronz de vreo 65 cm. Înălţime, cu baza năclăită de sânge. Domnul Satterthwaite se aplecă asupra ei curios.

— O Venus, spuse el încet. Aşadar, el a fost lovit de Venus.

Găsi hrană pentru meditaţie poetică prin propriile sale gânduri.

— Ferestrele, interveni inspectorul, erau toate închise pe dinăuntru.

Se opri intenţionat.

— Ca s-o transforme într-o afacere interioară, spuse Melrose, nu prea convins. Bine, bine, vom vedea.

Mortul era îmbrăcat în haine de golf şi un sac cu crose fusese aruncat la întâmplare pe o sofa de piele.

— Tocmai venise de pe teren, explică inspectorul, urmărind privirea şefului său. Era cinci şi un sfert. A luat ceaiul adus aici de majordom. Mai târziu, a sunat după valet ca să-i aducă jos o pereche de papuci moi. După câte, valetul a fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă.

Melrose dădu din cap şi-şi îndreptă atenţia încă o spre masa de scris.

O mulţime de bibelouri fuseseră răsturnate şi sparte. Între acestea se remarca un mare ceas negru smălţuit. Căzuse pe o parte, chiar în mijlocul mesei.

Inspectorul tuşi.

— Asta am putea-o numi o dovadă norocoasă, sir, spuse el. După cum vedeţi, s-a oprit. La şase şi jumătate, a ne indică ora crimei. Foarte folositor.

Colonelul se uită la ceas.

— Precum spui, remarcă el: „Foarte folositor”. Se opri scurt şi apoi adăugă: Al dracului de folositor! Nu-mi place asta, inspectare.

Se uită la ceilalţi doi. Privirea sa o căuta pe cea a ului Quin ca să-i sară în ajutor.

— La dracu' cu totul, spuse el. E prea simplu. Ştiţi la ce mă refer. Lucrurile nu se întâmplă aşa.

— Vreţi să spuneţi, murmură domnul Quin, că ceasurile nu cad aşa?

Melrose îl ţintui o clipă cu privirea şi apoi se uită din nou la ceasul care avea acea aparenţă patetică şi inocentă, proprie obiectelor cărora li s-a răpit brusc demnitatea lor. Cu foarte multă grijă, colonelul Melrose îl repuse pe picioarele sale. Lovi cu putere în masă. Ceasul se clătină, dar nu căzu. Melrose repetă gestul şi foarte încet, cu un fel îndărătnicie, ceasul căzu pe spate.

— La ce oră a fost descoperită crima? Întrebă Melrose sever.

— Pe la şapte, sir.

— Cine-a descoperit-o?

— Majordomul.

— Adu-l aici, spuse şeful poliţiei. Am să-l văd acum. Apropo, unde este lady Dwighton?

— Zace, sir. Camerista ei spune că-i într-o stare de prostraţie şi nu poate să vadă pe nimeni.

Melrose dădu din cap afirmativ şi inspectorul Curtis plecă în căutarea majordomului. Domnul Quin se uită gânditor la şemineu. Domnul Satterthwaite îi urmă exemplul. Clipi câtva timp uitându-se la buştenii care se topeau şi apoi ceva care lucea pe grătar îi sări în ochi. Se repezi şi ridică o bucăţică de sticlă curbată.

— M-aţi chemat, sir?

Era vocea majordomului, încă tremurândă şi nesigură. Domnul Satterthwaite strecură ciobul de sticlă în buzunarul de la haină şi se întoarse.

Bătrânul stătea în uşă.

— Ia loc, spuse şeful poliţiei cu blândeţe. Tremuri tot. Cred c-a fost un şoc pentru dumneata.

— A fost, sir.

— Bine, n-am să te ţin mult. Stăpânul dumitale mi se pare că a venit după ora cinci?

— Da, sir. A ordonat să i se aducă ceaiul aici. După aceea, când am venit să debarasez, a cerut să-i fie trimis Jennings, ăsta-i valetul lui, sir.

— Cât era ora?

— Cam şase şi zece, sir.

— Da, şi?

— I-am trimis vorbă lui Jennings, sir. Şi abia când am intrat să închid ferestrele şi să trag draperiile am văzut, la ora şapte, am văzut…

Melrose îl întrerupse.

— Bine, bine, nu trebuie să intri în toate astea. Nu ai atins corpul, n-ai mişcat nimic, nu-i aşa?

— O! Sigur că nu, sir! M-am dus cât am putut de repede la telefon să sun la poliţie.

— Şi-apoi?

— I-am spus Janei, camerista doamnei, să-i aducă la cunoştinţă.

— Nu ţi-ai văzut stăpâna deloc în seara aceasta?

Colonelul Melrose puse întrebarea aşa într-o doară, dar urechile sensibile ale domnului Satterthwaite au prins

încărcătura de nelinişte din spatele cuvintelor.
— Ce să mai vorbesc, sir. Doamna a rămas în camerele sale după tragedie.
— Ai văzut-o înainte?
Întrebarea veni brusc şi toţi cei din cameră observară ezitarea majordomului înainte de a răspunde.
— Eu… Eu doar am zărit-o, sir, coborând scara.
— A intrat aici?
Domnul Satterthwaite îşi ţinu respiraţia.
— Eu… Eu aşa cred, sir.
— Cât era ceasul?
Ar fi putut auzi un ac căzând. Ştia oare bătrânul, se întreba domnul Satterthwaite, cât de mult atârna de răspunsul său?
— Era chiar şase şi jumătate, sir. Colonelul Melrose respiră adânc.
— Mulţumesc, e suficient. Vrei să-l trimiţi pe Jennings, valetul?
Jennings răspunse la chemare cu promptitudine. Un bărbat cu faţa lunguiaţă, cu o alură de pisică. Avea şi un aer viclean şi secretos.
Un om, se gândi domnul Satterthwaite, care şi-ar ucide cu uşurinţă stăpânul dacă ar fi sigur că nu va fi descoperit.
Ascultă cu interes răspunsurile omului la întrebările colonelului Melrose. Dar povestea sa păru destul de liniara. El îi dusese jos stăpânului nişte papuci moi şi-i scosese pantofii de golf.
— Ce-ai făcut după aceea, Jennings?
— M-am întors în camera servitorilor.
— La ce oră ai plecat de la stăpânul tău?
— Trebuie să fi fost şase şi un sfert, sir.
— Unde te aflai la şase şi jumătate, Jennings?
— În camera servitorilor.
Colonelul Melrose îi făcu omului un semn din cap să plece. Se uită întrebător la Curtis.

— Corect, sir, am controlat asta. A fost în camera servitorilor de la şase şi douăzeci până la ora şapte.

— Atunci asta îl exclude, spuse şeful poliţiei cu un uşor regret. Şi-apoi nu există nici un motiv. Se uitau unul la altul. Cineva bătu în uşă.

— Intră, spuse colonelul.

O cameristă apăru cu privirea speriată.

— Vă rog, doamna a auzit că este aici colonelul Melrose şi ar dori să-l vadă.

— Desigur, spuse Melrose. Vin imediat. Vrei să mă conduci?

Dar o mână împinse fata într-o parte. O cu totul altă siluetă stătea acum în cadrul uşii. Laura Dwighton arăta ca o vizitatoare dintr-o altă lume.

Era îmbrăcată într-o rochie de model medieval pentru ceai făcută din brocart albastru închis. Părul ei roşu cu cărare la mijloc îi cădea peste urechi. Conştientă de faptul că avea propriul ei stil, lady Dwighton nu-şi tăiase niciodată părul. Era strâns la ceafă într-un coc simplu. Braţele îi erau goale.

Unul era întins ca să se sprijine de cadrul uşii, celălalt îi atârna în jos, ţinând în mână o carte. Arată, se gândi domnul Satterthwaite, ca o Madonna de pe o pânză italiană timpurie.

Stătea acolo, clătinându-se uşor dintr-o parte în alta. Colonelul Melrose se repezi spre ea.

— Am venit să vă spun… Să vă spun…

Vocea îi era plină şi melodioasă. Domnul Satterthwaite era atât de fascinat de valoarea dramatică a scenei încât uitase realitatea înconjurătoare.

— Vă rog, lady Dwighton…

Melrose îi puse un braţ după umăr ca s-o sprijine. O conduse prin hol într-un mic antreu, având pereţii acoperiţi cu mătase în nuanţe pal. Quin şi Satterthwaite îi urmară. Se lungi pe o canapea joasă, cu capul pe o pernă de culoarea ruginii şi cu pleoapele închise. Cei trei bărbaţi o priveau.

Deodată, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Spuse foarte liniştită.

— Eu l-am omorât. Asta am venit să vă spun. Eu l-am omorât!

Urmă o tăcere mormântală de-o clipă. Domnul Satterthwaite nu-şi mai auzi bătaia inimii – Lady Dwighton, spuse Melrose. Aţi avut un mare şoc, sunteţi răvăşită. Nu cred că vă daţi prea bine seama ce spuneţi.

Va retracta ea acum, cât mai avea încă timp?

— Ştiu perfect ceea ce spun. Eu am fost cea care l-a împuşcat.

Doi oameni din cameră rămaseră cu gura căscată, celălalt înţepeni Laura Dwighton se aplecă şi mai în faţă.

— Nu înţelegeţi? Am coborât şi l-am împuşcat. Recunosc.

Cartea, pe care o ţinuse în mână, căzu pe duşumea. Se afla un coupe-papier în ea, de forma unui stilet cu un mâner cu bijuterii. Domnul Satterthwaite îl ridică în mod mecanic şi-l puse pe masă. În timp ce făcea asta se gândea: „E o juc ărie periculoas ă. Ai putea omorî un om cu ea.”

— Ei bine, vocea Laurei Dwighton era nerăbdătoare. Ce aveţi de gând să faceţi? Mă arestaţi? Mă luaţi?

Colonelul Melrose îşi regăsi vocea cu greutate.

— Ceea ce mi-aţi spus este foarte serios, lady Dwighton. Trebuie să vă cer să vă duceţi în camera dumneavoastră până când fac… Aranjamentele.

Ea dădu din cap şi se ridică în picioare. Acum aproape îşi revenise, era serioasă şi rece.

În timp ce se îndrepta spre uşă, domnul Quin o întrebă:

— Ce-aţi făcut cu revolverul, lady Dwighton? Un licăr de nesiguranţă îi trecu pe faţă.

— L-am lăsat acolo, pe duşumea. Nu, cred că l-am aruncat pe fereastră… O! Nu pot să-mi amintesc acum. Ce contează? Abia ştiam ce făceam. Nu contează, nu-i aşa?

— Nu, spuse domnul Quin. Cred că nu prea contează.

Îl privi perplexă cu o urmă de nelinişte. Apoi îşi aruncă capul pe spate şi ieşi maiestuoasă din cameră. Domnul

Satterthwaite se grăbi după ea. Putea, simţea el, să se prăbuşească în orice clipă. Dar ea urcase deja jumătate din trepte, fără să mai manifeste vreun semn al slăbiciunii ei anterioare. Camerista cea speriată stătea la capătul de jos al scării şi domnul Satterthwaite îi spuse cu autoritate:

— Ai grijă de stăpâna ta!

— Da, sir. Fata se pregătea să urce după silueta îmbrăcată în albastru: O, vă rog, sir, el nu e suspectat, nu-i aşa?

— Pe cine să suspecteze?

— Pe Jennings, sir. O! Pe cuvânt, sir, el n-ar face rău nici unei muşte.

— Jennings? Nu, sigur că nu. Du-te şi ai grijă de stăpâna ta.

— Da, sir.

Fata urcă repede scara. Domnul Satterthwaite se întoarse în camera de unde plecase.

Colonelul Melrose spunea împovărat:

— Ei bine, mă simt ameţit. E mai mult în chestia asta decât îţi poţi da seama. Este... Sunt ca lucrurile acelea ale dracului de prosteşti pe care eroinele le fac în multe romane.

— Este ireal, fu de acord domnul Satterthwaite. E ca pe scenă.

Domnul Quin aprobă.

— Da, tu admiri drama, nu-i aşa? Eşti un om care apreciezi jocul bun al actorilor când îl vezi.

Domnul Satterthwaite îi aruncă o privire grea.

În tăcerea care urmă un sunet îndepărtat îi ajunse la urechi.

— Sună ca o împuşcătură, spuse colonelul Melrose.

— Unul dintre îngrijitori, cred. Probabil asta a auzit şi ea. Poate a coborât să vadă. Ea nu s-a apropiat şi nu a examinat cadavrul. A tras imediat concluzia...

— Domnul Delangua, sir.

Vorbise bătrânul majordom, stând în uşă, ca şi cum îşi cerea iertare.

— Poftim? Spuse Melrose. Ce-i asta?

— Domnul Delangua este aici, sir, şi-ar dori să vă vorbească, dacă-i permiteţi.

Colonelul Melrose se rezemă în scaun.

— Pofteşte-l înăuntru, spuse el posac.

După o clipă Paul Delangua apăru în uşă. Aşa cum menţionase colonelul Melrose, era ceva neenglezesc la el – delicateţea mişcărilor sale, faţa frumoasă cu tenul închis, ochii puţin apropiaţi. Purta cu el aerul Renaşterii. El şi Laura Dwighton sugerau aceeaşi atmosferă.

— Bună seara, domnilor, spuse Delangua. Făcu o mică plecăciune teatrală.

— Nu ştiu ce cauţi aici, domnule Delangua, zise colonelul Melrose repezit, dar dacă n-ai nimic de-a face cu treaba asta…

Delangua îl întrerupse izbucnind în râs.

— Dimpotrivă, totul are de-a face cu ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic, spuse Delangua liniştit că am venit să mă predau ca ucigaşul lui sir James Dwighton.

— Ştii ce spui? Îl întrebă Melrose pe un ton grav.

— Absolut.

Ochii tânărului se uitară la masă.

— Nu-nţeleg…

— De ce mă predau? Numiţi-o remuşcare, numiţi-o oricum vă place. L-am lovit cu pumnalul, uite-aşa, puteţi fi sigur de asta. Făcu un semn din cap spre masă. Vedeţi, aveţi arma acolo. O unealtă, mică, foarte la îndemână. Lady Dwighton l-a lăsat, din nefericire, într-o carte şi eu am pus mâna pe el.

— O clipă, interveni colonelul Melrose. Să înţeleg că recunoşti că i-ai lovit pe sir James cu ăsta? El ridică stiletul.

— Exact M-am strecurat prin fereastră, ştiţi. Era cu spatele la mine. A fost foarte uşor. Am plecat tot pe acolo.

— Pe fereastră?

— Pe fereastră, bineînţeles.

— Şi la ce oră a fost asta?

Delangua ezită.

— Să văd… Vorbeam cu grăjdarul… Asta a fost la şase şi un sfert Am auzit clopotul din turnul bisericii. Trebuie să fi fost, ei bine, cam şi jumătate.

Un zâmbet întunecat flutura pe buzele colonelului.

— Exact, tinere, spuse el. Şase şi jumătate a fost ora. Poate-ai auzit deja ceva? Dar asta-i cu totul o crimă neobişnuită!

— De ce?

— Atâţia oameni mărturisesc c-au făcut-o, spuse colonelul Melrose.

Toţi auziră respiraţia puternică a tânărului.

— Cine-a mai mărturisit? Întrebă el pe un ton pe care se străduia, în van, să-l facă să pară sigur.

— Lady Dwighton.

Delangua îşi lăsă capul pe spate şi râse într-o manieră cam forţată.

— Lady Dwighton e cam isterică, zise el în glumă. N-aş acorda vreo atenţie spuselor ei, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— Nu cred că aş da atenţie, spuse Melrose. Dar mai e încă un aspect ciudat în legătură cu această crimă.

— Care anume?

— Ei bine, continuă Melrose, lady Dwighton a mărturisit că l-ar fi împuşcat pe sir James, iar dumneata că l-ai fi înjunghiat Dar, din fericire pentru amândoi, el n-a fost nici împuşcat, nici înjunghiat, ştiţi. Craniul i-a fost zdrobit.

— Doamne sfinte! Strigă Delangua. Dar o femeie n-ar putea face aşa ceva…

El se opri, muşcându-şi buza. Melrose încuviinţă cu o umbră de zâmbet – Deseori citeşti despre aşa ceva. Niciodată nu vezi să se-ntâmple.

— Ce?

— Un cuplu de tineri idioţi care se acuză pentru că fiecare crede că celălalt a făcut-o, spuse Melrose. Acum trebuie să începem cu începutul.

— Valetul, strigă domnul Satterthwaite. Fata aia tocmai acum, nu i-am acordat nici o atenţie. Se opri, încercând să fie coerent Se temea că noi îl suspectăm pe el. Trebuie să existe vreun motiv pe care îl avea şi de care noi nu ştim, spre deosebire de ea.

Colonelul Melrose se încruntă, apoi sună clopoţelul. Când i se răspunse, zise:

— Vă rog, cereţi-i doamnei Dwighton să fie atât de bună şi să coboare din nou.

Aşteptară în tăcere până când sosi. Când îl zări pe Delangua tresări şi întinse o mină ca să se sprijine de ceva. Colonelul Melrose se duse repede în ajutorul ei.

— Totu-i în regulă, lady Dwighton. Vă rog nu intraţi în panică.

— Nu înţeleg. Ce caută domnul Delangua aici?

Delangua se duse spre ea.

— Laura, Laura, de ce-ai făcut asta?

— Să fac ce?

— Ştiu. A fost pentru mine, pentru că ai crezut că… De fapt, cred c-a fost normal. Dar, o, tu, un înger!

Colonelul Melrose tuşi. El era un om căruia nu-i plăceau emoţiile şi avea oroare de orice se apropia de „o scenă”.

— Dacă mi-aţi permite să mă exprim astfel, lady Dwighton, atât dumneavoastră cât şi domnul Delangua aveţi norocul de a scăpa. El tocmai a venit, la rândul lui, „să mărturisească” crima; e-n regulă, el n-a făcut-o! Dar ceea ce vrem noi să ştim, este adevărul. Nici o fanfaronadă în plus. Majordomul spune că aţi intrat în bibliotecă la şase şi jumătate, aşa e?

Laura se uita la Delangua. El dădu aprobator din cap.

— Adevărul, Laura, spuse el. Asta dorim noi acum.

Ea oftă adânc.

— Am să vă povestesc.

Se aşeză într-un scaun pe care domnul Satterthwaite îl împinse repede în faţă.

— Am coborât. Am deschis uşa de la bibliotecă şi am văzut…

Se opri şi înghiţi în sec. Domnul Satterthwaite se aplecă în faţă şi-i mângâie mâna încurajator.

— Da, spuse el. Da. Ce-aţi văzut?

— Soţul meu zăcea peste masa de scris. I-am văzut capul… Sângele… O! Îşi duse mâinile la faţă.

Şeful poliţiei se aplecă înainte.

— Scuzaţi-mă, lady Dwighton. Aţi crezut că domnul Delangua îl împuşcase? Ea dădu din cap.

— Iartă-mă Paul, spuse ea rugător. Dar tu ziceai… Ziceai…

— C-am să-l împuşc ca pe un câine, completă Delangua încruntat, îmi amintesc. Asta a fost în ziua în care am descoperit că se purta urât cu tine.

Şeful poliţiei continua să conducă ancheta cu mână sigură.

— Deci, trebuie să înţeleg, lady Dwighton, că aţi urcat din nou şi că… N-aţi spus nimic. Nu e nevoie să vă cercetăm motivul. N-aţi atins cadavrul şi nici nu v-aţi apropiat de masa de scris?

Ea se cutremură.

— Nu, nu. Am fugit imediat din cameră.

— Înţeleg, înţeleg. Şi la ce oră s-a întâmplat asta exact? Ştiţi?

— Era şase şi jumătate când m-am întors în dormitorul meu.

— Atunci la… Să zicem… Şase şi douăzeci şi cinci de minute sir James era deja mort Şeful poliţiei se uită la ceilalţi. Ceasul acela era pus intenţionat, nu? Am bănuit asta tot timpul. Nimic mai uşor decât să mişti acele la orice oră doreşti, dar au făcut o greşeală când l-au aşezat pe o parte. Ei bine, asta pare să readucă cazul la majordom sau la valet şi eu nu cred că e majordomul. Spuneţi-mi, lady Dwighton, avea omul ăsta, Jennings vreo râcă împotriva soţului dumneavoastră?

Laura îşi ridică faţa din mâini.

— Nu propriu-zis o râcă, dar James îmi spusese chiar în dimineaţa asta că-l concediase. Îl prinsese furând.

— Ah! Acum ajungem. Jennings ar fi fost concediat fără referinţe bune. O treabă serioasă pentru el.

— Aţi spus ceva despre un ceas, zise Laura Dwighton. Există o şansă dacă vreţi să fixaţi momentul. James trebuie să fi avut, cu siguranţă, micul său ceas de golf la el. Nu s-ar fi spart şi el, când a căzut în faţă?

— E o idee, spuse colonelul încet Dar mă tem… Curtis!

Inspectorul dădu din cap că înţelesese repede şi ieşi din cameră. Se întoarse un minut mai târziu. În palmă avea un ceas de argint sub forma unei mingi de golf, de felul acelora care se vând jucătorilor de golf ca să le poarte în buzunar, cu mingiile.

— Poftiţi, sir, spuse el, dar mă îndoiesc că e de vreun folos. Sunt rezistente ceasurile astea.

Colonelul îl luă şi-l duse la ureche.

— Pare să se fi oprit, totuşi, observă el. Îl apăsă cu degetul cel mare şi capacul ceasului se deschise, înăuntru sticla era crăpată.

— Ah! Spuse el încântat.

Acele arătau exact şase şi un sfert.

— Un pahar foarte bun de Porto, colonele Melrose, spuse domnul Quin.

Era nouă şi jumătate şi cei trei bărbaţi tocmai terminaseră cina acasă la colonelul Melrose. Domnul Satterthwaite jubila în mod deosebit.

— Am avut dreptate, chicoti el. Nu poţi să negi, domnule Quin. În seara asta ai reuşit să salvezi doi tineri caraghioşi care erau dispuşi să-şi pună capetele pe butuc.

— Zău? Făcu domnul Quin. Nici vorbă. N-am făcut absolut nimic.

— Aşa cum a reieşit, n-a fost necesar, consimţi domnul Satterthwaite. Dar ar fi putut fi. A fost un du-te-vino, ştii. N-am să uit niciodată momentul în care lady Dwighton a spus

„eu l-am omorât”. N-am văzut niciodată pe scenă nici măcar pe jumătate ceva atât de dramatic.

— Sunt de acord cu tine, cedă domnul Quin.

— N-aş fi crezut ca un asemenea lucru să se poată întâmpla în afara paginilor unui roman, declară colonelul, poate pentru a douăzecea oară în seara aia.

— Chiar? Întrebă domnul Quin.

Colonelul se uită la el.

— Al naibii, s-a întâmplat în seara asta.

— Ţine minte, se amestecă domnul Satterthwaite, lăsându-se pe spate şi savurându-şi Porto-ul, lady Dwighton a fost magnifică, chiar magnifică, dar ea a făcut o greşeală. Ea n-ar fi trebuit să tragă concluzia că soţul ei fusese împuşcat. De asemenea, Delangua a fost un prost să creadă că sir James fusese înjunghiat numai pentru că stiletul se afla pe masa din faţa noastră. A fost o simplă coincidenţă că lady Dwighton l-a adus jos cu ea.

— Chiar? Întrebă domnul Quin.

— Dacă s-ar fi rezumat să declare că-l omorâseră pe sir James, fără să precizeze cum, continuă domnul Satterthwaite, care ar fi fost rezultatul?

— Ei ar fi putut fi crezuţi, zise domnul Quin cu un zâmbet ciudat.

— Întreaga afacere a fost exact ca un roman, repetă colonelul.

— De-acolo au luat ideea, aş zice, opină domnul Quin.

— E posibil, fu de acord domnul Satterthwaite. Lucrurile pe care cineva le citeşte îi revin în memorie în modul cel mai straniu. Se uită spre domnul Quin. Desigur, adăugă el, ceasul părea cu adevărat ciudat de la început. Nu trebuie uitat niciodată cât de uşor e să pui limbile de la un ceas sau acele de la un ceasornic înainte sau înapoi.

Domnul Quin dădu din cap afirmativ şi repetă cuvintele: „înainte”, spuse el şi făcu o pauză. „Sau înapoi”.

Era ceva încurajator în vocea lui. Ochii săi negri, strălucitori erau fixaţi asupra domnului Satterthwaite.

— Acele ceasului au fost puse înainte, spuse domnul Satterthwaite. Ştim asta.

— Aşa au fost? Întrebă domnul Quin. Domnul Satterthwaite se holbă la el.

— Vrei să spui, rosti el încet, că ceasul a fost pus înapoi? Dar atunci nu mai are sens. Este imposibil.

— Nu imposibil, murmura domnul Quin.

— Bine, atunci absurd, în avantajul cui putea să fie asta?

— Numai pentru cineva care avea un alibi pentru acea oră.

— Pe legea mea! Strigă colonelul. E ora la care tânărul Delangua vorbea grăjdarului.

— El ne-a spus accentuând în mod deosebit, zise domnul Satterthwaite.

Se uitară unul la altul. Aveau sentimentul jenant că pământul le fugea de sub picioare. Faptele se desfăşurau înfăţişând noi şi neaşteptate faţete. Şi în centrul caleidoscopului era faţa negricioasă, zâmbitoare a domnului Quin.

— Dar în acest caz, începu Melrose, în acest caz…

— Domnul Satterthwaite, iluminat, îi termină propoziţia.

— Totul este invers. Acelaşi plan, dar un plan împotriva valetului. O, dar nu se poate! E imposibil. De ce fiecare şi-a luat asupra lui crima?

— Da, spuse domnul Quin. Până atunci i-aţi suspectat pe ei, nu-i aşa? Vocea sa era liniştită şi visătoare. Exact ca ceva dintr-o carte, spuneai colonele. Acolo au găsit ei ideea. Asta fac eroul inocent şi eroina. Sigur că astă v-a făcut să-i consideraţi inocenţi; există forţa tradiţiei în spatele ei. Domnul Satterthwaite a spus tot timpul că era ceva ca pe scenă, Amândoi aveaţi dreptate. Nu era real. Aţi spus-o tot timpul fără să ştiţi ce susţineaţi. Ei v-ar fi povestit o variantă mult mai bună decât asta, dacă ar fi vrut să fie crezuţi.

Cei doi bărbaţi se uitau la el neajutoraţi.

— Ar fi inteligent, spuse domnul Satterthwaite încet. Ar fi diabolic de inteligent. Şi eu m-am gândit la altceva.

Majordomul a spus c-a intrat la şapte să închidă ferestrele, deci el trebuie să se fi aşteptat să le găsească deschise.

— Pe acolo a intrat Delangua, spuse domnul Quin. El l-a omorât pe sir James cu o lovitură, apoi împreună cu ea au făcut ceea ce trebuia să facă…

Se uită la domnul Satterthwaite, încurajându-l să reconstituie scena. Acesta o făcu, ezitând.

— Ei au spart ceasul şi l-au aşezat pe o parte. Da. Apoi au schimbat acele ceasului de golf şi l-au spart. El a ieşit pe fereastră şi ea a închis-o. Dar, e un lucru pe care nu-l înţeleg. De ce să-şi bată capul cu ceasul de golf? De ce să nu dea pur şi simplu înapoi acele de la ceasul de masă.

— Ceasul de pe masă era puţin concludent, spuse domnul Quin.

— Oricine ar fi văzut în el un element cam transparent.

— Dar, sigur, ceasul de golf era un element prea îndepărtat. A fost o pură întâmplare că ne-am gândit la el.

— O, nu, spuse domnul Quin. Amintiţi-vă c-a fost ia sugestia doamnei.

Domnul Satterthwaite se uită la el fascinat.

— Şi totuşi, ştiţi, spuse domnul Quin visător, singura persoană care, probabil, nu ar fi trecut cu vederea ceasul de buzunar era valetul. Valeţii ştiu mai bine decât oricine altcineva ce au stăpânii lor în buzunare. Dacă valetul a modificat ceasul de pe masă, tot el l-ar fi schimbat şi pe cei de buzunar. Cei doi nu înţeleg natura umană. Ei nu sunt ca domnul Satterthwaite.

Acesta din urmă dădu din cap.

— M-am înşelat tot timpul, murmură el dezamăgit. Am crezut că veniseşi să-i salvezi.

— Aşa am tăcut, spuse domnul Quin. O! Nu pe cei doi, pe ceilalţi. Poate n-aţi observato pe camerista doamnei? Ea nu purta brocart albastru, nici nu juca vreun rol dramatic. Dar ea este cu adevărat o fată drăguţă şi cred că-l iubeşte foarte mult pe omul acela, Jennings. Cred că voi doi veţi putea să-i salvaţi bărbatul de la spânzurătoare.

— N-avem nici un fel de dovezi, spuse colonelul Melrose hotărât.

Domnul Quin zâmbi.

— Domnul Satterthwaite are.

— Eu? Domnul Satterthwaite era uluit.

Domnul Quin continuă.

— Ai o dovadă că ceasul ăla de golf n-a fost spart în buzunarul lui sir James. Nu se poate sparge un ceas ca ăla fără să-i deschizi capacul. Numai încearcă şi-o să vezi. Cineva a scos ceasul, l-a deschis, a dat înapoi acele, a spart geamul, apoi l-a închis şi l-a pus la loc. Ei n-au observat că un ciob de geam lipsea.

— O! Strigă domnul Satterthwaite. Mâna lui se repezi în buzunarul de la haină. Scoase un ciob de sticlă bombat A fost momentul său de exaltare.

— Cu ăsta, spuse domnul Satterthwaite, dându-şi importanţă, am să salvez un om de la moarte.

Serviciul de ceai „Arlechin”

Domnul Satterthwaite pufni de două ori vexat. Da. Avea sau nu avea dreptate în părerea sa, era din ce în ce mai mult convins că, în zilele noastre, maşinile se strică mult mai frecvent decât se întâmpla în trecut. Singurele automobile în care avea încredere erau tipuri vechi ce supravieţuiseră testului timpului. Aveau micile lor metehne, dar le cunoşteai, le aranjai, le reparai înainte ca hiba să devină acută. Pe când maşinile noi! Pline de atâtea accesorii, cu diferite feluri de geamuri, cu un bord nou şi diferit aranjat, frumos în rama lui de lemn lustruit, dar nefamiliar; mâna care bâjbâie ca să dea din greu peste luminile de ceaţă, ştergătoare de parbriz, înfundarea unei conducte etc. Toate aceste lucruri cu câte un buton unde nu te aşteptai să-l găseşti. Şi când noua ta achiziţie strălucitoare rămânea în pană, cei de la garajul local murmurau cuvintele extrem de iritante: „Fleacuri. Splendidă maşină, domnule, aceste super – super

automobile de cursă. Au cele mai noi accesorii. Dar, ştiţi, trebuie să aibă şi micile lor dureri de dinţi. Ha, ha!” Ca şi cum o maşină e un bebeluş.

Dar domnul Satterthwaite, fiind acum la o vârstă înaintată, era pe deplin convins că o astfel de maşină nouă ar fi trebuit să ajungă la maturitate. Testată, revizuită şi cu problemele de dinţi deja rezolvate, înainte de a intra în posesia cumpărătorului.

Domnul Satterthwaite se afla pe drum ca să petreacă un weekend la prietenii lui din provincie. Noua sa maşină manifestase deja, pe drumul din Londra, anumite simptome de deranjament şi era trasă acum într-un garaj aşteptând diagnosticul şi cât timp îi va lua până când va putea să-şi reia drumul spre destinaţia sa. Şoferul său se consulta cu un mecanic. Domnul Satterthwaite stătea încercând să fie răbdător. Promisese gazdelor, la telefon, în seara precedentă că va sosi la timp pentru ceai. Va ajunge la Doverton Kingsbourne, îi asigurase el, înainte de ora patru.

Pufni din nou a iritare şi încercă să-şi mute gândurile către ceva plăcut. Nu era bine să şadă acolo într-o stare de acută iritare, consultându-şi frecvent ceasul de mână, cloncănind din când în când şi lăsând impresia, după cum îşi dădea seama, că imită prea bine o găină încântată de performanţa ei de a face un ou.

Da. Ceva plăcut. Da, nu fusese oare ceva, ceva ce observase în timp ce mergeau. Nu cu mult timp în urmă. Ceva ce zărise prin geam, care îi plăcuse şi-l încântase. Dar înainte să aibă timp să se gândească la asta, deranjamentul maşinii deveni şi mai pronunţat şi o vizită rapidă la cea mai apropiată staţie-service devenise inevitabilă.

Oare ce zărise? Pe partea stângă, nu, pe dreapta. Da, pe dreapta, în timp ce mergeau încet pe şoseaua satului. Lângă poştă. Da, era aproape sigur de asta. Lângă poştă, pentru că vederea oficiului poştal îi dăduse ideea să telefoneze familiei Addison ca să le spună c-ar putea întârzia puţin. Poşta. Un oficiu poştal sătesc. Şi lângă el, da,

precis lângă el sau, dacă nu alături, intrarea următoare. Ceva ce îi trezise vechi amintiri şi ceea ce dorise; dar, chiar ce dorise? O dragă, o să-şi aducă aminte imediat. Se amesteca cu o culoare. Cu mai multe culori. O culoare sau culori. Sau un cuvânt. Un anumit cuvânt care-i trezise amintiri, gânduri, plăceri trecute, bucurie, readucându-i în memorie ceea ce fusese vioi şi viu. Ceva ce nu numai că-l văzuse, ci îl şi contemplase. Nu, făcuse mai mult, participase. Participase la ce, şi de ce, şi unde? În tot felul de locuri. Răspunsul veni repede odată cu ultimul gând. Tot felul de locuri.

Pe o insulă? În Corsica? La Monte Carlo, când îl privea pe crupier cum învârtea roata ruletei? O casă la ţară? Tot felul de locuri. Şi el fusese acolo şi încă cineva. Da, încă cineva. Toate legate de lucrul ăsta. Avea să ajungă la el până la urmă. Doar dacă putea… În momentul acela fu întrerupt de şoferul care veni la fereastră cu mecanicul de la garaj după el.

— Nu mai durează mult, domnule, îl asigură şoferul vesel pe domnul Satterthwaite. O treabă de vreo zece minute sau cam aşa ceva. Nu mai mult.

— Nu e nimic foarte grav, spuse mecanicul cu o voce joasă, răguşită, de la ţară. Dureri de dinţi, le-am putea zice.

Domnul Satterthwaite nu mai pufni de data aceasta. El scrâşni din dinţi. O expresie pe care o citise adesea în cărţi şi care, cu vârsta, părea să-i fi intrat în obiceiul de-a o folosi el însuşi datorită, probabil, uşoarei mişcări a plăcii dentare de deasupra. Chiar, dureri de dinţi! Durere de dinţi. Scrâşnit de dinţi, dinţi falşi. O viaţă întreagă concentrată în jurul dinţilor, se gândi el.

— Doverton Kingsbourne e numai la câteva mile distanţă, spuse şoferul, şi au un taxi aici. V-aţi putea duce cu el, domnule, şi eu vin cu maşina mai târziu, de îndată ce se repară.

— Nu! Spuse domnul Satterthwaite.

Pronunţă cuvântul cu atâta violenţă încât atât şoferul, cât şi mecanicul îl priviră uimiţi. Ochii domnului Satterthwaite străluceau. Vocea îi era clară şi hotărâtă.

— Vreau să mă întorc pe drumul pe care tocmai am venit. Când maşina e gata, vii să mă iei de acolo. „Cafeneaua Arlechin”, aşa cred că-i spune.

— Nu e un loc prea de soi, domnule, îl sfătui mecanicul.

— Acolo o să fiu, răspunse domnul Satterthwaite, vorbind cu un aer de autocraţie regală.

Se depărtă brusc. Cei doi oameni se uitară după el.

— Nu ştiu ce l-a apucat, spuse şoferul. Niciodată nu l-am mai văzut aşa.

Satul Kingsbourne Ducis nu trăia la înălţimea vechii grandori a numelui său. Era un sat mic cu o singură stradă. Câteva case. Magazine plasate care încotro, trădând câteodată faptul că fuseseră case transformate în prăvălii sau că erau magazine folosite drept locuinţe, fără intenţii comerciale.

Nu era nici lume veche, nici frumoasă. Era doar simplu şi neplictisitor. Poate tocmai de aceea, se gândi domnul Satterthwaite, o tentă de culoare strălucitoare îi sărise în ochi. Ah, ajunsese la oficiul poştal. Poşta era un simplu birou de serviciu, cu o cutie pentru scrisori afară, un stand cu câteva ziare şi cărţi poştale şi, bineînţeles, alături, era o firmă deasupra. „Cafeneaua Arlechin”. O strângere de inimă îl apucă dintr-o dată pe domnul Satterthwaite. Sigur îmbătrânea. Avea vedenii. De ce acel cuvânt îi mersese la inimă? „Cafeneaua Arlechin”.

Mecanicul de la staţia-service avusese dreptate. Nu arăta ca un loc care te-ar fi tentat să iei masa acolo. O gustare, poate. Cafeaua de dimineaţă. Atunci de ce? Deodată îşi dădu seama de ce. Deoarece cafeneaua, sau mai bine zis casa care adăpostea cafeneaua era împărţită în două. O parte avea mese mici, cu scaune împrejur, aranjate pentru patronii care veneau aici ca să mănânce. Cealaltă parte era un magazin, unde se vindeau porţelanuri. Nu antichităţi.

Nu avea rafturi mici cu vase sau căni de sticlă. Se vindeau mărfuri moderne şi vitrina, care dădea spre stradă, adăpostea în prezent toate nuanţele curcubeului. Un set de ceai cu cupe largi şi farfurioare, fiecare într-o altă culoare. Albastru, roşu, galben, verde, roz, purpuriu. Domnul Satterthwaite se gândi că era cu adevărat o minunată etalare de culori. Nu-i de mirare că-i sărise în ochi când maşina trecuse încet pe lângă trotuar, căutând firma vreunui garaj sau a unei staţii-service. Avea o etichetă mare pe care scria. „Un serviciu de ceai Arlechin”.

Cuvântul „arlechin” rămăsese, în mod sigur, fixat în memoria domnului Satterthwaite, undeva foarte departe în mintea lui, căci îi fusese atât de greu să şi-l reamintească. Culorile vesele. Culorile arlechinului, pestriţe. Şi el se gândise, se întrebase, avusese ideea absurdă, dar palpitantă că într-un oarecare mod ceva îl chema aici. Îl chema pe el în mod special. Aici, poate, ca să ia masa, sau să cumpere ceşti şi farfuriuţe. Ar putea fi vechiul lui prieten, Harley Quin. Câţi ani trecuseră de când îl întâlnise ultima dată pe domnul Quin? O groază de ani. Din ziua în care îl văzuse pe Quin plecând de la el pe o potecă de ţară, „aleea îndrăgostiţilor” se numea? Crezuse că o să-l revadă pe domnul Quin, cel puţin o dată pe an. Poate de două ori pe an. Dar nu. Nu se întâmplase aşa.

Şi uite astăzi avusese minunata şi surprinzătoarea idee că aici, în satul Kingsbourne Ducis, ar putea să-l găsească din nou pe Harley Quin.

E absurd din partea mea, îşi spuse domnul Satterthwaite, pur şi simplu absurd. Ce să-i faci, idei care-ţi vin când îmbătrâneşti!

Domnul Quin îi lipsise, îi lipsise ceva ce reprezentase unul dintre cele mai palpitante lucruri în anii din urmă. Cineva care putea să apară oriunde şi care, dacă apărea, era întotdeauna un semn că ceva avea să se întâmple. Avea să i se întâmple lui. Nu, asta, nu era chiar exact. Nu lui, ci prin el. Asta era partea palpitantă. Doar prin cuvintele pe care

domnul Quin le-ar fi rostit. Cuvinte. Lucruri pe care i le-ar fi putut arăta, idei care-i veneau domnului Satterthwaite. Atunci el vedea lucruri, îşi imagina lucruri, le descoperea. Dezlega ceva ce trebuia descâlcit. Şi în faţa lui se afla domnul Quin, zâmbindu-i, probabil, în semn de aprobare. Ceva ce rostea domnul Quin dădea naştere unui flux de idei şi persoana activă devenea el însuşi – el, domnul Satterthwaite. Omul cu atât de multe prietenii vechi. Un om printre ai cărui prieteni fuseseră ducese, la un moment dat un episcop, oameni cu greutate. Trebuia să recunoască, mai ales, că era vorba de oameni care avuseseră greutate în viaţa socială, căci, de fapt, domnul Satterthwaite fusese întotdeauna un snob. Îi plăcuseră ducesele, dorise să cunoască vechile familii, cele care reprezentaseră nobilimea de ţară a Angliei timp de mai multe generaţii. Şi-l mai interesase tinerii, nu neapărat importanţi din punct de vedere social. Tineri care erau la ananghie, care erau îndrăgostiţi, care erau nefericiţi, care aveau nevoie de ajutor. Datorită domnului Quin, domnul Satterthwaite era capabil să acorde ajutor.

Şi acum, ca un idiot, se uita într-o cafenea sătească nepretenţioasă şi într-un magazin cu porţelanuri moderne, servicii de ceai şi, fără îndoială, vase de Jena.

Totuşi, îşi spuse domnul Satterthwaite, trebuie să intru. Dacă am fost atât de prost să bat tot drumul până aici, trebuie să intru, doar aşa. O să întârzie, cred, lucrând la maşină mai mult decât zic ei. Vor trece mai mult de zece minute. Poate e ceva interesant înăuntru.

Privi din nou la vitrina plină cu porţelanuri, îşi dădu deodată seama că erau de calitate bună. Bine făcut. Un produs modern bun. Se gândi la trecut, amintindu-şi. La ducesa de Leith. Ce bătrână minunată! Ce blândă fusese faţă de camerista ei cu ocazia unui voiaj spre Corsica, pe o mare foarte furtunoasă. Se purtase cu ea cu bunătatea unui înger păzitor şi abia în ziua următoare îşi reluă manierele aristocratice, jignitoare, pe care servitorii din vremurile

acelea păreau în stare să le suporte cu destulă uşurinţă, fără vreun semn de revoltă.

Maria. Da, aşa o chemase pe ducesă. Draga bătrână Maria Leith! Ei bine, murise cu câţiva ani în urmă. Îşi aminti că ea avusese un serviciu pentru micul dejun – Arlechin, sau pestriţ colorat. Da. Ceşti mari, rotunde în culori diferite. Negru, galben, roşu şi o nuanţă deosebit de urâtă, roşie-maronie, cea a puricelui. Aceasta din urmă, se gândi el, trebuie să fi fost culoarea ei favorită. Ea avusese un set de ceai Rockingham, în care predominantă era această culoare decorată cu auriu.

Ah, oftă domnul Satterthwaite, ce zile erau alea! Mai bine să intru. Poate servesc o ceaşcă de cafea sau altceva. Va fi plină de lapte, cred, şi probabil deja îndulcită. Dar totuşi, trebuie să-ţi umpli timpul cu ceva.

Intră. Cafeneaua era practic goală. Era devreme, credea domnul Satterthwaite, ca oamenii să simtă nevoia unei ceşti de ceai. Şi oricum, foarte puţini oameni mai doreau ceai în zilele noastre. Adică, cu excepţia unor oameni în vârstă la ei acasă. Era un cuplu tânăr lângă fereastra cea mai îndepărtată şi două femei pălăvrăgind la o masă de lângă perete.

— I-am spus ei, povestea una dintre ele, i-am spus: tu nu poţi să faci un asemenea lucru. Nu, nu pot să admit aşa ceva; i-am spus şi lui Henry şi el a fost de acord cu mine.

Domnului Satterthwaite îi trecu prin cap că Henry trebuie să ducă a viaţă grea şi că, fără îndoială, descoperise, că e întotdeauna înţelept să fie de acord, oricare ar fi fost propunerea ce-i era adusă la cunoştinţa. O femeie foarte respingătoare cu o prietenă la fel de neagreabilă. Îşi îndreptă atenţia spre cealaltă parte a clădirii, murmurând: „Ce-ar fi să arunc o privire”.

De serviciu era o femeie destul de plăcută la înfăţişare care spuse:

— O, da, domnule. Avem un stoc bun în prezent.

Domnul Satterthwaite se uită la ceştile colorate, apucă una sau două, examină cana pentru lapte, luă o zebră din porţelan şi o studie, privi câteva scrumiere cu un model într-adevăr plăcut. Auzi scaune împinse în spate şi, întorcând capul, văzu că cele două femei, între două vârste, discutând încă necazurile lor de mai înainte, achitaseră şi erau pe punctul de a pleca. După ce au ieşit pe uşă, un bărbat înalt, într-un costum negru, intră. El se aşează la masa pe care femeile tocmai o părăsiseră. Era cu spatele la Satterthwaite, care se gândi că avea acea parte a corpului bine făcută. Subţire, puternică, muşchiuloasă, dar cam întunecată şi cu o alură sinistră pentru că era foarte puţină lumină în clădire. Satterthwaite se uită din nou la scrumiere. „Aş putea cumpăra o scrumieră, să nu-l dezamăgesc pe proprietarul magazinului” se gândi el. Tocmai când era ocupat cu asta, soarele ieşi brusc din nori.

Nu-şi dăduse seama că magazinul arăta întunecos din cauza lipsei de soare. Acesta trebuie să fi fost ascuns după un nor câtva timp. Se înnourase, îşi reaminti el, cam atunci când ajunseseră la staţia de service. Dar acum era din nou o explozie de lumină. Aceasta înmănunchease nuanţele de pe porţelan care se răsfrângeau într-o oglindă colorată de o formă oarecum ecleziastică ce ar fi trebuit, se gândi domnul Satterthwaite, să fi fost lăsată în casa ei de origine victoriană. Soarele se strecură prin geam şi lumina cafeneaua întunecoasă. Într-un mod oarecum ciudat, el lumină spinarea omului care tocmai se aşezase acolo, în locul unei siluete îmbrăcate în negru, acum, acolo se afla un veston colorat roşu, albastru şi galben. Şi, deodată domnul Satterthwaite îşi dădu seama că se uita la ceea ce spera să găsească. Intuiţia lui nu-i jucase nici o festă. El ştia cine era cel care tocmai intrase şi se aşezase acolo. Ştia atât de bine ca nu era nevoie să aştepte până putea să-l privească în faţă. Renunţă la porţelanuri, se întoarse în cafenea, ocoli masa rotundă şi se aşează în faţa omului care intrase.

— Domnul Quin, spuse Satterthwaite. Ştiam cumva că buia să fii dumneata.

Domnul Quin zâmbi.

— Întotdeauna ştii atât de multe lucruri, spuse acesta.

— A trecut mult timp de când nu te-am văzut, remarcă domnul Satterthwaite.

— Oare contează timpul? Spuse domnul Quin.

— Poate nu. Ai dreptate. Poate nu.

— Pot să-ţi ofer ceva răcoritor?

— Au ceva răcoritor pe-aici? Întrebă Satterthwaite nesigur. Cred că trebuie să fi intrat în acest scop.

— Niciodată nu eşti prea sigur de scopul cuiva, nu-i aşa? Observă domnul Quin.

— Mă bucur atât de mult să te reîntâlnesc, exclamă domnul Satterthwaite. Ştii, aproape uitasem. Vreau să zic, uitasem felul în care vorbeşti, lucrurile pe care le spui. Lucrurile la care mă faci să mă gândesc, lucrurile pe care mă determini să le fac.

— Eu… Să te determin să le faci? Greşeşti. Ai ştiut întotdeauna singur ce doreai să faci şi de ce doreai să le faci şi de ce ştiai atât de bine că ele trebuie făcute.

— Eu simt asta numai când eşti de faţă.

— O, nu, spuse domnul Quin zâmbitor. N-am nimic de-a face cu asta. Eu doar – aşa cum ţi-am spus adesea – eu doar sunt în trecere.

— Astăzi eşti în trecere prin Kingsbourne Ducis.

— Şi tu eşti în trecere pe aici. Te duci într-un anume loc. Aşa e?

— Mă duc în vizită la un foarte bun prieten. Un prieten pe care nu l-am văzut de foarte mulţi ani. E bătrân acum. Oarecum e invalid. A avut o congestie cerebrală. S-a refăcut după ea destul de bine, dar nu se ştie niciodată.

— Locuieşte singur?

— Mă bucur să-ţi spun că acum nu. Familia lui s-a întors din străinătate, adică ceea ce a rămas din familia lui. Locuiesc cu el de câteva luni bune. Sunt fericit că mă pot

duce să-i văd pe toţi reuniţi. Adică pe cei pe care i-am văzut mai înainte şi pe cei pe care încă nu i-am văzut.

— Te referi la copii?

— Copii şi nepoţi, oftă domnul Satterthwaite.

Doar pentru o clipă fu trist că n-avusese el însuşi copii, nici nepoţi şi nici strănepoţi. De obicei, nu regreta asta deloc.

— Au o cafea turcească specială aici, spuse domnul Quin. De o calitate cu adevărat bună. Restul este, după cum ai ghicit, cam neîngurgitabil. Dar o ceaşcă de cafea turcească se poate servi, nu-i aşa? Hai să comandăm, pentru că îmi închipui că foarte curând îţi vei continua peregrinarea sau ce-i asta.

În uşă apăru un mic câine negru. Intră şi se aşează lângă masă şi se uită în sus la domnul Quin.

— Îţi aparţine? Întrebă Satterthwaite.

— Da. Să-ţi fac cunoştinţă cu Hermes. Îl mângâie pe câine pe cap. Cafea, rosti el. Spune-i lui Ali.

Câinele cel negru plecă de la masă, trecu printr-o uşă din capătul prăvăliei, îl auziră lătrând scurt, incisiv. Reapăru imediat şi împreună cu el un tânăr cu un ten foarte negru, purtând un pulover verde ca smaraldul.

— Cafea, Ali, comandă domnul Quin. Două cafele.

— Cafea turcească. Nu-i aşa, domnule?

El zâmbi şi dispăru. Câinele se aşează jos din nou.

— Povesteşte-mi, spuse domnul Satterthwaite, unde-ai fost şi ce-ai făcut şi de ce nu te-am văzut atât de mult timp.

— Doar ţi-am spus că timpul nu înseamnă mare lucru. E clară în mintea mea şi cred că este clară şi în a ta ocazia cu care ne-am întâlnit ultima dată.

— O foarte tragică ocazie, murmură domnul Satterthwaite. Nu prea îmi place să mă gândesc la ea.

— Din cauza morţii? Dar moartea nu e întotdeauna o tragedie. Ţi-am mai repetat asta mai înainte.

— Nu, zise domnul Satterthwaite, poate moartea aceea – ceal (a care ne gândim amândoi – n-a fost o tragedie. Dar cu toate acestea…

— Dar cu toate acestea, viaţa contează cu adevărat. Ai perfectă dreptate, bineînţeles, recunoscu domnul Quin. Perfectă dreptate. Viaţa contează. Nu vrem ca cineva tânăr, cineva care este fericit, sau ar putea fi fericit, să moară. Niciunul dintre noi nu doreşte asta, nu-i aşa? Acesta este motivul pentru care trebuie să salvăm întotdeauna o viaţă când soseşte comanda.

— Ai o comandă pentru mine?

— Eu… O comandă pentru tine? Faţa prelungă, tristă a lui Harley Quin se lumină de zâmbetul său deosebit de încântător. Eu nu am comenzi pentru dumneata, domnule Satterthwaite. N-am avut niciodată comenzi. Singur cunoşti lucruri, vezi lucruri, ştii ce să faci, ce să faci cu ele. N-are nici o legătură cu mine.

— Ba da, are, spuse domnul Satterthwaite. N-o să-mi schimbi părerea în privinţa asta. Dar povesteşte-mi. Unde ai fost în ceea ce este prea scurt să numim timp?

— Ei bine, am fost încolo şi încoace, în diferite ţări, clime deosebite, aventuri diverse. Dar în principal, ca de obicei, doar în trecere. Cred că tu ai mai multe să-mi povesteşti, nu numai despre ceea ce ai făcut, dar şi despre ceea ce ai de gând să faci acum. Mai mult despre locul unde te duci. Cu cine o să te întâlneşti. Cum sunt prietenii tăi.

— Sigur c-am să-ţi spun. M-aş bucura să-ţi povestesc pentru că mă întrebam, gândindu-mă că-i cunoşti pe prietenii la care mă duc. Când n-ai văzut o familie de mult timp, când n-ai fost în relaţii strânse cu ei de foarte mulţi ani, urmează întotdeauna un moment tensionat când reiei vechi prietenii şi vechi legături.

— Ai atâta dreptate, spuse domnul Quin.

Cafeaua turcească a fost adusă în ceşcuţe de tip oriental. Ali le aşează cu un zâmbet şi se depărta. Domnul Satterthwaite sorbi încântat.

— Dulce ca dragostea, neagră ca noaptea şi fierbinte ca iadul. Asta-i vechea zicală arabă, nu-i aşa?

Harley zâmbi şi dădu aprobator din cap.

— Da, spuse Satterthwaite, trebuie să-ţi povestesc unde mă duc, deşi ceea ce am să fac nu prea contează. Mă duc să reînnoiesc vechi prietenii, să fac cunoştinţă cu tânăra generaţie. Tom Addison, cum ţi-am mai spus, este un foarte vechi prieten de-al meu. Am făcut multe lucruri împreună în tinereţea noastră. Apoi, cum se întâmplă adesea, viaţa ne-a despărţit. El a fost în serviciul diplomatic, a plecat în străinătate la mai multe posturi, pe rând. Câteodată m-am dus şi am locuit la el, alteori l-am văzut când se întorcea în Anglia. Unul din primele sale posturi a fost în Spania. S-a căsătorit cu o spaniolă, o fată brunetă foarte frumoasă, numită Pilar. A iubit-o foarte mult.

— Au avut copii?

— Două fete. Una blondă ca tatăl, pe nume Lily şi a doua, Maria, care semăna cu mama ei spaniolă. Eu am fost naşul lui Lily. Firesc, nu-i vedeam prea des pe niciunul dintre copii. De două, trei ori pe an, ori dădeam o petrecere pentru Lily, ori mergeam s-o văd la şcoală. Era o fată blândă şi frumoasă. Foarte devotată tatălui ei şi el ţinea foarte mult la ea. Dar între aceste întâlniri, aceste reînnoiri de prietenie, am trecut prin timpuri grele. Trebuie să ştii despre ele la fel de bine ca şi mine. Eu şi contemporanii mei am avut dificultăţi în a ne întâlni în timpul anilor de război. Lily s-a căsătorit cu un pilot din Air Force. Un pilot pe un bombardier. Până ieri îi uitasem şi numele. Simon Gilliatt, şef de escadrilă.

— A fost omorât în război?

— Nu, nu. Nu. A scăpat teafăr. După război şi-a dat demisia din Air Force şi împreună cu Lily au plecat în Kenya, cum au făcut mulţi. S-au stabilit acolo şi au trăit foarte fericiţi. Au avut un fiu, un băieţel numit Roland. Mai târziu, când a fost la şcoală în Anglia, l-am văzut o dată sau de două ori. Cred că ultima dată avea 12 ani. Un băiat drăguţ. Avea părul roşu ca tatăl său. Nu l-am mai văzut de atunci, aşa că aştept cu nerăbdare să-l întâlnesc astăzi. Are acum 23-24 de ani. Timpul trece atât de repede.

— E căsătorit?
— Nu. Nu încă.
— Ah. Perspective de căsătorie?
— Ei bine, m-a mirat ceva ce Tom Addison spunea în scrisoarea lui. Există o verişoară. Fata mai mică, Maria, s-a căsătorit cu un doctor din partea locului. N-am cunoscut-o niciodată prea bine. A fost foarte trist. A murit la naştere. Fetiţa ei a fost botezată Inez, un nume ales de bunica ei spaniolă. S-a întâmplat s-o văd pe Inez numai o dată de când s-a făcut mare. Un tip de brunetă spaniolă care seamănă foarte mult cu bunica ei. Dar te plictisesc cu toate astea.
— Nu. Vreau să te-ascult. E foarte interesant pentru mine.
— Mă întreb de ce, se minună domnul Satterthwaite. Se uită la domnul Quin cu acel uşor aer bănuitor care-l cuprindea câteodată. Vrei să cunoşti totul despre această familie. De ce?
— Poate, ca să-mi fac o imagine a ei, în minte.
— Ei bine, casa la care mă duc se numeşte Doverton Kingsbourne. Este o casă veche, destul de frumoasă. Nu atât de deosebită ca să inviţi turişti, ca s-o ţii deschisă pentru vizitatori în zile speciale. Doar o casă de ţară liniştită în care să locuiască un englez, ce şi-a servit ţara, şi se reîntoarce ca să se bucure de o viaţă tihnită, când se apropie vârsta pensionării. Tom a îndrăgit întotdeauna viaţa la ţară. I-a plăcut pescuitul. Era un bun trăgător şi-am petrecut zile foarte fericite împreună în casa părinţilor săi. Multe dintre vacanţele mele am stat la Doverton Kingsbourne. Şi toată viaţa am păstrat imaginea aia în minte. Nici un loc nu semăna cu Doverton Kingsbourne. Nici o altă casă nu era la fel. De câte ori treceam pe lângă ea mă întorceam numai ca să revăd, printre copaci, imaginea aleii celei lungi, care duce până-n faţa casei, să surprind râul unde obişnuiam să pescuim şi să mă uit la casă. Îmi aminteam toate lucrurile pe care le făcusem cu

Tom. El era un om de acţiune. Un bărbat care a făcut multe în viaţa lui. Şi eu… Eu sunt doar un holtei bătrân.

— Eşti mai mult decât atât, spuse domnul Quin. Eşti un om care ţi-ai făcut prieteni, care a avut mulţi prieteni şi şi-a ajutat mult prietenii.

— Ei, dacă o luăm aşa. Poate că eşti prea generos.

— Câtuşi de puţin. Eşti şi o plăcută companie. Povestirile pe care le spui, lucrurile pe care le-ai văzut, locurile vizitate. Evenimentele curioase care ţi s-au întâmplat în viaţă. Ai putea scrie o întreagă carte despre ele, zise domnul Quin.

— Tu ai fi principalul personaj, dacă a ş face-o.

— Nu, nu aşa, spuse domnul Quin. Eu sunt cel în trecere. Asta-i tot. Dar continuă. Mai povesteşte-mi.

— E o adevărată cronică de familie ce-ţi povestesc. Cum spuneam, au fost lungi perioade, ani de zile, când n-am văzut pe niciunul dintre ei. Dar ei au fost întotdeauna vechii mei prieteni. M-am întâlnit cu Tom şi Pilar până când ea a murit, din nefericire, foarte tânără, cu Lily, fina mea, cu Inez, liniştita fiică a doctorului care locuieşte în sat cu tatăl el.

— Câţi ani are fata?

— Inez are 19 sau 20 de ani, cred. M-aş bucura să mă împrietenesc cu ea.

— Deci, în general, este o cronică fericită?

— Nu în întregime. Lily, fina mea, cea care a plecat în Kenya cu soţul ei, a fost ucisă acolo într-un accident de automobil A murit pe loc, lăsând în urma ei un copilaş de-abia de un an de zile, pe micul Roland. Simon, soţul ei, a suferit foarte mult. Era un cuplu neobişnuit de fericit. Totuşi, cred că i s-a întâmplat cel mai bun lucru care s-ar fi putut. S-a recăsătorit cu o tânără văduvă a unui şef de escadrilă, un prieten de-al său şi care avea şi ea un copil de aceeaşi vârstă. Între micuţul Timothy şi micul Roland era o diferenţă de numai două, trei luni. Cred că mariajul lui Simon a fost destul de fericit, deşi eu nu i-am văzut, întrucât

ei au rămas să trăiască în Kenya. Băieţii au fost crescuţi ca fraţii. Au frecventat aceeaşi şcoală în Anglia şi şi-au petrecut vacanţele în Kenya. Desigur, nu i-am văzut de mulţi ani. Cred că ştii ce s-a întâmplat în Kenya. Unii oameni au reuşit să rămână. Alţii, prieteni de-ai mei, au plecat în vestul Australiei şi s-au stabilit acolo fericiţi cu familiile lor. Câţiva s-au întors acasă, în ţară.

Simon Gilliatt, soţia şi cei doi copii au părăsit Kenya. Nu mai puteau duce viaţa dinainte, aşa că s-au întors acasă şi-au acceptat invitaţia care le fusese reînnoită anual de bătrânul Tom Addison. Au venit: ginerele, a doua soţie a ginerelui său şi cei doi copii, acum băieţi mari sau chiar flăcăi. Au venit ca să trăiască precum o familie şi sunt fericiţi. Cealaltă nepoată a lui Tom, Inez Horton, cum ţi-am spus, locuieşte în sat cu tatăl ei, doctorul, şi-şi petrece foarte mult timp, cred, la Doverton Kingsbourne cu Tom Addison, care ţine foarte mult la nepoata lui. Se pare că sunt cu toţii foarte fericiţi. El m-a îndemnat de câteva ori să vin acolo să-i văd. Să-i întâlnesc pe toţi din nou. Aşa că am acceptat invitaţia. Doar pentru un weekend. În anumite privinţe va fi trist să-l revăd pe dragul meu Tom, oarecum invalid, poate nu cu o prea lungă şansă de viaţă, dar încă vesel şi vioi, după câte pot să-mi dau seama. Şi să văd din nou vechea casă, Doverton Kingsbourne. De ea se leagă toate amintirile mele din copilărie. Când nu ai trăit o viaţă plină de evenimente, când nu ţi s-a întâmplat nimic personal, ceea ce e adevărat în cazul meu, tot ceea ce-ţi rămâne sunt prietenii, casele şi ceea ce ai făcut când erai copil, băiat şi tânăr. Un singur lucru mă îngrijorează.

— N-ar trebui să fii îngrijorat. Dar la ce te referi?

— Aş putea fi dezamăgit. Casa pe care ţi-o reaminteşti, pe care ai visat-o, s-ar putea, ca atunci când vii s-o revezi, să nu mai fie aşa cum o ţineai minte sau ţi se arăta în somn. O nouă aripă i s-o fi adăugat, grădina s-o fi schimbat, tot felul de lucruri s-ar fi putut întâmpla. E foarte mult timp de când n-am mai fost acolo.

— Cred că amintirile tale te vor însoţi, spuse domnul Quin. Mă bucur că te duci acolo.

— Mi-a venit o idee, spuse domnul Satterthwaite. Vino cu mine. Vino cu mine în vizita asta. Nu trebuie să te temi că nu vei fi bine primit. Dragul Tom Addison este tipul cel mai ospitalier din lume. Orice prieten de-al meu devine imediat prietenul lui. Vino cu mine. Trebuie. Insist.

Făcând un gest impulsiv, domnul Satterthwaite era aproape să răstoarne ceaşca de cafea de pe masă. O prinse la vreme.

În acea clipă, uşa magazinului se deschise, clopoţelul demodat sunând.

O femeie între două vârste intră. Abia îşi trăgea sufletul şi părea puţin agitată. Arăta încă bine cu părul ei roşcat, cu uşoare tuşe cenuşii ici şi colo. Avea pielea aceea fină şi albă care se întâlneşte adesea la cei cu părul roşu şi ochii albaştri şi-şi păstrase bine silueta. Nou venita aruncă o privire rapidă prin cafenea şi se îndreptă imediat spre magazinul cu porţelanuri.

— O! Exclamă ea, mai aveţi ceşti dintre acelea Arlechin.

— Da, doamnă Gilliatt, am primit un nou stoc chiar ieri.

— O, îmi pare atât de bine. Am fost foarte îngrijorată. M-am repezit încoace. Am luat o bicicletă de-a băieţilor. Au plecat pe undeva şi n-am putut să găsesc pe niciunul, dar trebuia neapărat să fac ceva. A fost un accident nefericit azi dimineaţă cu câteva ceşti şi aşteptăm musafiri să sosească la ceai şi alţii după-amiază. Aşa că dacă mi-aţi putea da una albastră, una verde şi, poate, ar fi bine să mai iau una roşie, de rezervă. Ăsta-i lucrul cel mai neplăcut la ceştile diferit colorate. Nu-i aşa?

— Da, ştiu că se spune că-i un dezavantaj că nu poţi să înlocuieşti întotdeauna culoarea anumită de care ai nevoie.

Domnul Satterthwaite întorsese capul peste umăr şi privea cu un anume interes la ceea ce se petrecea. Doamna Gilliatt, spusese vânzătoarea. Dar, desigur. Acum îşi dădu

seama. Aceasta trebuie să fie, se ridică de la masă, oarecum ezitând şi apoi făcu câţiva paşi în magazin.

— Scuzaţi-mă, spuse el, sunteţi cumva doamna Gilliatt de la Doverton Kingsbourne?

— O, da. Sunt Beryl Gilliatt. Dumneavoastră înţeleg…

Îl privi, îşi încruntă sprâncenele puţin. O femeie atrăgătoare, se gândi domnul Satterthwaite. Cu o faţă, poate, cam aspră, dar voluntară. Deci aceasta era a doua soţie a lui Simon Gilliatt. Nu era frumoasă ca Lily, dar părea o femeie atractivă, plăcută şi harnică. Deodată un zâmbet înflori pe faţa doamnei Gilliatt.

— Cred… Da bineînţeles. Socrul meu, Tom are o fotografie de-a dumneavoastră şi trebuie să fiţi musafirul pe care-l aşteptăm în această după-amiază. Trebuie să fiţi domnul Satterthwaite.

— Exact, răspunse domnul Satterthwaite. Eu în persoană. Dar trebuie să-mi cer scuze că am întârziat atât de mult. Din nefericire, maşina mea a avut o pană. Acum e în garaj la reparat.

— O, ce rău îmi pare pentru dumneavoastră. Dar ce ruşine, însă nu e încă ora ceaiului. Nu vă faceţi griji. Oricum noi l-am amânat. După cum probabil aţi auzit, m-am repezit aici să cumpăr câteva ceşti căci, din nefericire, unele au căzut de pe masă azi-dimineaţă. Ori de câte ori ai pe cineva la prânz, ceai sau cină se întâmplă câte ceva de genul ăsta.

— Poftiţi, doamnă Gilliatt, spuse vânzătoarea. Le împachetez aici. Să le pun într-o cutie?

— Nu, înveleşte-le doar în hârtie, aşează-le în coşul meu şi totul va fi în ordine.

— Dacă vă întoarceţi la Doverton Kingsbourne, spuse domnul Satterthwaite, aş putea să vă duc cu maşina. Trebuie să sosească de la garaj dintr-o clipă într-alta.

— Sunteţi foarte bun. Aş vrea să pot accepta invitaţia, dar pur şi simplu trebuie să duc înapoi bicicleta! Băieţii vor fi supăraţi fără ea. Se duc undeva în seara asta.

— Să vi-l prezint, spuse domnul Satterthwaite întorcându-se spre domnul Quin care se ridicase şi se apropiase. Acesta este un vechi prieten de-al meu, domnul Harley Quin, pe care l-am întâlnit din întâmplare. Încerc să-l conving să vină la Doverton Kingsbourne. Credeţi că e posibil ca Tom să mai găzduiască un musafir peste noapte?

— O, sunt sigură că se poate aranja, spuse Beryl Gilliatt. Sunt sigură că va fi încântat să vadă un alt prieten al dumneavoastră. Poate-i şi prietenul lui.

— Nu, nu, spuse domnul Quin, nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Addison, deşi l-am auzit adeseori pe prietenul meu, domnul Satterthwaite, vorbind despre el.

— Bine atunci, veniţi cu domnul Satterthwaite. Ne va face plăcere.

— Îmi pare foarte rău, spuse domnul Quin. Din nefericire, am o altă întâlnire. Chiar – se uită la ceasul lui – trebuie să plec spre ea imediat. Am întârziat deja, aşa cum se întâmplă când te întâlneşti cu prieteni vechi.

— Poftiţi, doamnă Gilliatt, interveni vânzătoarea. Va sta foarte bine în coşul dumneavoastră.

Beryl Gilliatt puse pachetul cu grijă în coşul pe care-l ducea şi-apoi i se adresă domnului Satterthwaite:

— Bine, atunci pe curând. Ceaiul îl servim abia la cinci şi un sfert, aşa că nu vă faceţi griji. Îmi pare atât de bine că v-am întâlnit în cele din urmă, după ce am auzit atât de multe despre dumneavoastră.

Îşi luă grăbită la revedere de la domnul Quin şi ieşi din magazin.

— Se cam grăbeşte, nu-i aşa? Întrebă vânzătoarea, dar ăsta-i felul ei. Aş zice că face o grămadă de treabă toată ziua.

Se auzi bicicleta care pornise afară.

— Are personalitate, nu-i aşa? Remarcă domnul Satterthwaite.

— Aşa s-ar părea, zise domnul Quin.

— Şi chiar nu te pot convinge să vii?

— Eu sunt doar în trecere, repetă domnul Quin.
— Şi când o să te mai văd? Te întreb acum.
— O, nu peste foarte mult timp, zise convingător domnul Quin. Cred c-o să mă recunoşti când o să mă vezi.
— Nu mai ai altceva… Altceva în plus să-mi spui? Nimic să-mi explici?
— Ce să-ţi explic?
— Să-mi explici de ce te-am întâlnit aici.
— Eşti un om cu imense cunoştinţe, spuse domnul Quin. Un cuvânt ar putea însemna ceva pentru tine. Cred că s-ar dovedi folositor.
— Care cuvânt?
— Daltonism, pronunţă domnul Quin. Zâmbea.
— Nu ştiu… se încruntă o clipă domnul Satterthwaite. Da. Da ştiu, doar numai un moment nu mi-am reamintit…
— Deocamdată, la revedere, zise domnul Quin. Uite-ţi maşina.
Tocmai atunci maşina trecea prin faţa uşii de la poştă. Domnul Satterthwaite ieşi după ea. Era nerăbdător să nu-şi mai piardă timpul şi să-şi facă gazdele să-l aştepte mai mult decât trebuia. Dar, în acelaşi timp era trist că-şi lua rămas bun de la prietenul său.
— Nu pot să fac nimic pentru tine? Spuse el şi tonul său era aproape melancolic.
— Nu poţi să faci nimic pentru mine.
— Dar pentru altcineva?
— Cred că da. E foarte probabil
— Sper că ştii ce vrei să spui.
— Am cea mai mare încredere în tine, spuse domnul Quin. Ştii întotdeauna lucrurile. Eşti un observator perspicace şi cunoşti înţelesul faptelor. Te asigur că nu te-ai schimbat.
Mâna lui rămase o clipă pe umărul domnului Satterthwaite, apoi ieşi şi porni iute pe strada satului, în direcţia opusă faţă de Doverton Kingsbourne. Domnul Satterthwaite se urcă în maşină.
— Sper că n-o să mai avem necazuri, oftă el.

Şoferul lui îl asigură că nu.

— Nu-i departe de aici, domnule. Cinci, şase kilometri şi merge minunat acum.

Porni la drum, întoarse maşina unde drumul se lărgea ca s-o ia în direcţia de unde venise. Repetă iar: „Numai cinci, şase kilometri”.

Domnul Satterthwaite zise în sinea lui: „daltonism”, încă nu-i spunea nimic, dar totuşi simţea că ar fi trebuit. Era un cuvânt pe care îl mai auzise.

„Doverton Kingsbourne” pronunţă domnul Satterthwaite. Foarte încet, ca numai pentru el. Cele două cuvinte însemnau ceea ce reprezentaseră întotdeauna. Un loc pentru o reuniune voioasă, un loc unde putea ajunge foarte repede. Un loc unde avea să se distreze; atât de mulţi dintre acei pe care îi cunoscuse nu se mai aflau acolo. Dar Tom era. Vechiul lui prieten, Tom, şi se gândi din nou la iarbă, lac, râu şi la tot ce făcuseră împreună când erau băieţi.

Ceaiul se servea pe peluză. Treptele coborau de la ferestrele franţuzeşti ale sufrageriei spre locul unde, între un fag şi un cedru libanez era aşezat cadrul pentru ceaiul de după-amiază. Acolo se aflau două mese sculptate, vopsite în alb, şi diferite scaune de grădină. Unele cu spătar înalt şi perne colorate, altele întinse pe care te puteai aşeza cu picioarele lungite ca să dormi, dacă aveai chef să faci asta. Unele aveau parasolare ca să te ferească de căldură.

Era începutul unei seri frumoase şi iarba avea o culoare verde închis, plăcută. Lumina se strecura prin ramurile fagului şi cedrul îşi profila silueta sa frumoasă pe cerul galben – roşiatic.

Tom Addison îşi aştepta musafirul într-un scaun lung de nuiele, cu picioarele ridicate; domnul Satterthwaite observă cu un anume amuzament ceea ce-şi amintea din multe alte ocazii în care-şi întâlnise gazda, că acesta purta papuci confortabili de dormitor, necesari picioarelor sale puţin umflate de gută, dar că încălţămintea asta era ciudată. Un

papuc era roşu, celălalt era verde. Dragul de Tom, se gândi domnul Satterthwaite, nu s-a schimbat. Era acelaşi. Şi-atunci îi trecu prin cap: „Ce idiot sunt. Sigur că ştiu ce înseamnă cuvântul. Cum de n-am înţeles imediat?”

— Credeam că n-o să te mai arăţi niciodată, împieliţat bătrân, îl salută Tom Addison.

Era încă un bărbat frumos, cu o faţă deschisă şi ochi mari, cenuşii, strălucitori, cu umeri laţi care îi dădeau un aer de forţă. Fiecare cută de pe faţa sa trăda o bună dispoziţie şi bucuria de a-l revedea. „Nu se schimbă niciodată, „ se gândi Satterthwaite.

— Nu pot să mă ridic să te întâmpin, îi explică Tom Addison. E nevoie de doi oameni puternici şi de un baston ca să mă pună pe picioare. Acum, cunoşti familiuţa noastră sau nu? Pe Simon îl cunoşti, bineînţeles.

— Cum nu. Au trecut foarte mulţi ani de când te-am văzut, dar nu te-ai schimbat prea mult.

Şeful de escadrilă Simon Gilliatt era un bărbat subţire, frumos, cu o claie de păr roşu.

— Păcat că n-aţi venit niciodată la noi în Kenya, spuse el. V-ar fi plăcut. V-am fi putut arăta o mulţime de lucruri. Dar nu poţi să şti ce-ţi rezervă viitorul. Credeam c-o să-mi las oasele în ţara aia.

— Avem un cimitir foarte drăguţ aici, interveni Tom Addison. Nimeni nu a ruinat biserica noastră încă, restaurând-o, şi nu s-au construit prea multe noi clădiri în jur, aşa încât mai este o mulţime de loc în cimitir. Şi n-am mai adăugat pe nimeni pe lista aceea teribilă ca să ne micşoreze spaţiul pentru morminte.

— Ce conversaţie lugubră purtaţi, zise Beryl Gilliatt, zâmbind. Uite şi băieţii noştri, spuse ea, dar îi cunoaşteţi deja, nu-i aşa, domnule Satterthwaite?

— Nu cred că-i mai recunosc acum, răspunse acesta.

Într-adevăr, ultima dată când îi văzuse pe cei doi băieţi fusese în ziua când îi luase de la gimnaziu. Deşi nu exista nici o relaţie de rudenie între ei – aveau mame şi taţi diferiţi

– totuşi băieţii ar fi putut fi, aşa cum se întâmpla adesea, luaţi drept fraţi. Aveau cam aceeaşi înălţime şi amândoi părul roşu: Roland, probabil, moştenindu-l de la tatăl său şi Timothy de la mama lui roşcată. Părea să existe şi un fel de camaraderie între ei. Şi cu toate astea, se gândi domnul Satterthwaite, se deosebeau foarte mult. Diferenţa era mai clară acum când aveau, îşi închipuia el, între 22 şi 25 de ani. Nu vedea nici o asemănare între Roland şi bunicul său. În afară de părul său roşu, nu semăna nici cu tatăl iui.

Domnul Satterthwaite se întrebase câteodată dacă băiatul semăna cu Lily, mama lui moartă. Dar şi în cazul ăsta nu putea vadea decât o foarte mică asemănare, în schimb, Timothy semăna mai mult cu fiul pe care l-ar fi putut avea Lily. Pielea albă, fruntea înaltă şi delicateţea structurii osoase. Lângă el, o voce blândă spuse în şoaptă:

— Eu sunt Inez. Nu cred că vă mai amintiţi de mine. A trecut mult timp de când nu v-am mai văzut.

O fată frumoasă remarcă domnul Satterthwaite imediat. Un tip brunet, îşi petrecu gândurile cu mult timp în urmă, în zilele când venise să fie cavaler de onoare la nunta lui Tom Addison cu Pilar. Se gândi că la Inez se vedea sângele ei spaniol, felul cum îşi ţinea capul şi frumuseţea sa brunetă aristocratică. Tatăl său, doctorul Horton, se afla chiar în spatele ei. Arăta mult mai bătrân decât atunci când îl văzuse ultima dată. Un om de treabă şi bun la suflet. Un generalist priceput, fără ambiţii, valoros şi devotat, se gândi Satterthwaite, un tată care-şi iubea fiica. Evident, era imens de mândru de ea.

Domnul Satterthwaite simţi o fericire uriaşă cuprinzându-l. Toţi aceşti oameni, deşi unii îi erau străini, i se păreau prieteni pe care îi cunoştea deja. Frumoasa fată brunetă, cei doi băieţi roşcaţi, Beryl Gilliatt, ocupată cu tava de ceai, aranjând ceştile şi farfurioarele, făcându-i semn unei servitoare din casă să aducă prăjiturile şi platourile cu sandvişuri. Un ceai splendid. Existau scaune care se trăgeau la mese ca să te poţi aşeza confortabil şi sa

mănânci tot ce doreai. Băieţii se aşezară şi-l invitară pe domnul Satterthwaite între ei.

Asta-i plăcu nespus, îşi pusese în gând să discute întâi cu băieţii, să vadă cât de mult îi reaminteau de Tom Addison din vremea tinereţii lui şi se gândi: „Lily. Cât aş vrea ca Lily să fi putut fi aici, acum.” Aici era, se găsi domnul Satterthwaite înapoi în copilăria sa. Aici, unde venise şi fusese întâmpinat de tatăl şi mama lui Tom, de o mătuşă, sau cam aşa ceva, acolo mai fusese un frate al bunicii şi veri. Şi-acum, nu erau atât de mulţi în familie, dar era o familie.

Tom cu papucii lui de dormitor, unul roşu, altul verde, bătrân dar încă vesel şi fericit. Fericit fiindcă era înconjurat de-ai lui. Şi era şi Doverton, sau aproape aşa cum fusese. Nu chiar atât de bine întreţinut, poate, dar peluza se afla în condiţie bună. Şi acolo jos putea zări strălucirea râului printre copaci. Iar copacii erau mai mulţi decât fuseseră. Casa trebuia, poate, văruită din nou, dar nu neapărat acum. În fond, Tom Addison era un om bogat. Cu un venit mare, poseda foarte mult pământ. Un om cu gusturi simple care cheltuia destul ca să întreţină casa asta, dar care nu era un cheltuitor în alte direcţii. Acum călătorea sau mergea în străinătate rareori, dar primea. Nu dădea petreceri mari, doar prieteni. Prieteni care veneau să stea, prieteni care, de obicei, aveau o anumită legătură cu trecutul său. O casă primitoare.

Se întoarse puţin în scaun, îndepărtându-l de la masă într-o parte, ca să poată vedea mai bine, în jos spre râu. Acolo se afla moara, desigur, şi pe malul celălalt erau câmpurile. Şi pe unul din câmpuri, se amuză când văzu un fel de sperietoare, o siluetă întunecată pe care păsările se aşezau. Doar pentru o clipă se gândi că arăta precum domnul Harley Quin. Poate, se gândi domnul Satterthwaite, este prietenul meu Harley Quin. Era o idee absurdă şi totuşi dacă cineva ridicase sperietoarea şi încerca s-o facă să arate ca domnul Quin, reuşise căci aceasta avea acel tip de

eleganţă delicată străină majorităţii sperietorilor pe care le văzuse.

— Vă uitaţi la sperietoarea noastră? Întrebă Timothy. I-am dat un nume, ştiţi, îi spunem domnul Harley Barley.

— Chiar? Se minună domnul Satterthwaite. Doamne, asta mi se pare foarte interesant.

— De ce vi se pare interesant? Se amestecă Roly, cu o anumită curiozitate.

— Ei bine, pentru că seamănă cu cineva pe care-l cunosc, al cărui nume se potriveşte a fi Harley. Prenumele lui, adică.

Băieţii începură să cânte:

„Harley – Barley tot păzeşte,
Harley Barley se-osteneşte.
Păzeşte grâu şi neghină,
Alungă trecătorii din grădină”.

— Un sandviş cu castravete, domnule Satterthwaite sau preferaţi un pateu făcut de casă? Îl întrebă Beryl Gilliatt.

Domnul Satterthwaite acceptă pateul. Ea-i puse lângă el o ceaşcă de culoare roşiatică-maronie, aceeaşi culoare pe care o admirase în magazin. Ce vesel arăta serviciul acela de ceai pe masă. Galben, roşu, albastru, verde şi tot restul. Se întrebă dacă fiecare îşi avea culoarea favorită. Observă că Timothy ţinea o ceaşcă roşie, Roland una galbenă. Lângă ceaşca lui Timothy se găsea un obiect pe care domnul Satterthwaite nu-l putu identifica la început. Apoi îşi dădu seama că era o pipă din spumă de mare. Observând la ce se uita, Roland spuse:

— Tim a adus-o cu el din Germania. O să moară de cancer tot fumând din pipa aia mereu.

— Tu nu fumezi, Roland?

— Nu, sunt împotriva fumatului. Nu fumez nici ţigări şi nici nu iau droguri.

Inez veni la masă şi se aşeză vizavi de el. Ambii tineri se întreceau s-o servească, începură să discute şi să râdă.

Domnul Satterthwaite se simţea foarte fericit printre aceşti tineri. Nu pentru că îi acordau mai multă atenţie decât le impunea politeţea lor naturală. Dar îi plăcea să-i asculte, îi plăcea, totodată, să-i studieze. Era aproape sigur că ambii tineri sunt îndrăgostiţi de Inez. Dar asta nu era surprinzător. Apropierea determină asemenea lucruri. Veniseră să locuiască aici cu bunicul lor. O fată frumoasă, verişoara de gradul întâi a lui Roland trăia aproape, la doi paşi. Domnul Satterthwaite îşi întoarse capul. Putea chiar să vadă casa printre pomi, unde se ridica la drum, dincolo de poarta principală. Era aceeaşi casă în care doctorul Horton locuise şi data trecută, când venise aici, cu şapte, opt ani în urmă.

Se uită la Inez. Se întrebă care dintre cei doi tineri era preferatul ei sau dacă sentimentele îi erau deja acaparate de altcineva. Nu era nici un motiv pentru care ea ar fi trebuit să se îndrăgostească de unul din aceste două specimene de tineri atrăgători ai sexului masculin.

După ce mâncă atât cât dori, ceea ce nu însemna prea mult, domnul Satterthwaite îşi trase scaunul înapoi, schimbându-şi puţin unghiul de percepţie, în aşa fel încât să poată privi totul din jurul său.

Doamna Gilliatt era foarte ocupată. Foarte mult cu servitul, se gândi el, făcând mai mult zgomot pentru nimic decât era nevoie la masa. Oferea tot timpul oamenilor prăjituri, le lua ceştile şi le umplea, întindea platourile în jur. Cumva, se gândi el, ar fi fost mai plăcut şi mai natural dacă îi lăsa să se servească singuri. Dorea să nu facă atât de mult pe gazda.

Se uită în direcţia în care stătea întins în scaunul său Tom Addison.

Şi el o privea pe Beryl Gilliatt. Satterthwaite se gândi în sinea lui: „Nu-i place de ea. Nu. Lui Tom nu-i place. Poate că asta era de aşteptat.” În fond, îi luase locul propriei sale fiice, al primei soţii a lui Simon Gilliatt, Lily. „Frumoasa mea Lily”, se gândi din nou domnul Satterthwaite şi se întrebă

de ce, pentru un anume motiv, simţea că, deşi nu putea vedea pe nimeni asemenea ei, totuşi Lily, într-un fel straniu, era prezentă acolo. Ea era aici, la acest ceai. „Cred că atunci când îmbătrâneşti începi să-ţi imaginezi astfel de lucruri.” spuse domnul Satterthwaite. „În fond, de ce n-ar fi Lily aici să-şi vadă fiul!”

Se uită cu afecţiune la Timothy şi apoi, deodată, îşi dădu seama că nu-l privea pe fiul lui Lily. Timothy era fiul lui Beryl.

„Cred că Lily ştie că sunt aici. Cred c-ar vrea să vorbească cu mice”, spuse domnul Satterthwaite. „O dragă, o dragă, nu trebuie să încep să-mi imaginez lucruri prosteşti.” Pentru un anume motiv se uită din nou spre sperietoare. Acum nu arăta ca o sperietoare. Semăna cu domnul Harley Quin. Anumite efecte de lumină, ale apusului îi dădeau culoare şi mai era un câine negru ca Hermes alergând după păsări.

„Culoare”, spuse domnul Satterthwaite şi se uită din nou la masă, la setul de ceai şi la oamenii care serveau ceaiul „De ce mă aflu aici?” se întrebă în sinea lui domnul Satterthwaite. De ce sunt aici şi ce-ar trebui să fac? Există un motiv…”

Acum ştia, simţea, exista ceva, o criză, ceva care-i afecta, care-i afecta pe toţi aceşti oameni sau numai pe unii dintre ei? Beryl Gilliatt, doamna Gilliatt era nervoasă un anume motiv. Pe margine de cuţit. Tom? Nu era nimic rău cu Tom. El nu era afectat. Un bărbat norocos care poseda această frumuseţe, care poseda Dovertonul şi avea un nepot, aşa încât atunci când el murea, totul îi rămânea lui Roland. Toate acestea urmau să fie ale lui Roland. Spera Tom ca Roland să se căsătorească cu Inez? Sau se temea de căsătoriile între veri de gradul întâi? Deşi, se gândi domnul Satterthwaite, de-a lungul istoriei, fraţii s-au căsătorit cu surorile fără rezultate rele. „Nu trebuie să se întâmple nimic”, spuse domnul Satterthwaite, „Nu trebuie să se întâmple nimic. Trebuie să preîntâmpin orice”.

Zău, gândurile sale erau ale unui nebun. O scenă paşnică. Un serviciu de ceai. Diferitele culori ale ceştilor Arlechin. Se uită la pipa din spumă de mare, care se afla lângă ceaşca roşie. Beryl Gilliatt îi spuse ceva lui Timothy. Acesta dădu din cap, se ridică şi se îndreptă spre casă. Beryl adună câteva farfurii goale de pe masă, aranja un scaun, două, îi şopti ceva lui Roland care se duse să-i ofere o prăjitură doctorului Horton.

Domnul Satterthwaite o urmărea cu privirea. Trebuia s-o urmărească. Trecu cu mâneca ei peste masă. El văzu o ceaşcă roşie căzând. Se sparse de piciorul de fier al unui scaun. Înregistră scurta ei exclamaţie în timp ce aduna cioburile. Ea se duse spre tava cu ceai, se întoarse şi puse pe masă o ceaşcă de un albastru deschis şi o farfurioară. Aşeză aproape de ea pipa din spumă de mare. Ea aduse ceaiul şi turnă după care se îndepărtă.

La masă nu se mai afla nimeni acum. Şi Inez se ridicase şi plecase. Se dusese să vorbească cu bunicul. „Nu înţeleg”, îşi spuse domnul Satterthwaite. „Ceva are să se întâmple. Ce se va întâmpla?”

O masă cu ceşti diferit colorate şi da, Timothy cu părul său roşu strălucind în soare. Părul roşu de aceeaşi nuanţă, cu aceleaşi onduleuri atrăgătoare din părţi ca părul dintotdeauna al lui Simon Gilliatt. Timothy se întoarse, rămase o clipă în picioare, uitându-se la masă cu o privire uşor uimită şi apoi se duse unde se afla pipa din spumă de mare, lângă ceaşca de un albastru deschis.

Atunci se întoarse şi Inez. Ea râse deodată şi spuse:

— Timothy bei ceaiul dintr-o altă ceaşcă. Ceaşca albastră e a mea. A ta e cea roşie.

Şi Timothy îi spuse:

— Nu fi proastă Inez, ştiu care-i ceaşca mea. Are zahăr înăuntru şi ţie nu-ţi place. Prostii. Asta-i ceaşca mea. Pipa-i lângă ea.

Atunci îşi dădu seama domnul Satterthwaite. Ca un trăsnet? Era nebun? Îşi imagina lucruri? Era ceva

adevărat?
Se ridică. Se repezi spre masă şi cum Timothy dusese ceaşca albastră la buze, strigă:
— Nu bea din aia, spuse el. Nu bea, îţi zic. Timothy se întoarse surprins. Domnul Satterthwaite îşi întoarse capul. Doctorul Horton destul de speriat, se ridică şi se apropie.
— Ce se întâmpla Satterthwaite?
— Ceaşca asta, e ceva în neregulă cu ea, rosti domnul Satterthwaite. Nu-l lăsa pe băiat să bea din ea!
Horton privea uimit la ceaşcă.
— Dragul meu…
— Ştiu ce spun. Ceaşca roşie a fost a lui. Şi ceaşca cea roşie s-a spart. A fost înlocuită cu una albastră. El nu deosebeşte roşul de albastru, nu-i aşa?
Doctorul Horton arăta uluit.
— Vrei să spui… Vrei să spui… ca Tom?
— Tom Addison. El nu deosebeşte culorile. Ştii asta, nu-i aşa?
— Sigur că da. Ştim cu toţii. De aceea azi şi-a pus papuci ciudaţi. Niciodată n-a deosebit roşu de verde.
— Acelaşi lucru e cu băiatul ăsta.
— Dar, dar nu se poate. Dar niciodată nu s-a manifestat aşa ceva la Roland.
— S-ar putea, totuşi, nu-i aşa? Spuse domnul Satterthwaite. Am dreptate când mă gândesc la daltonism. Aşa i se spune, nu-i aşa?
— Ăsta-i numele folosit, da.
— Nu se moşteneşte de o fată, dar trece prin mamă, Lily nu era daltonistă, dar fiul ei ar putea cu uşurinţă să nu deosebească culorile.
— Dar, dragul meu Satterthwaite, Timothy nu este băiatul lui Lily. Roly este fiul lui Lily. Ştiu că ei cam seamănă. Au aceeaşi vârstă, aceeaşi culoare de păr şi altele, dar poate nu-ţi aminteşti.
— Nu, făcu domnul Satterthwaite, nu mi-aş fi reamintit. Dar acum ştiu. Pot să văd şi asemănarea, Roland e fiul lui

Beryl. Amândoi erau bebeluşi, nu-i aşa, când Simon s-a recăsătorit. Este foarte uşor pentru o femeie, care îngrijeşte doi bebeluşi, mai ales când amândoi urmează să aibă părul roşu, Timothy este băiatul lui Lily şi Roland este băiatul lui Beryl. Al lui Beryl şi al lui Christopher Eden. Nu există nici un motiv pentru care el să fie daltonist. Ştiu asta, îţi spun. O ştiu!

Îi văzu ochii doctorului Horton trecând de la unul la altul. Timothy, fără să audă ceea ce vorbeau, stătea în picioare, ţinând ceaşca albastră şi privind uluit.

— Am văzut-o când le-a cumpărat, spuse domnul Satterthwaite. Ascultă-mă, omule. Trebuie să mă asculţi. Mă cunoşti de mulţi ani. Ştii că nu greşesc când spun un lucru categoric.

— E foarte adevărat. Nu ştiu să fi făcut vreo greşeală.

— Ia ceaşca aia, spuse domnul Satterthwaite. Du-o în laboratorul tău, sau la un farmacist şi analizaţi ce e în ea. Am văzut-o pe femeia aia cumpărând ceaşca. A cumpărat-o de la magazinul din sat. Ştia, deci, că ea va sparge o ceaşcă roşie, o va înlocui cu una albastră şi că Timothy nu va şti niciodată cât de diferite erau culorile.

— Cred că eşti nebun, Satterthwaite. Dar, totuşi, am să fac ceea ce spui.

Se duse la masă şi întinse mâna după ceaşca albastră.

— Te superi dacă mă uit la ea? Întrebă doctorul Horton.

— Nu, poftim, spuse Timothy. Arăta uşor surprins.

— Cred că e o spărtură în porţelan, aici, ştii. Destul de interesant.

Beryl venea pe peluză. Venea repede şi arţăgoasă.

— Ce faceţi? Ce e? Ce se întâmplă?

— Nu-i nimic, spuse doctorul Horton vesel. Vreau numai să le arăt băieţilor o mică experienţă pe care am s-o fac cu o ceaşcă de ceai.

Se uită la ea îndeaproape şi-i văzu expresia de teamă, de teroare. Domnul Satterthwaite observă întreaga schimbare de pe faţa ei.

— Ai vrea să vii cu mine, Satterthwaite? Ştii, doar o mică experienţă. O chestie de a testa porţelanul şi diferitele lui calităţi în ziua de azi. Recent a fost făcută o descoperire foarte interesantă.

Tot vorbind, mergea pe iarbă cu domnul Satterthwaite după el şi cei doi tineri discutând între ei în urma lor.

— Ce vrea să facă doctorul acum, Roly? Întrebă Timothy.

— Nu ştiu, răspunse Roland. Se pare că i-au venit nişte idei extraordinare. Bine, o să aflăm despre asta mai târziu, cred. Haide să ne luăm bicicletele.

Beryl Gilliatt se întoarse brusc. O luă înapoi, rapid spre casă. Tom Addison îi strigă:

— S-a întâmplat ceva, Beryl?

— Am uitat ceva, spuse Beryl Gilliatt, asta-i tot.

Tom Addison se uită întrebător spre Simon Gilliatt.

— S-a întâmplat ceva cu soţia, ta? Întrebă el.

— Beryl? O nu, nu ştiu nimic. Cred că e vreun fleac de care a uitat. Pot să te ajut cu ceva, Beryl? Striga el.

— Nu. Nu, mă întorc mai târziu. Ea îşi răsuci capul, uitându-se la bătrânul care stătea lungit în scaun. Spuse deodată cu reproş: bătrân prost ţi-ai încurcat din nou papucii astăzi. Nu se potrivesc. Ştii că ţi-ai pus un papuc roşu şi unul verde?

— Ah! Am făcut-o din nou, ia uite? Spuse Tom Addison. Mie mi se pare că au exact aceeaşi culoare. Doar ştiţi, e ciudat, dar asta e!

Ea trecu pe lângă el, grăbind pasul.

Atunci domnul Satterthwaite şi doctorul Horton au ajuns la poarta care dădea în şosea. Auziră o bicicletă cu motor pornind în viteză.

— Ea a plecat, spuse doctorul Horton. A fugit. Cred c-ar fi trebuit s-o oprim. Se va mai întoarce?

— Nu, zise domnul Satterthwaite, cred că n-o să se întoarcă. Poate, cel mai bine, e să lăsăm lucrurile aşa.

— Ce vrei să spui?

— E o casă veche, sublinie domnul Satterthwaite. Şi o familie veche. O familie bună. O mulţime de oameni respectabili în ea. Nimeni nu doreşte necaz, scandal, ceva care să planeze asupra ei. Cred că cel mai bine e s-o lăsăm să plece.

— Tom Addison n-a plăcut-o niciodată, spuse doctorul Horton. Niciodată. A fost întotdeauna politicos şi bun, dar nu i-a plăcut de ea.

— Şi trebuie să ne gândim şi la băiat, spuse domnul Satterthwaite.

— Băiatul? Ce vrei să spui?

— Celălalt băiat, Roland. El nu trebuie să ştie ce a încercat să facă mama lui.

— De ce-a făcut-o? De ce naiba a făcut-o?

— Nu mă mai îndoiesc acum că ea a făcut-o, spuse domnul Satterthwaite.

— Nu. Nici eu nu mă mai îndoiesc. I-am văzut faţa, Satterthwaite, când s-a uitat la mine. Atunci am ştiut că ceea ce spuseseşi era adevărat. Dar, de ce?

— Lăcomia cred, opină domnul Satterthwaite. Cred, că ea nu avea nici un ban al ei. Soţul ei, Christopher Eden, era, foarte probabil, un băiat drăguţ, dar nu dispunea de mijloace materiale. Pe când nepotul lui Tom Addison avea să moştenească o groază de bani. O mulţime. Proprietatea de aici din jur are o valoare enormă. N-am nici o umbră de îndoială că Tom Addison va lăsa marea majoritate a ceea ce posedă nepotului său. Ea o dorea pentru propriul ei fiu şi, prin propriul ei fiu, bineînţeles, pentru ea însăşi. E o femeie lacomă.

Domnul Satterthwaite îşi întoarse deodată capul.

— A luat foc ceva acolo, spuse el.

— Doamne sfinte, aşa e. O, e sperietoarea de pe câmp. Vreun tânăr sau altcineva i-o fi dat foc. Dar, n-avem de ce să ne îngrijorăm. Nu-i nimic în apropiere. Se va stinge de la sine când va arde toată.

— Da, rosti domnul Satterthwaite. Bine, poţi continua, doctore. N-ai nevoie de mine să te ajut în testele dumitale.

— Nici nu mă îndoiesc de ceea ce o să găsesc. Nu ştiu substanţa exactă, dar am ajuns la concluzia ta că această ceaşcă albastră conţine moarte.

Domnul Satterthwaite intrase pe poartă. Se îndrepta acum în direcţia în care sperietoarea ardea. În spatele ei soarele apunea. Un remarcabil apus de soare în seara aceea.

Culorile sale se difuzau prin aerul dimprejur, luminând sperietoarea care ardea.

— Deci, în felul ăsta ai hotărât să pleci, spuse domnul Satterthwaite.

Privi uşor surprins căci în apropierea flăcărilor zări silueta înaltă, subţire a unei femei. O femeie îmbrăcată în argintiu. Ea se îndrepta spre domnul Satterthwaite. El se opri încremenit, privind-o.

— Lily, spuse el, Lily.

O vedea foarte clar acum. Era Lily care venea spre el. Prea departe ca să-i zărească faţa, dar ştia foarte bine cine era. Doar pentru o clipă sau două se întrebă dacă altcineva o vedea sau dacă imaginea ei era numai pentru el. Spuse, nu prea tare, doar în şoaptă:

— E-n regulă, Lily, fiul tău e în siguranţă.

Atunci ea se opri. Lily ridică o mână la buze. El nu-i vedea zâmbetul, dar ştia că zâmbea. Ea îi trimise un sărut prin vârful degetelor şi-apoi se întoarse. Se îndreptă spre locul unde sperietoarea se transforma într-o masă de cenuşă.

— Ea pleacă din nou, îşi spuse domnul Satterthwaite. Pleacă cu el. Pleacă împreună. Ei aparţin aceleiaşi lumi, desigur. Ei vin numai – oamenii de felul acesta vin numai – când este un caz de dragoste sau moarte, sau amândouă.

Credea că nu o s-o mai revadă pe Lily, dar se întrebă peste cât timp îl va reîntâlni pe domnul Quin. Apoi se întoarse, traversă peluza spre masa din grădină cu serviciul de ceai „Arlechin”, spre vechiul său prieten Tom Addison. Beryl n-o

să se mai întoarcă. Era sigur de asta. Doverton Kingsbourne se afla din nou în siguranţă.

Peste peluză veni în salturi micul câine negru. Se apropie de domnul Satterthwaite, gudurându-se puţin şi dând din coadă, în zgardă era o bucată de hârtie îndoită. Domnul Satterthwaite se repezi şi o scoase, netezind-o; pe ea, cu litere colorate, era scris un mesaj:

„FELICITĂRI! PE CURÂND”

H. Q.

— Mulţumesc Hermes, spuse domnul Satterthwaite şi-l privi pe câinele negru ce traversa pajiştea pentru a se alătura celor două siluete care – el ştia sigur – se aflau acolo, dar nu le mai putea vedea.

Preaviz în căsnicie

Fără îndoială, una din cele mai mari calităţi ale domnului Parker Pyne era maniera sa de a înţelege suferinţele oamenilor. Un fel de a fi care te invita să-i faci confidenţe. Era obişnuit cu tipul de închistare care-i cuprindea pe clienţi de îndată ce intrau în biroul său. Îi revenea domnului Pyne sarcina de a pregăti atmosfera pentru dezvăluirile necesare.

Chiar în dimineaţa aceasta avea în faţă un nou client, un anume domn, Reginald Wade. Domnul Wade, a dedus el imediat, era tipul omului fără posibilităţi de exprimare. Tipul căruia i se pare dificil să vorbească despre orice are legătură cu emoţiile.

Era înalt, bine făcut, cu ochi albaştri plăcuţi şi un ten închis la culoare. Şedea trăgându-şi, fără să-şi dea seama, mustăcioara, în timp ce se uita la domnul Parker Pyne, cu tot patosul unui animal mut.

— V-am văzut reclama, ştiţi, izbucni el. M-am gândit că ar fi bine să vin. Ciudat fel de a mă da în spectacol, dar nu se ştie niciodată, nu?

Domnul Parker Pyne interpretă aceste remarci critice într-un mod corect.

— Când lucrurile merg prost, te foloseşti de orice şansă, îi sugeră el.

— Asta-i. Asta-i, exact. Vreau să-mi încerc şansa, orice şansă. Lucrurile îmi merg rău, domnule Pyne. Nu ştiu ce să mă fac. Greu, ştiţi; al naibii de greu.

— Tocmai de aceea intervin eu, îi spuse domnul Pyne. Eu ştiu ce e de făcut! Sunt specialist în toate felurile de necazuri omeneşti.

— O, aş zice că sunteţi o somitate!

— Nu tocmai. Necazurile umane sunt uşor de clasificat în câteva categorii. Există sănătate şubredă, plictiseala, soţiile care sunt necăjite din cauza soţilor lor şi soţii – făcu o pauză – necăjiţi de soţiile lor.

— De fapt aţi ţintit unde trebuia. Aţi mers cu precizie absolută.

— Povestiţi-mi despre ce e vorba, îl îndemnă domnul Pyne.

— Nu e mult de spus. Soţia mea doreşte să divorţez ca ea să se poată mărita cu un alt individ.

— Chiar foarte obişnuit în zilele noastre. Dar dumneavoastră, înţeleg, nu sunteţi de aceeaşi părere cu ea în această privinţă?

— Ţin la ea, spuse simplu domnul Wade. Înţelegeţi, aşa, ţin la ea.

O declaraţie simplă şi oarecum banală, dar dacă domnul Wade ar fi spus: „O ador. Venerez pământul pe care calcă. Mă dau în vânt după ea”, el n-ar fi putut fi mai explicit în faţa domnului Parker Pyne.

— Şi cu toate astea, ştiţi, continuă domnul Wade, ce pot să fac? Vreau să spun, e un tip neajutorat. Dacă ea îl preferă pe celălalt, ei bine, trebuie să-i faci jocul; să te dai la o parte şi chestii de-astea.

— V-a propus ca ea să divorţeze?

— Bineînţeles. N-aş putea s-o las să fie târâtă prin tribunale.

Domnul Pyne se uită la el gânditor.

— Dar aţi venit la mine, de ce?

Celălalt râse oarecum încurcat.

— Nu ştiu. Vedeţi, nu sunt prea deştept. Nu prea pot să mă gândesc la absolut toate. Am crezut că aţi putea, ei bine, să-mi sugeraţi ceva. Am şase luni la dispoziţie, înţelegeţi? Ea a fost de acord cu asta. Dacă la capătul celor şase luni mai este încă hotărâtă să divorţeze, atunci trebuie să plec. Mi-a trecut prin cap că aţi putea să-mi daţi vreo idee. În prezent, tot ce fac o plictiseşte, înţelegeţi, domnule Pyne. Lucrurile stau aşa: nu sunt un tip deştept îmi place să bat mingea, îmi place o rundă de golf şi o partidă bună de tenis. Nu mă pricep la muzică, la artă şi la chestii de-astea. Nevastă-mea este deşteaptă. Ei îi plac picturile, opera şi concertele şi, evident, se plictiseşte cu mine. Celălalt individ – un tip obraznic cu păr lung – ştie totul despre lucrurile astea. Se pricepe să vorbească despre ele. Eu nu. Într-un fel, înţeleg că o femeie deşteaptă şi frumoasă se poate sătura de un măgar ca mine.

Domnul Parker Pyne mormăi.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi…? Nouă ani? Şi presupun că aţi adoptat această atitudine încă de la început. Rău, dragă domnule; cât se poate de rău! Niciodată să nu vă scuzaţi în faţa unei femei. Ea vă va aprecia după cum vă evaluaţi singur… Şi o meritaţi. Trebuia să vă fi scos în relief calităţile dumneavoastră atletice. Ar fi trebuit să vorbiţi despre muzică şi artă, ca despre „toate prostiile alea care-i plac soţiei mele”. Ar fi trebuit să vă exprimaţi regretul că ea nu este în stare să joace mai bine. Spiritul umil, dragul meu domn, este un fiasco în căsnicie! Nu trebuie să vă aşteptaţi ca vreo femeie să suporte asta. Nu-i de mirare că soţia dumneavoastră n-a putut să reziste tentaţiei.

Domnul Wade se uita la el uimit.

— Bine, consimţi el, ce credeţi că ar fi cazul să fac?

— Desigur, asta-i întrebarea. Tot ce-ar fi trebuit să faceţi timp de nouă ani, acum e prea târziu. Trebuie adoptate noi

tactici. Aţi avut vreodată legături cu alte femei?
— Bineînţeles că nu.
— Poate c-ar fi trebuit să spun ceva flirturi trecătoare?
— Niciodată nu mi-am bătut prea mult capul cu femeile.
— Greşeală. Trebuie să începeţi acum.
Domnul Wade privea alarmat.
— O, uite ce e, zău că n-aş putea. Adică…
— N-o să fiţi pus într-o postură ingrată. Cineva din personalul meu se va ocupa de cazul dumneavoastră. Ea vă va spune ce aveţi de făcut şi toate gesturile de afecţiune pe care i le veţi arăta, ea le va interpreta, bineînţeles, ca simple aspecte ale unei afaceri.
Domnul Wade păru uşurat.
— Aşa-i mai bine. Dar chiar credeţi, vreau să zic că s-ar putea ca Iris să nu fie dornică să scape de mine mai curând?
— Nu cunoaşteţi natura umană, domnule Wade. Şi cu atât mai puţin înţelegeţi temperamentul feminin. În momentul de faţă sunteţi, din punctul de vedere al unei femei, doar un produs uzat. Nimeni n-are nevoie de dumneavoastră. La ce-i trebuie unei femei ceva de care nimeni n-are nevoie? Absolut nimeni. Dar priviţi dintr-un alt punct de vedere. Să presupunem că soţia dumneavoastră descoperă că doriţi să vă recâştigaţi libertatea la fel de mult ca şi ea.
— Atunci, o să fie încântată!
— Poate că o să fie, dar mă îndoiesc! Mai mult, când o să vadă că aţi atras o tânără fascinantă, o tânără care ar putea alege după placul ei, imediat acţiunile dumneavoastră vor creşte. Soţia îşi va da seama că toate prietenele ei vor spune că dumneavoastră aţi fost acela care v-aţi plictisit de ea şi aţi dorit să vă însuraţi cu o femeie mai atrăgătoare. Asta o s-o supere.
— Sunteţi sigur?
— Da. N-o să mai fiţi „bietul şi dragul bătrânel Reggie”. Veţi deveni „masculul ăla viclean, Reggie”. E o diferenţă de la cer la pământ! Fără să renunţe la celălalt bărbat, ea va

încerca, negreşit, să vă recucerească. Nu vă veţi lăsa cucerit. Veţi dovedi bun simţ şi veţi repeta toate argumentele ei: „E mult mai bine să ne despărţim”, „Nepotrivire de caracter”. Vă veţi preface că tot ce-a spus ea e adevărat, că n-aţi înţeles-o niciodată şi că este la fel de adevărat că nici ea nu v-a înţeles vreodată. Dar nu e nevoie să începeţi cu asta încă de pe acum; veţi primi instrucţiuni complete atunci când trebuie.

Domnul Wade părea încă să se îndoiască.

— Chiar credeţi că acest plan al dumneavoastră va da rezultate? Întrebă el neîncrezător.

— Eu nu spun că sunt absolut sigur de el, sublinie Parker Pyne cu precauţie. Există o oarecare posibilitate ca soţia dumneavoastră să fie atât de profund îndrăgostită de celălalt bărbat încât nimic din ceea ce-aţi putea spune sau face s-o impresioneze, dar consider acest lucru improbabil. Pesemne că ea s-a băgat în această afacere din cauza plictiselii, o plictiseală izvorâtă din atmosfera de devoţiune liniştită şi credinţă absolută cu care aţi înconjurat-o într-un mod cât se poate de neînţeles. Dacă veţi urma instrucţiunile mele, şansele sunt, aş zice, în proporţie de nouăzeci şi şapte la sută în favoarea dumneavoastră.

— Destul de bine, se entuziasma domnul Wade. Am s-o fac. Apropo, cât vă datorez?

— Onorariul meu este de două sute de guinee, care plătesc în avans.

Domnul Wade scoase un cec.

Terenul de la Lorrimer Court era frumos în soarele de după-amiază. Iris Wade, întinsă pe un şezlong, conferea o deosebită pată de culoare. Era îmbrăcată în nuanţe delicate de mov şi printr-un machiaj de calitate reuşea să pară mult mai tânără decât cei treizeci şi cinci de ani ai săi.

Stătea de vorbă cu prietena ei, doamna Massington, pe care întotdeauna o găsise înţelegătoare. Amândouă

doamnele sufereau din cauza soţilor atletici care discutau numai despre tranzacţii, acţiuni şi golf.

— Şi aşa înveţi să trăieşti şi hai să trăim, încheie Iris.

— Eşti minunată, dragă, spuse doamna Massington şi adăugă cam repede: Spune-mi cine e fata asta?

Iris ridică indiferentă din umeri.

— Nu mă întreba pe mine! Reggie a găsit-o. E prietena lui Reggie! Ce amuzant. Ştii, în general, nu se uită niciodată la fete. A venit la mine, a hâmâit, s-a tot codit şi, în cele din urmă, mi-a spus că dorea s-o invite pe această domnişoară De Sara, aici, în weekend. Bineînţeles c-am râs, n-am putut să mă abţin. Doar îl cunoşti pe Reggie! Poftim, iat-o!

— Unde a întâlnit-o?

— Nu ştiu. A fost foarte echivoc în legătură cu asta.

— Poate că o cunoaşte de câtva timp.

— O, nu cred, spuse doamna Wade. Sigur, continuă ea, sunt încântată, pur şi simplu încântată. Pentru că îmi uşurează şi mai mult situaţia în momentul de faţă. Pentru că eram nelinişţită în privinţa lui Reggie; e un bătrânel aşa de scump. Asta tot îi spun lui Sinclair, c-o să-l doară atât de mult pe Reggie. Dar, el insistă că Reggie îşi va reveni curând; se pare că are dreptate. Acum două zile, Reggie părea distrus iar acum, poftim a adus fata asta aici! Asta mă amuză, îmi place să-l văd pe Reggie distrându-se. Îmi imaginez că bietul de el chiar crede c-aş putea fi geloasă. Ce idee absurdă! „Bineînţeles, i-am spus, invită-ţi prietena aici”. Bietul Reggie, ca şi cum o fată ca aia ar putea ţine vreodată la el. Aia doar se distrează.

— Este extrem de atrăgătoare, îşi dădu cu părerea doamna Massington. Cam periculoasă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tipul fetelor cărora le e gândul numai la bărbaţi. Într-un fel, nu mi se pare c-ar fi o fată la locul ei.

— Probabil că nu e, spuse doamna Wade.

— Are nişte haine minunate, zise doamna Massington.

— Cam prea exotice, nu găseşti?

— Dar foarte scumpe.

— Unicate. Şi ea arată ca un unicat.

— Vin încoace, spuse doamna Massington.

Madeleine de Sara şi Reggie Wade se plimbau pe gazon. Râdeau şi discutau, părând foarte fericiţi. Madeleine se aruncă într-un scaun, îşi scoase bereta pe care o purta şi-şi trecu mâinile prin superbele ei bucle negre.

Era fără îndoială o frumuseţe.

— Am petrecut o după-amiază atât de minunată! Exclamă ea. M-am încălzit teribil. Trebuie să arăt al naibii.

Reggie Wade tresări nervos la auzul acestei replici.

— Arăţi… Arăţi… Râse uşor. Nu-ţi spun cum, încheie el.

Ochii Madeleinei îi întâlniră pe-ai lui. Era o privire de înţelegere completă din partea ei. Doamna Massington o înregistra cu îngrijorare.

— Ar trebui să jucaţi golf, i se adresă Madeleine gazdei sale, Iris. Pierdeţi atât de mult. De ce nu vă apucaţi de el? Am o prietenă care a încercat şi joacă destul de bine, deşi e mult mai în vârstă decât dumneata.

— Nu mă interesează chestia asta, îi răspunse rece Iris.

— Nu iubiţi sportul? Faceţi rău! Te ajută să te detaşezi de lucrurile neplăcute. Serios, doamnă Wade, în zilele noastre se iau lecţii foarte bune, încât aproape oricine poate juca destul de repede. Eu m-am perfecţionat la tenis abia vara trecută. Dar, bineînţeles, nu mă pricep deloc la golf.

— Prostii! Spuse Reggie. Trebuie doar să iei nişte ore. Uite ce mult ai progresat în după-amiaza asta.

— Pentru că mi-ai arătat tu cum să fac. Eşti un meditator minunat. Mulţi oameni nu sunt în stare să-ţi dea o lecţie. Dar tu eşti plin de talent. Ar fi minunat să mă înveţi tu… Tu poţi face orice.

— Prostii. Nu mă pricep de fapt la nimic. Reggie se simţea ruşinat.

— Trebuie să fiţi foarte mândră de el, spuse Madeleine, adresându-se doamnei Wade. Cum aţi reuşit să-l ţineţi numai pentru dumneavoastră toţi anii ăştia? Trebuie să fi

fost foarte inteligentă. Sau l-aţi ascuns? Gazda ei nu-i răspunse, îşi luă cartea cu o mână care-i tremura.

Reggie spuse ceva despre schimbat şi plecă.

— Mă gândesc ce drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi aici, n-o slăbi Madeleine pe Iris. Unele femei sunt atât de suspicioase faţă de prietenele soţilor lor. Eu cred că gelozia e un lucru absurd, nu-i aşa?

— Şi eu cred. Nu m-aş gândi niciodată să fiu geloasă pe Reggie.

— Asta-i minunat! Pentru că orice femeie îşi poate da seama că e un bărbat pe care femeile îl găsesc extraordinar de atrăgător. Am avut un şoc când am auzit că e însurat. De ce toţi bărbaţii atractivi sunt capturaţi atât de tineri?

— Mă bucur că-l găseşti pe Reggie aşa de atrăgător, spuse doamna Wade.

— Este zău, nu-i aşa? Atât de chipeş şi aşa de extraordinar de priceput la sport. Şi pretinsa lui indiferenţă faţă de femei. Asta ne incită, desigur.

— Îmi închipui că aveţi o mulţime de prieteni, zise doamna Wade.

— O, da. Îmi plac mai mult bărbaţii decât femeile. Ele nu sunt niciodată drăguţe cu mine. Şi nu-mi dau seama de ce.

— Poate că sunteţi prea drăguţă cu soţii lor, râse zglobiu doamna Massington.

— Da, câteodată îţi pare rău pentru unii oameni. Aşa de mulţi bărbaţi drăguţi sunt legaţi de soţii plicticoase. Ştiţi de femei „culturale”, de altele care-şi dau aere. Natural, bărbaţii vor să discute cu cineva tânăr şi simpatic. Cred că ideile moderne despre căsnicie şi divorţ sunt aşa de realiste. S-o iei de la capăt cât timp eşti încă tânăr cu cineva care-ţi împărtăşeşte gusturile şi ideile. E mai bine pentru toată lumea în cele din urmă. Uite, soţiile intelectuale, probabil, îşi găsesc câte o fiinţă cu părul lung, de acelaşi tip ca ele, care le satisface. Sunt convinsă că a pune capăt insatisfacţiilor şi a trece la un nou start e un plan înţelept, nu-i aşa, doamnă Wade?

— Desigur.

O anumită răceală din atmosferă părea să-i cuprindă subconştientul Madeleinei. Murmură ceva că se duce să se schimbe pentru ceai şi le lăsă singure.

— Detestabile fiinţe mai sunt fetele astea moderne, spuse doamna Wade. N-au nici o idee în cap.

— Asta are o idee în capul ei, Iris, o contrazise doamna Massington. Fata aia e îndrăgostită de Reggie.

— Prostii!

— Este. Am văzut-o cum îl privea chiar adineauri. Nu-i pasă nici negru sub unghie dacă-i căsătorit sau nu. Îl vrea pentru ea. Aş zice că e dezgustător.

Doamna Wade păstră o clipă de tăcere, apoi râse fără convingere.

— În fond, ce contează?

Imediat şi doamna Wade se duse sus. Soţul ei se schimba. Cânta.

— Te distrezi, dragă? Îl întrebă doamna Wade.

— O, destul, da.

— Mă bucur. Vreau să fii fericit.

— Chiar?

Să joace un rol nu era punctul forte al lui Reggie Wade, dar se întâmplă că tocmai încurcătura teribilă, datorată faptului că-şi imagina că se preface, avu efectul scontat. El evită privirea soţiei şi sări în sus când ea i se adresă, îi era ruşine; ura toată farsa asta. Nimic n-ar fi putut produce un efect mai bun. Era însăşi întruchiparea conştiinţei vinovate.

— De când o cunoşti? Îl întrebă doamna Wade, deodată.

— Poftim, pe cine?

— Pe domnişoara De Sara, bineînţeles.

— Ei bine, nu prea ştiu. Cred că de câtva timp.

— Adevărat? Niciodată nu mi-ai vorbit de ea.

— Nu? Cred că am uitat.

— Sigur ai uitat! Sublime doamna Wade.

Plecă, mişcându-şi brusc voalurile mov.

După ceai, domnul Wade îi arătă domnişoarei De Sara grădina cu trandafiri. Traversară peluza conştienţi că o pereche de ochi le străpungea spinările.

— Uite ce e. Simţindu-se în siguranţă în grădina cu trandafiri, domnul Wade se descarcă: Uite ce e, cred că vom renunţa la totul. Soţia mea m-a privit chiar acum ca şi cum mă ura.

— Nu-ţi fă griji, spuse Madeleine. Totul e în regulă.

— Chiar crezi? Ştii, nu vreau să se pornească împotriva mea. Ea a spus mai multe lucruri neplăcute la ceai.

— Totul e în regulă, îl asigură Madeleine. Joci splendid.

— Chiar crezi cu adevărat?

— Da. Pe un ton mai jos, ea continuă: soţia ta dă colţul terasei. Vrea să vadă ce facem. Mai bine m-ai săruta.

— O, spuse domnul Wade nervos. Trebuie şi asta? Adică…

— Sărută-mă! Spuse Madeleine hotărâtă.

Domnul Wade o sărută. Orice lipsă de elan din scenă a fost remediată de Madeleine. Ea îşi încolăci braţele după gâtul lui. Domnul Wade se clătină.

— O! Făcu el.

— Ţi-a displăcut chiar atât de mult? Îl întrebă Madeleine.

— Nu, sigur că nu, răspunse domnul Wade, galant. M-a luat doar prin surprindere. Adăugă visător: suntem cam de mult în grădină, nu crezi?

— Ai dreptate, spuse Madeleine. Am făcut o treabă bună aici. Se reîntoarseră pe peluză. Doamna Massington le aduse la cunoştinţă că doamna Wade se dusese să se întindă.

Mai târziu domnul Wade îi spuse Madeleinei, schimbat la faţă:

— E într-o stare groaznică de isterie.

— Bine.

— M-a văzut sărutându-te.

— Bine, asta am şi vrut.

— Bine, dar nu puteam să-i spun, nu-i aşa? N-am ştiut ce să-i zic. M-am prefăcut că… Că. Doar. Doar s-a întâmplat.

— Excelent.

— Mi-a zis că tragi sforile să te măriţi cu mine şi că nu faci două parale. Asta m-a supărat – mi s-a părut că e jignitor pentru tine. Vreau să spun, când îţi faci doar slujba. I-am spus că am cel mai mare respect pentru tine, că nu are deloc dreptate în ceea ce te priveşte şi că mă tem că o să mă înfurii dacă va continua să vorbească aşa.

— Magnific!

— Şi-atunci, ea mi-a spus să plec. Nu mai vrea să mai vorbească niciodată cu mine. A promis că împachetează şi pleacă. Faţa lui trăda descurajarea.

Madeleine zâmbi.

— Îţi ofer eu răspunsul la problema asta. Informeaz-o că tu vei fi cel care va pleca, că tu vei împacheta şi vei părăsi Londra.

— Dar nu vreau!

— E-n regulă, nu trebuie s-o faci. Soţia ta va spumega la gândul că te distrezi la Londra.

În dimineaţa următoare, Reggie Wade veni cu un nou buletin de ştiri.

— Spune că, după părerea ei, nu e corect ca ea să plece, din moment ce a fost de acord să rămână şase luni. A mai adăugat că, de vreme ce eu mi-am adus prieteni, nu vede de ce nu i-ar aduce şi ea pe ai ei. L-a invitat pe Sinclair Jordan.

— Ăsta e cel cu pricina?

— Da, înnebunesc dacă-l văd în casa mea!

— Trebuie, hotărî Madeleine. Nu-ţi fă griji, mă ocup eu de el. Spune-i că, după ce-ai analizat lucrurile, n-ai nici o obiecţie întrucât ştii că ea n-o să se supere dacă-mi ceri şi mie să rămân.

— O, dragă! Oftă domnul Wade.

— Acum, nu te pierde cu firea, îl încuraja Madeleine. Totul merge de minune, încă două săptămâni şi toate necazurile tale se vor sfârşi.

— Două săptămâni? Chiar crezi? Întrebă domnul Wade.

— Dacă cred? Sunt sigură, conchise Madeleine.

O săptămână mai târziu, Madeleine de Sara intră în biroul domnului Parker Pyne şi se lăsă obosită într-un fotoliu.

— Intră, Regina Vampelor, spuse zâmbind domnul Parker Pyne.

— Vampe! Exclamă Madeleine. Şi râse din toată inima. Niciodată n-a trebuit să muncesc aşa din greu în calitate de vampă. Omul ăla e obsedat de nevastă-sa! Asta-i o boală!

Domnul Parker Pyne zâmbi.

— Da, într-adevăr. Într-un fel ne-a uşurat sarcina. Draga mea Madeleine, nu-l expun pe orice bărbat, cu inima uşoară, fascinaţiei tale.

Fata zâmbi din nou.

— Dacă ai şti ce dificil mi-a fost să-l fac să mă sărute ca şi cum şi-ar dori-o!

— O experienţă inedită pentru tine, draga mea. Bine, ţi-ai îndeplinit sarcina?

— Da, cred că totul e-n ordine acum. Am avut o scenă teribilă seara trecută. Ia să văd, ultimul meu raport e de acum trei zile?

— Da.

— Ei bine, aşa cum îţi spuneam, a fost suficient să mă uit o dată la amantul ăla de Sinclair Jordan. S-a dat cu totul la mine, mai ales că se gândea, după haine, că sunt plină de bani. Bineînţeles, doamna Wade s-a înfuriat. Iată-i pe amândoi bărbaţii ei făcându-mi curte mie. Imediat am arătat pe care-l preferam. Mi-am bătut joc de Sinclair Jordan de faţă cu el şi ea. Am râs de hainele lui şi de părul său lung. Am subliniat că i-au ieşit genunchii la pantaloni.

— Excelentă tehnică, aprecie domnul Parker Pyne.

— Totul era ca pe jăratic aseară. Doamna Wade a pornit la atac. M-a acuzat că-i distrug căsnicia. Reggie Wade a amintit aventura cu Sinclair Jordan. Ea s-a scuzat spunând că asta era rezultatul nefericirii şi singurătăţii sale. Că ea observase, de câtva timp, indiferenţa soţului ei, dar nu ştia care era cauza. A mai spus că ei fuseseră întotdeauna un

cuplu ideal fericit, că ea îl adora şi el ştia asta, în fine, că ea ţinea numai şi numai la el. Am intervenit, retezându-i-o că era prea târziu. Domnul Wade şi-a urmat instrucţiunile sale în mod splendid. A declarat că nu dă o para chioară pe sentimentele ei! Că o să se însoare cu mine! Că doamna Wade poate să şi-l ia pe Sinclair al ei oricând doreşte. Că nu există nici un motiv pentru care procedurile de divorţ să nu înceapă de îndată, că era absurd să aştepte şase luni. El a mai spus că peste câteva zile ea va avea dovezile necesare ca să le poată aduce la cunoştinţa avocaţilor săi. Că el nu poate trăi fără mine. Atunci doamna Wade şi-a dus mâna încleştată la piept şi s-a referit la inima ei slabă şi a trebuit să i se dea coniac. El nu s-a lăsat, în dimineaţa asta a venit în centru şi, nu mă îndoiesc, că acum ea e pe urmele lui.

— Deci, totul e în ordine, spuse domnul Pyne vesel. Un caz foarte mulţumitor.

Uşa se dădu de perete, în prag stătea Reggie Wade.

— Ea e aici? Întrebă el intrând. Unde e? O văzu pe Madeleine. Dragă! Strigă el. Îi apucă amândouă mâinile. Dragă, dragă. Ai ştiut, nu-i aşa, că totul era adevărat aseară, că eu nu m-am prefăcut în tot ce i-am spus lui Iris? Nu ştiu de ce am fost orb atât de mult timp. Dar, mi-am dat seama în ultimele trei zile.

— Ce ţi-ai dat seama? Întrebă Madeleine.

— Că te ador. Că nu există o altă femeie în lume pentru mine decât tu. Iris poate să divorţeze şi când totul se-termină te măriţi cu mine, nu-i aşa? Spune da, Madeleine, te ador.

O cuprinse în braţele sale pe Madeleine care încremenise şi tocmai în momentul acela uşa se dădu iar de perete, de data aceasta, apărând o femeie subţire, îmbrăcată în verde crud.

— Mi-am închipuit eu, spuse noua venită. Te-am urmărit! Ştiam c-o să te duci la ea!

— Vă pot asigura… Începu domnul Parker Pyne, revenindu-şi din stupefacţia care-l cuprinsese.

Intrusa nici nu-l băgă în seamă. Cuvintele îi curgeau şiroaie:

— O, Reggie, doar nu vrei să-mi sfărâmi inima! Vino înapoi, n-am să suflu un cuvânt despre asta. Am să învăţ golf. N-o să-mi mai fac prieteni care nu-ţi plac. După toţi anii ăştia, cât am fost atât de fericiţi împreună…

— N-am fost niciodată fericit până acum, declară domnul Wade, privind-o încă extaziat pe Madeleine. La dracu cu toate, Iris, vroiai să te măriţi cu măgarul ăla de Jordan. De ce nu te duci?

Doamna Wade începu să se văicărească:

— Îl urăsc! Nu pot să sufăr să-l mai văd! Se întoarse spre Madeleine. Femeia dracului! Vampiră îngrozitoare, să-mi smulgi bărbatul meu!

— Nu-l vreau pe bărbatul dumitale, rosti Madeleine distrată.

— Madeleine!

Domnul Wade o privea implorând-o.

— Te rog pleacă, îl respinse Madeleine.

— Pe onoarea mea, nu mă prefac, vorbesc serios.

— O, pleacă! Strigă Madeleine furioasă, pleacă odată!

Reggie se îndreptă, cu regret spre uşă.

— Am să mă întorc, o avertiză el. Nu e ultima dată când mă vezi!

Ieşi trântind uşa.

— Fetele ca tine ar trebui biciuite şi arse! Ţipă doamna Wade. Reggie a fost un înger cu mine întotdeauna, până când ai apărut. Acum s-a schimbat de nu-l mai recunosc.

Sughiţând de plâns, se repezi afară după bărbatul ei. Madeleine şi Parker Pyne se uitau unul la altul.

— N-am ce să-i fac, spuse Madeleine dezolată. E un om foarte drăguţ, adorabil, dar nu vreau să mă mărit cu el. Nu m-am gândit deloc la asta. Dacă ai şti cu ce greutate l-am făcut să mă sărute!

— Vai de mine! Regret, dar trebuie să recunosc că a fost o eroare de judecată din partea mea, admise domnul Parker Pyne.

Dădu trist din cap şi scrise pe dosarul domnului Wade:

EŞEC DATORAT UNOR CAUZE FIREŞTI.
N. B. Ar fi trebuit prevăzute.
Cazul ofiţerului nemul ţumit

Maiorul Wilbraham ezită în faţa uşii biroului domnului Parker Pyne pentru a citi, nu pentru prima dată, anunţul din ziarul de dimineaţă pe care îl adusese cu el. Era cât se poate de simplu: „Sunte ţi fericit? Dac ă nu, consulta ţi-l pe dl. Parker Pyne, 17 Richmond Street.”

Maiorul respiră adânc şi intră brusc prin uşile batante care duceau la biroul din faţă. O tânără obişnuită îşi ridică privirea de la maşina de scris şi se uită la el întrebătoare.

— Domnul Parker Pyne? Spuse maiorul Wilbraham roşind.

— Veniţi pe aici, vă rog.

O urmă într-un alt birou unde se afla binevoitorul Parker Pyne.

— Bună dimineaţa, îi spuse domnul Pyne. Luaţi loc, dacă vreţi. Şi spuneţi-mi acum ce pot face pentru dumneavoastră.

— Mă numesc Wilbraham începu celălalt.

— Maior, colonel? Întrebă domnul Pyne.

— Maior.

— Ah! Întors recent din străinătate? India? Africa de Est?

— Africa de Est.

— Frumoasă ţară, cred. Aşa deci, am venit din nou acasă – şi nu vă place. Ăsta-i necazul?

— Aveţi absolută dreptate. Deşi, cum de ştiţi…

Domnul Parker Pyne făcu un gest expresiv cu mina.

— Asta-i treaba mea. Ştiţi, 35 de ani din viaţă mi i-am petrecut făcând statistici într-un birou guvernamental. Acum am ieşit la pensie şi mi-a trecut prin cap să folosesc

experienţa pe care am câştigat-o într-un mod, inedit. Totu-i foarte simplu. Nefericirea poate fi clasificată în cinci capitole, vă asigur că nu mai mult. Odată cunoscută cauza unei maladii, remediul nu este chiar imposibil.

Mă aflu în postura unui medic. Acesta pune întâi diagnosticul bolii pacientului şi apoi îi recomandă un tratament. Sunt cazuri când nici un tratament nu dă rezultat. Dacă se întâmplă aşa, eu spun foarte cinstit că nu pot face nimic. Dar dacă preiau un caz, tratamentul este practic garantat.

Vă pot asigura, domnule Wilbraham, că 96 la sută din constructorii pensionaţi ai imperiului – cum îi numesc eu – sunt nefericiţi. Ei schimbă o viaţă activă, o viaţă plină de responsabilitate, o viaţă cu posibile pericole pentru… Ce? Un trai strâmtorat, un climat sumbru şi sentimentul general de a fi un peşte pe uscat.

— Tot ce aţi spus e adevărat, confirmă maiorul. Plictiseala mă doboară. Plictiseala şi nesfârşita flecăreală despre chestiuni mărunte din localitate. Dar ce pot face? Pe lângă pensie mai am ceva bani. Am o căsuţă drăguţă lângă Cobham. Nu pot nici să vânez, nici să fac tir, nici să pescuiesc. Nu sunt însurat. Vecinii mei sunt cu toţii oameni plăcuţi, dar n-au nici o idee despre restul lumii, exceptând insula asta.

— Într-un cuvânt, viaţa vi se pare insipidă, spuse domnul Parker Pyne.

— Al naibii de banală.

— V-ar place emoţiile, chiar pericolul? Întrebă domnul Pyne.

Soldatul ridică din umeri.

— Nu există aşa ceva în ţara asta ca o conservă.

— Îmi pare rău, spuse domnul Pyne serios. Aici greşiţi. Sunt multe pericole, multe lucruri palpitante aici, în Londra, dacă ştii unde să le cauţi. Aţi văzut numai suprafaţa vieţii noastre britanice, cea calmă, plăcută. Dar mai există şi o altă faţetă. Dacă doriţi, v-o pot arăta.

Maiorul Wilbraham îl privi gânditor. Domnul Parker Pyne parcă degaja ceva încurajator. Era solid, dar nu gras; avea un cap chel de mari proporţii, ochelari cu multe dioptrii şi ochi mici, jucăuşi. Şi mai avea o aură – o aură care-ţi inspira încredere.

— V-aş avertiza totuşi, continuă domnul Pyne, că există un element de risc.

Ochii soldatului se înviorară.

— E-n regulă, zise el. Şi-apoi brusc: onorariul dumneavoastră?

— Onorariul meu este de 50 de lire plătite înainte. Dacă după o lună vă veţi afla în aceeaşi stare de plictiseală, vă restitui banii.

Wilbraham se gândi.

— Destul de cinstit, spuse el, în cele din urmă. Sunt de acord. Vă dau un cec acum.

Tranzacţia fu încheiată. Domnul Parker Pyne apăsă pe un buton de pe biroul său.

— Acum este ora unu, zise el. Am să vă rog să invitaţi o domnişoară la masă. Uşa se deschise. Ah, Madeleine, draga mea, să ţi-l prezint pe maiorul Wilbraham, care doreşte să te invite la masă.

Wilbraham clipi uşor, ceea ce nu era deloc de mirare. Fata care intrase în cameră era brunetă, languroasă, cu ochi minunaţi şi gene lungi, negre, un ten perfect şi o gură roşie, voluptuoasă. Îmbrăcămintea ei elegantă îi punea în valoare graţia seducătoare a siluetei. Era perfectă din cap până-n picioare.

— Încântat, spuse maiorul Wilbraham.

— Domnişoara De Sara, o prezentă domnul Parker Pyne.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, murmură Madeleine De Sara.

— Am adresa dumneavoastră aici. Mâine dimineaţă veţi primi alte instrucţiuni de la mine.

Maiorul Wilbraham şi frumoasa Madeleine plecară.

La ora trei Madeleine se reîntoarse. Domnul Parker Pyne îşi ridică privirea.

— Ei bine? Întrebă el. Madeleine clătină din cap.

— E speriat de mine, spuse ea. Crede că-s o vampă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Mi-ai urmat instrucţiunile? O întrebă Parker Pyne.

— Da. Am vorbit în voie despre cei de la mesele vecine. Tipul care-i place este blondă, cu ochi albaştri, uşor anemică, nu prea înaltă.

— Asta va fi uşor, conchise domnul Pyne. Adu-mi agenda B şi să vedem ce avem în prezent în stoc. Parcurse cu degetul o listă, oprindu-se la un nume: Freda Clegg. Da, cred că Freda Clegg se potriveşte de minune. Trebuie să discut despre asta cu doamna Oliver.

A doua zi, maiorul Wilbraham primi o notă cu următorul conţinut: „Luni dimineaţa, la ora 11 mergeţi la Eaglemont, Friars Lane, Hampstead şi întreba ţi de domnul Jones. Vă ve ţi prezenta ca venind din partea Companiei Navale Guava”.

Ascultător, în lunea următoare (care se întâmplă să fie în ziua în care băncile şi majoritatea instituţiilor de afaceri erau închise), maiorul Wilbraham o porni spre Eaglemont, Friars Lane. Zic, o porni, dar n-ajunse niciodată acolo. Pentru că înainte de asta, se întâmplă ceva. Toată lumea, cu căţel şi cu purcel, părea să se îndrepte spre Hampstead. Maiorul Wilbraham se rătăci în mulţime, se sufocă în metrou şi descoperi cu greu pe unde venea Friars Lane.

Friars Lane era o înfundătură, un drum neîngrijit, plin de şanţuri, cu case pe fiecare parte, cu spatele la drum. Erau clădiri mari care cunoscuseră zile mai bune şi fuseseră lăsate să cadă în paragină.

Wilbraham mergea uitându-se la numele pe jumătate şterse de pe cutiile poştale de la porţi când, deodată, auzi ceva care-l făcu să-şi încordeze atenţia. Era un fel de gâlgâit, de strigăt pe jumătate înăbuşit.

Zgomotul se repetă şi, de data aceasta, putu recunoaşte cu greutate cuvântul „ajutor!” Ieşea din zidul casei pe lângă

care trecea.

Fără să ezite un moment, maiorul Wilbraham împinse poarta învechită şi alergă fără zgomot pe aleea acoperită de buruieni. Acolo, în tufişuri, era o fată care se lupta ţinută de doi negri uriaşi. Se lupta din răsputeri, învârtindu-se şi lovindu-i cu picioarele. Un negru îi pusese mâna la gură, în ciuda eforturilor sale energice de a-şi elibera capul.

Fiind ocupaţi să se lupte cu fata, niciunul dintre negri nu observă apropierea lui Wilbraham. Îşi dădură seama, prima dată, când o lovitură puternică în maxilar îl făcu pe bărbatul care o ţinea pe fată de gură să se rostogolească de-a berbeleacul. Luat prin surprindere, celălalt îi dădu drumul fetei şi se întoarse. Wilbraham era pregătit, încă o dată pumnul lui lovi şi negrul se clătină şi căzu. Wilbraham se îndreptă către primul bărbat care se apropia de el prin spate.

Dar cei doi încasaseră destul. Al doilea, care se rostogolise, se ridică şi, după aceea, se repezi spre poartă. Tovarăşul său îl urmă în fugă. Wilbraham porni după ei, dar se răzgândi şi se întoarse spre fata, care stătea rezemată de un pom, gâfâind.

— O, vă mulţumesc! Abia rosti ea. A fost groaznic.

Maiorul Wilbraham vedea pentru prima dată pe cine salvase atât de prompt. Era o fată de vreo 21 de ani, blondă şi cu ochii albaştri, destul de drăguţă.

— Dacă n-aţi fi venit! Se plângea ea.

— Lasă, lasă, spuse Wilbraham cu blândeţe. Totul e în regulă acum. Cred, totuşi c-ar fi mai bine să plecăm de aici. S-ar putea ca indivizii ăia să se întoarcă.

Un zâmbet slab se ivi pe buzele fetei.

— Nu cred… După felul în care i-aţi lovit. O, a fost splendid din partea dumneavoastră!

Maiorul Wilbraham se înroşi din cauza căldurii din privirea ei admirativă.

— Nu face nimic, abia putu să spună. Mi-au dat de furcă în plină zi. Şi doamna a fost agresată. Aveţi grijă, dacă mă

luaţi de braţ, puteţi merge? Ştiu c-a fost un şoc puternic.
— Mă simt bine acum, spuse fata. Totuşi, îl luă de braţul pe care i-l oferise. Nu era încă prea sigură pe picioare. Privi înapoi la casă în timp ce ieşeau pe poartă. Nu înţeleg, murmură ea. Evident, este o casă părăsită.
— Părăsită, foarte adevărat, fu de acord maiorul, după ce privi ferestrele oblonite şi alura ei generală de paragină.
— Şi totuşi este Whitefriars. Ea arătă spre un nume pe jumătate şters de pe poartă. Şi Whitefriars era locul unde urma să mă duc.
— Nu te mai gândi la nimic acum, zise Wilbraham. Într-un minut, două vom putea găsi un taxi. Apoi, ne vom duce undeva să bem o ceaşcă de cafea.
În capătul străzii dădură peste un loc mai frecventat şi, din fericire, un taxi tocmai dusese pe cineva la una din case. Wilbraham îl chemă, îi dădu o adresă şi se urcară în maşină.
— Nu încercaţi să vorbiţi, îşi certă el însoţitoarea. Doar relaxaţi-vă. Aţi trecut printr-o întâmplare nefericită. Ea îi zâmbi recunoscătoare.
— Dar să mă prezint, numele meu este Wilbraham.
— Al meu este Clegg – Freda Clegg.
Zece minute mai târziu, Freda sorbea din cafeaua fierbinte, uitându-se cu duioşie peste măsuţă la salvatorul ei.
— Mi se pare că a fost un vis, zise ea. Un vis urât. Se cutremură. Şi numai cu puţin timp în urmă vroiam să se întâmple ceva, orice! O, nu-mi plac aventurile.
— Spuneţi-mi cum s-a întâmplat.
— Ei bine, ca să înţelegeţi exact, cred că va trebui să vorbesc o mulţime despre mine.
— Un subiect excelent, spuse Wilbraham, înclinând din cap.
— Sunt orfană. Tatăl meu a fost căpitan de marină şi-a murit când aveam opt ani. Mama a decedat acum trei ani. Lucrez în City. Sunt funcţionară la „Vacuum Gas Company”. Într-o seară, săptămâna trecută, un domn m-a aşteptat să

mă întâlnească când m-am întors acasă. Era un avocat, un domn Reid, din Melbourne.

Era foarte politicos şi mi-a pus câteva întrebări privitoare la familia mea. Mi-a explicat că-l cunoscuse pe tatăl meu cu mulţi ani în urmă. De fapt, intermediase câteva afaceri legale pentru el. Apoi mi-a spus care era obiectul vizitei sale: „Domnişoară Clegg, am motive să cred că aţi putea beneficia de pe urma tranzacţiei financiare pe care a făcut-o tatăl dumneavoastră cu câţiva ani înainte de a muri.” Am fost, desigur, foarte surprinsă. „Este puţin probabil ca să fi auzit vreodată ceva despre treaba asta. Cred că John Clegg n-a luat niciodată în serios afacerea. Totuşi, aceasta s-a materializat pe neaşteptate, dar mă tem că orice pretenţie din partea dumneavoastră ar depinde de anumite documente pe care ar trebui să le posedaţi. Aceste hârtii fac parte din averea tatălui dumneavoastră şi, desigur, e posibil ca ele să fi fost distruse, socotindu-se că erau lipsite de valoare. Aţi păstrat ceva din actele tatălui?”

I-am explicat că mama a ţinut diferite lucruri ale tatălui meu într-o ladă veche de marinar. Mă uitasem prin ea, la întâmplare, dar nu descoperisem nimic interesant.

El a spus zâmbind: „Nu prea aţi putea să vă daţi seama de importanţa acestor documente”. Şi-atunci m-am dus la cufăr, am scos cele câteva documente pe care le conţinea şi i le-am adus. Se uită la ele, dar declară că îi era imposibil să spună în fugă ce putea sau ce nu putea avea legătură cu problema. El a vrut să le ia şi să-mi comunice dacă găsea ceva.

Cu ultima poştă de sâmbătă am primit o scrisoare de la ei în care îmi propunea să vin la casa asta să discutăm despre afacere. Mi-a dat adresa: Whitefriars, Friars Lane, Hampstead. Trebuia să ajung la unsprezece fără un sfert în dimineaţa aceasta.

Am întârziat puţin până am găsit locul. Am intrat pe poartă şi m-am îndreptat repede spre casă când, deodată, cei doi bărbaţi îngrozitori au sărit la mine din tufişuri. N-am avut

timp să strig. Unul mi-a pus mâna la gură. Mi-am smuls capul din încleştare şi am ţipat după ajutor. Spre norocul meu m-aţi auzit. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră… se opri.

Privirea ei era mai elocventă decât cuvintele.

— Mă bucur că s-a întâmplat să fiu în preajmă. Pe cinstea mea aş da orice să pun mâna pe cele două brute. Cred că nu le-aţi mai văzut niciodată înainte?

Ea dădu negativ din cap.

— Ce credeţi că înseamnă toate acestea?

— E dificil de spus. Dar un lucru pare destul de sigur. E ceva pe care cineva vrea să-l ia dintre hârtiile tatălui dumneavoastră. Acest om Reid v-a spus o poveste gogonată ca să aibă prilejul să le examineze. Evident, ceea ce caută n-a găsit acolo.

— O! Spuse Freda. Acum îmi dau seama. Când m-am întors acasă sâmbătă, mi s-a părut că s-a umblat prin lucrurile mele. Ca să vă spun drept, am bănuit că proprietăreasa mea a scotocit prin cameră din curiozitate. Dar acum…

— Depinde de asta, e clar. Cineva a pătruns în cameră şi a căutat printre lucruri fără să găsească ce-l interesa. A bănuit că ştiaţi valoarea documentului, oricare ar fi fost acesta şi că-l aveaţi în permanenţă la dumneavoastră. Aşa că a pus la cale acest atac. Dacă l-aţi fi avut, vi l-ar fi luat. Dacă nu, v-ar fi ţinut prizonieră, încercând să vă facă să spuneţi unde este ascuns.

— Dar ce-ar putea fi? Se întrebă Freda.

— Nu ştiu. Dar trebuie să fie ceva care merită din moment ce merge atât de departe.

— Nu prea pare posibil.

— O, nu ştiu. Tatăl dumitale a fost marinar. A umblat prin locuri îndepărtate. S-ar fi putut să dea peste un lucru a cărui valoare n-a cunoscut-o niciodată.

— Chiar credeţi cu adevărat?

Obrajii palizi ai fetei se înroşiră de emoţie.

— Cred cu siguranţă. Problema este ce facem în continuare? Presupun că nu vreţi să vă duceţi la poliţie.

— O, nu, vă rog.

— Mă bucur că spuneţi asta. Nu văd ce-ar putea face poliţia şi v-ar cauza numai neplăceri. Acum vă propun să-mi permiteţi să vă invit undeva la masă şi apoi să vă însoţesc acasă ca să fiu sigur că ajungeţi nevătămată. Acolo, am putea căuta documentul. Pentru că, ştiţi, trebuie să fie undeva.

— S-ar fi putut ca tata să-l distrugă el însuşi.

— Se poate, desigur, dar ceilalţi, după cum se vede, nu cred asta, ceea ce ne dă şi nouă speranţe.

— Ce credeţi c-ar putea fi? O comoară ascunsă?

— Pe cinstea mea, s-ar putea! Exclamă maiorul Wilbraham, cu euforie copilărească. Dar acum, domnişoară Clegg, să luăm prânzul.

S-au simţit bine, luând masa împreună. Wilbraham i-a povestit Fredei totul despre viaţa lui în Africa de Est. I-a descris vânători de elefanţi şi fata a fost emoţionată. După ce terminară, el insistă s-o ducă acasă cu taxiul.

Locuinţa ei se afla lângă Notting Hill Gate. Când au ajuns acolo, Freda avu o scurtă conversaţie cu proprietăreasa ei. Se reîntoarse la Wilbraham şi-l conduse la etajul al doilea, unde avea un dormitor mic şi o sufragerie.

— Este exact cum ne-am închipuit, spuse ea. Un bărbat a venit sâmbătă dimineaţa să instaleze un nou cablu electric; el i-a spus proprietăresei că era o defecţiune la firele din camera mea. A rămas aici câtva timp.

— Arată-mi cufărul tatălui tău, spuse Wilbraham.

Freda îi arătă o cutie din aluminiu.

— Vezi, e goală, spuse ea ridicându-i capacul. Soldatul dădu din cap gânditor.

— Nu mai sunt hârtii în altă parte?

— Sunt sigură că nu mai sunt. Mama ţinea totul aici.

Wilbraham examina interiorul lăzii. Deodată scoase o exclamaţie: „Este o tăietură în căptuşeala lăzii”, îşi băgă

mâna cu grijă, pipăind locul. Se auzi un uşor foşnet. „Ceva a alunecat jos, în spatele căptuşelii”.

După o clipă scoase ceea ce găsise: o bucată de hârtie murdară, îndoită de mai multe ori. O puse pe masă şi o netezi; Freda se uita peste umărul lui. Îi scăpă o exclamaţie de dezamăgire.

— E doar o groază de semne ciudate.

— Dar cum, lucrul e în swahili. Numai în swahili! Strigă maiorul Wilbraham. Să ştii că e dialectul local est-african.

— Extraordinar! Spuse Freda. Atunci, îl poţi citi?

— Oarecum. Dar ce lucru uimitor. Duse hârtia la fereastră.

— Înseamnă ceva? Întrebă Freda pe un ton tremurat.

Wilbraham îl parcurse de două ori şi apoi se întoarse spre fată.

— Ei bine, spuse el râzând, aici e comoara ta ascunsă!

— O comoară ascunsă? Vorbeşti adevărat? Vrei să spui aur spaniol, un galion scufundat, ceva de felul ăsta?

— Poate că nu e chiar aşa de romantic. Dar se apropie. Hârtia asta indică ascunzătoarea unei cantităţi de fildeş.

— Fildeş? Se minună fata.

— Da, de la elefanţi. Există o lege în legătură cu numărul de asemenea animale pe care ai dreptul să le împuşti. Un anumit vânător a încălcat legea asta pe scară mare. Erau pe urmele sale şi el a ascuns marfa. E 0 cantitate uriaşă şi documentul oferă indicaţii destul de clare cum s-o găseşti. Uite ce e. Noi, amândoi, trebuie să ne ducem după ea.

— Crezi că valorează mulţi bani?

— O mică avere frumuşică pentru tine.

— Dar cum a ajuns hârtia asta printre lucrurile tatălui meu?

Wilbraham ridică din umeri.

— Poate că tipul respectiv era pe moarte sau aşa ceva. Poate că a scris totul în swahili, în semn de precauţie, după care i l-a dat tatălui tău, care, probabil, se împrietenise cu el în vreun fel. Tatăl tău, neputând să-l citească, nu i-a

acordat nici o importanţă. E doar o supoziţie din partea mea, dar aş zice că nu-i departe de adevăr.

Freda oftă.

— E formidabil de palpitant!

— Problema este – ce să facem cu preţiosul document, spuse Wilbraham. Nu-mi place să-l las aici. Ei s-ar putea întoarce să mai caute încă o dată. Nu ştiu dacă vrei să mi-l încredinţezi mie?

— Ba da, cum nu. Însă, n-ar fi periculos pentru tine? Se cutremură ea.

— Sunt tare ca oţelul, spuse Wilbraham sigur pe el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Împături hârtia şi o puse în portmoneu. Pot să trec pe aici mâine seară? Întrebă el. Până atunci pregătesc un plan şi caut locurile pe harta mea. La ce oră te întorci din City?

— Pe la şase şi jumătate.

— Excelent, vom pune ţara la cale şi după aceea, poate, îmi permiţi să te invit la cină. Trebuie să sărbătorim. La revedere, deci. Pe mâine la şase şi jumătate.

Maiorul Wilbraham sosi punctual a doua zi. Sună la uşă şi întrebă de domnişoara Clegg. O servitoare deschise uşa.

— Domnişoara Clegg? E plecată.

— O! Wilbraham nu dori să-i spună că vrea să intre şi să aştepte. Revin mai târziu, adăugă el.

Se plimbă pe trotuarul de vizavi, aşteptându-se, în fiecare clipă, s-o vadă pe Freda îndreptându-se spre el. Minutele treceau. Şapte fără un sfert. Ora şapte. Şapte şi un sfert. Nici urmă de Freda. Un sentiment de nelinişte îl cuprinse. Se întoarse la casă şi sună din nou.

— Uite ce e, preciză el. Am avut o întâlnire cu domnişoara Clegg la şase şi jumătate. Eşti sigură că nu este acasă sau n-a lăsat… Vreun mesaj?

— Sunteţi maiorul Wilbraham? Întrebă servitoarea.

— Da.

— Atunci am un bilet pentru dumneavoastră. A fost adus de cineva.

„Dragă domnule maior Wilbraham, ceva foarte ciudat s-a întâmplat. Nu-ţi scriu mai multe acum, dar vrei s ă ne întâlnim la Whitefriars?

Vino acolo de îndată ce primeşti mesajul.

A dumitale, Freda Clegg”

Wilbraham se încruntă în timp ce se gândea rapid ce să facă. Scoase absent o scrisoare din buzunar. Era adresată croitorului său.

— Mă întreb, i se adresă servitoarei, dacă poţi să-mi dai un timbru.

— Cred că doamna Parkins s-ar putea să vă ajute.

Se întoarse într-o clipă, cu un timbru, îi dădu un şiling pentru el. Imediat apoi, Wilbraham se îndrepta spre staţia de metrou, în trecere, punând plicul într-o cutie poştală.

Scrisoarea de la Freda îl neliniştise foarte mult. Ce-o putuse determina pe fată să se ducă singură la scena întâmplării sinistre de ieri?

Clătină din cap. Era cea mai mare prostie pe care putea s-o facă! Reapăruse Reid? Reuşise acesta, într-un fel sau altul, s-o convingă pe fată să aibă încredere în el? Ce-o determinase să plece la Hampstead?

Se uită la ceas. Era aproape şapte şi jumătate. Poate că Freda contase ca el să plece la şase şi jumătate, întârziase o oră. Prea mult. Măcar dacă ar fi avut inspiraţia să-i dea a înţelege ceva.

Scrisoarea îl punea pe gânduri. Tonul ei oarecum indiferent nu era caracteristic pentru Freda Clegg.

Se făcuse opt fără zece când ajunse la Friars Lane. Se întuneca. Se uită atent în jur; nu se vedea nimeni, împinse încet poarta învechită ca să nu scârţâie din balamale. Aleea era pustie. Casa era în întuneric. Se îndreptă cu grijă pe potecă, uitându-se dintr-o parte într-alta. Nu vroia să fie luat prin surprindere.

Deodată se opri. Doar o clipă, o licărire de lumină se văzu printr-unul din obloane. Casa nu era goală. Cineva aştepta înăuntru.

Încet, Wilbraham se strecură în tufişuri şi-şi croi drum înspre spatele casei, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Una dintre ferestrele de la parter nu era închisă. Era fereastra de la un fel de bucătărie de vară. Ridică cerceveaua, aprinse o lanternă (o cumpărase de la un magazin din drum), cercetă interiorul pustiu şi se strecură înăuntru.

Deschise cu grijă uşa bucătăriei. Nici un zgomot. Aprinse din nou lanterna. Bucătăria propriu-zisă era goală. Din bucătărie vreo câteva trepte şi o uşă duceau, evident, spre partea din faţă a casei.

Deschise uşa şi ascultă. Nimic, înainta. Se afla acum în holul din faţă. Tot linişte. Era o uşă la dreapta şi una la stânga. Alese uşa din dreapta, ascultă o vreme, apoi puse mâna pe clanţă. Se deschidea. Centimetru cu centimetru deschise uşa şi păşi înăuntru.

Aprinse din nou lanterna. Camera era nemobilată, goală.

Chiar în momentul acela, auzi un zgomot în spatele lui, se răsuci… Prea târziu. Ceva îl lovi în cap şi se cufundă în inconştienţă…

Cât timp trecuse până îşi reveni, Wilbraham n-avea idee. Îşi recăpătă cunoştinţa cu greutate, capul încă îl durea, încercă să se mişte şi-şi dădu seama că nu putea. Era legat cu frânghii.

Îşi veni în fire brusc. Acum îşi reamintea. Fusese lovit în cap.

O lumină slabă de la o lampă cu gaz de pe perete îi arăta că se afla într-o pivniţă mică. Privi în jur şi inima îi tresări, în apropiere zăcea Freda, legată ca şi el. Avea ochii închişi, dar tocmai când o privea cu îngrijorare ea oftă şi îi deschise. Privirea ei uluită se opri asupra lui şi în ei se putea citi bucuria de a-l recunoaşte.

— Şi tu! Spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să te apăr, spuse Wilbraham. Am căzut în cursă. Spune-mi, mi-ai trimis un bilet în care-mi cereai să ne întâlnim aici?

Fata holbă ochii mari, uimită.

— Eu? Tu mi-ai trimis unul.

— O, eu ţi-am trimis, da?

— Da. L-ani primit la birou, îmi cereai să ne întâlnim aici şi nu acasă.

— Aceeaşi metodă pentru amândoi, gemu el şi îi explică situaţia.

— Înţeleg, spuse Freda. Atunci scopul a fost…

— Să pună mâna pe hârtie. Trebuie să fi fost urmăriţi, ieri. Aşa au ajuns la mine.

— Şi… au pus mâna pe ea? Întrebă Freda.

— Din nefericire, nu pot să simt şi nici să văd, spuse soldatul supărat, privindu-şi mâinile legate.

În momentul acela, amândoi tresăriră. Căci o voce se auzea, o voce care părea să vină din gol.

— Da, vă mulţumesc. E în regulă, am pus mâna pe ea. Nu vă faceţi griji în privinţa asta.

Vocea nevăzută îi făcu pe amândoi să se cutremure.

— Domnul Reid, murmură Freda.

— Domnul Reid este unul din numele mele, dragă domnişoară, spuse vocea. Dar numai unul. Am o mulţime. Acum, îmi pare rău să vă spun că amândoi v-aţi băgat în planurile mele, lucru pe care nu-l permit niciodată. Faptul că aţi descoperit această casă este o chestiune serioasă. N-aţi informat încă poliţia despre ea, dar aţi putea-o face în viitor. Tare mă tem că nu pot să am încredere în voi în această problemă. Aţi putea promite, dar promisiunile sunt ţinute rareori. Şi, să ştiţi, casa aceasta îmi este de mare trebuinţă. Este, cum s-ar spune, refugiul meu. Casa de unde nu scapă nimeni. De aici se trece… În altă parte. Îmi pare rău s-o spun, dar şi voi o să treceţi. Regretabil, dar necesar.

Vocea se opri pentru o clipă, apoi continuă: fără vărsare de sânge. Detest vărsarea de sânge. Metoda mea e mult mai

simplă. Şi cred, că nu e deloc prea dureroasă. Cu asta, trebuie să plec. Bună seara la amândoi.

— Stai! Acum vorbea Wilbraham. Fă ce-ţi place cu mine, dar tânăra asta n-a făcut nimic, nimic. N-o să-ţi facă nici un rău dacă o laşi să plece.

Dar nu veni nici un răspuns.

În clipa aceea, Freda scoase un strigăt:

— Apă... Apă!

Wilbraham se răsuci de îl trecură toate durerile şi se uită în direcţia în care ea privea. Dintr-o gaură, din apropierea tavanului, se pornise un şuvoi de apă.

Freda începu să strige îngrozită: au de gând să ne înece!

O sudoare rece îi apăru pe frunte lui Wilbraham.

— Încă nu suntem pierduţi, spuse el. Vom striga după ajutor, în mod sigur, cineva ne va auzi. Acum, amândoi deodată!

Zbierară şi strigară cât au putut de tare. Nu s-au oprit decât atunci când au răguşit de tot.

— Mă tem că n-are rost, spuse Wilbraham trist. Suntem prea jos la subsol şi îmi închipui că uşile sunt capitonate. În fond, dacă am fi putut fi auziţi, nu mă-ndoiesc că bruta aia ne-ar fi făcut felul.

— O, strigă Freda. Şi totul numai din cauza mea. Eu te-am băgat în treaba asta.

— Nu-ţi fă griji în privinţa asta, fetiţo. Mă gândesc doar la tine. Am mai fost încolţit şi înainte şi-am scăpat cu bine. Nu te pierde cu firea. Te scot eu din asta. Avem o mulţime de timp. În ritmul în care curge apa, vor trece câteva ore până să vină sfârşitul.

— Ce minunat eşti! Spuse Freda. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, cu excepţia eroilor din cărţi.

— Prostii... Trebuie doar să chibzuim. Acum, am să m-apuc să mă eliberez puţin din frânghiile astea groaznice.

După un sfert de oră, tot răsucindu-se şi învârtindu-se, Wilbraham a avut satisfacţia să simtă că legăturile sale erau

mult mai slabe. A reuşit să-şi aplece capul şi să-şi ridice încheieturile până când a putut să atace cu dinţii nodurile.

De îndată ce şi-a eliberat mâinile, restul a fost numai o chestiune de timp. Anchilozat, înţepenit, dar liber, se aplecă asupra fetei, într-un minut era şi ea dezlegată.

Până atunci apa le ajunsese numai la glezne.

— Şi-acum, spuse soldatul, să ieşim de aici. Până la uşa pivniţei erau câteva trepte. Maiorul Wilbraham o examină.

— Nu-i greu aici, spuse el. E ceva şubred. Va ceda imediat la balamale.

O împinse cu umărul şi o ridică. Se auzi lemnul crăpând, o trosnitură şi uşa cedă din închieturi.

Afară era un rând de trepte. La capăt o altă uşă, una cu totul diferită, din lemn solid cu o bară din fier.

— Asta e ceva mai dificilă, spuse Wilbraham. Ia te uită, ce noroc. Nu e închisă.

O deschise, se uită în jur şi apoi îi făcu un semn fetei să-l urmeze. Intrară într-un coridor din spatele bucătăriei, în clipa următoare se aflau sub stelele de la Friars Lane.

— O! Oftă uşurată Freda. Of, ce groaznic a fost!

— Scumpa mea. O prinse în braţe. Ai fost minunat de curajoasă. Freda, îngeraş scump, ai putea vreodată, vreau să zic, ai vrea… Te iubesc, Freda. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

După o anumită perioadă de timp, cât se poate de plăcută pentru amândoi partenerii, maiorul Wilbraham spuse, chicotind vesel:

— Şi ceea ce-i culnea, mai deţinem şi secretul locului unde se află fildeşul.

— Dar ţi-au luat-o!

Maiorul chicoti din nou.

— Ei tocmai asta n-au reuşit! Ştii, am făcut o copie falsă şi, înainte de a ajunge aici aseară, am pus documentul adevărat într-un plic şi l-am trimis croitorului meu cu poşta. Ei au luat copia falsă şi le urez noroc bun! Ştii ce-o să

facem, iubito? O să mergem în Africa de Est în luna de miere şi-o să căutăm ascunzătoarea.

Domnul Parker Pyne îşi părăsi biroul şi urcă două etaje. Aici, într-o cameră de la mansardă, locuia doamna Oliver, senzaţionala romancieră, în prezent angajata domnului Pyne.

Domnul Parker Pyne bătu în uşă şi intră. Doamna Oliver stătea la o masă pe care se aflau o maşină de scris, mai multe carneţele, o grămadă de manuscrise şi un vas mare cu mere.

— O poveste foarte bună, doamnă Oliver, spuse Parker Pyne, bine dispus.

— Totul s-a desfăşurat cum trebuia? Întrebă doamna Oliver. Mă bucur.

— Chestia aia cu apa în pivniţă, spuse domnul Parker Pyne. Poate te gândeşti la ceva mai original cu un alt prilej! Îi sugeră acest lucru cu timiditatea cuvenită.

Doamna Oliver clătină din cap şi îşi luă un măr.

— Nu cred, domnule Pyne. Ştiţi, oamenii s-au obişnuit să citească astfel de lucruri. Apa care se ridică în pivniţă, intoxicare cu gaz etc. Când ştii asta dinainte te face să trăieşti mai palpitant momentele când ţi se întâmplă ţie. Publicul este conservator, domnule Pyne; lui îi plac metodele vechi, mult folosite.

— Bine, dumneavoastră trebuie să ştiţi, fu de acord domnul Parker Pyne, politicos cu autoarea a 46 de romane de succes, toate bestselleruri în Anglia, America şi traduse în franceză, germană, italiană, română, maghiară, finlandeză, japoneză şi abisiniană. La cât se ridică cheltuielile?

Doamna Oliver trase o hârtie în faţa ei.

— Foarte modest, per total. Cei doi negrii, Percy şi Jerry au vrut foarte puţin. Tânărul Lorrimer, actorul, a acceptat să joace rolul domnului Reid pentru cinci guinee. Discursul din pivniţă a fost, bineînţeles, o înregistrare.

— Whitefriars a fost extrem de folositoare, spuse domnul Pyne. Am cumpărat-o pentru un cântec şi a fost deja scenă pentru unsprezece drame palpitante.

— O, eram să uit, spuse doamna Oliver. Salariul lui Johnny. Cinci şilingi.

— Johnny?

— Da. Băiatul care turna apa din canistre prin gaura din zid.

— Aha, da. Apropo, doamnă Oliver, cum se face că ştiţi swahili?

— Nu ştiu.

— Înţeleg. Poate British Museum?

— Nu. „Delfridge's Information Bureau”.

— Ce minunate sunt resursele comerţului modern, murmură el.

— Singurul lucru care mă preocupă, spuse doamna Oliver, e că tinerii ăia n-o să găsească nici o ascunzătoare când vor ajunge acolo.

— Nu poţi avea totul pe lumea asta, zise domnul Parker Pyne. Ei o să-şi petreacă luna de miere.

Doamna Wilbraham stătea într-un şezlong. Soţul ei scria o scrisoare.

— În câte suntem astăzi, Freda?

— În şaisprezece.

— Şaisprezece, doamne!

— Ce e, dragă?

— Nimic. Mi-am reamintit doar de un tip, pe nume Jones.

Oricât de fericit se simţea căsătorit, sunt unele lucruri care nu se spun niciodată.

„Dă-o dracului”, se gândi maiorul Wilbraham. „Trebuia să mă duc la biroul ăla şi să-mi recuperez banii.” Dar apoi, fiind un om onest, el cântări partea cealaltă a lucrurilor, „în fond, eu n-am respectat înţelegerea. Cred că dacă m-aş fi dus să-l văd pe Jones, ceva s-ar fi întâmplat. Oricum, aşa cum rezultă, dacă nu m-aş fi dus să-l văd pe Jones, n-aş fi

auzit-o niciodată pe Freda ţipând după ajutor şi poate nu ne-am fi întâlnit niciodată. Aşa că, indirect, poate că ei au dreptul la cele 50 de lire!”

Doamna Wilbraham avea şi ea subiectul ei de meditaţie: „Ce caraghioasă şi proastă am fost să cred în anunţul acela şi să le plătesc trei guinee. Bineînţeles, ei n-au făcut nimic niciodată pentru ele şi nimic nu s-a întâmplat. Dacă aş fi ştiut numai ce-avea să urmeze – întâi domnul Reid şi apoi felul ciudat romantic în care Charlie acesta a intrat în viaţa mea. Şi când mă gândesc că s-ar fi putut să nu-l întâlnesc niciodată!”

Se întoarse şi-i zâmbi plină de afecţiune soţului ei.

Floarea de magnolie

Vincent Baston aştepta sub ceasul din gara Victoria. Din când în când privea în sus la el îngrijorat, îşi spuse în sinea lui: „Câţi bărbaţi au aşteptat aici o femeie care n-a venit?”

Un gând năprasnic îi trecu. Dacă Theo n-a venit, dacă s-a răzgândit? Femeile fac astfel de lucruri. Era el sigur de ea, fusese el vreodată sigur de ea? Ştia el, oare, ceva cu adevărat despre ea? Nu-l uluise ea de la început? Părea să fi fost două femei – fiinţa frumoasă, veselă care era soţia lui Richard Darrell şi cealaltă – tăcută, misterioasă, care se plimbase lângă el în grădina de la Haymer's Close. Ca o floare de magnolie – aşa îi apărea ea în gând – poate pentru că sub o magnolie trăiseră ei fiorul primului lor sărut incredibil, incandescent. Aerul era plin de dulceaţa parfumului florilor de magnolie şi una sau două petale, precum catifeaua, aromate căzură plutind, aşternându-se cu faţa în sus care arăta atât de albă, atât de moale şi atât de tăcută ca a ei. Floarea de magnolie – exotică, parfumată, misterioasă.

Asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă, a doua zi după ce o întâlnise. Şi-acum o aştepta să vină la el pentru totdeauna. Din nou, neîncrederea îl cuprinse. Ea n-o să vină. Cum a putut oare să creadă aşa ceva? Însemna să

renunţe la atât de multe lucruri. Frumoasa doamnă Darrell nu putea să facă aşa ceva fără să se afle. Aveau să urmeze vreo nouă zile de uimire generală, de scandal cu mari implicaţii care nu va fi niciodată uitat cu desăvârşire. Existau căi mai bune, mai convenabile de a face asemenea lucruri – un divorţ discret, spre exemplu.

Dar ei nu se gândiseră nici o clipă la aşa ceva, cel puţin el nu. Dar ea? Se întrebă el. Nu ştiuse niciodată nimic despre gândurile ei. Îi ceruse să vină cu el aproape timorat, în fond, cine era el? Nimeni, în mod deosebit – unul dintr-o mie de plantatori de portocali din Transvaal. Ce viaţă să-i ofere, după strălucirea Londrei! Şi totuşi, de vreme ce o dorea cu atâta disperare, simţea nevoia să-i ceară să vină.

Ea consimţise foarte liniştită, fără ezitări sau proteste, ca şi cum era lucrul cel mai simplu din lume pe care el i-l cerea.

— Mâine? Întrebase el ameţit, aproape fără să-i vină a crede.

Şi ea promisese pe tonul acela blând, sfârşit, care se deosebea atât de mult de râsul ei zgomotos din mijlocul societăţii. Când o văzuse prima dată o comparase cu un diamant – un şuvoi de flăcări, reflectând lumina de pe o sută de faţete. Dar la acea primă atingere, la acel prim sărut, ea se schimbase în mod miraculos în liniştea înnegurată a unei perle – o perlă ca o floare de magnolie alb-roză.

Ea promisese. Şi-acum el o aştepta să-şi îndeplinească promisiunea.

Se uită din nou la ceas. Dacă nu venea repede aveau să piardă trenul.

Brusc, o strângere de inimă îl cuprinse. Ea n-o să vină. Bineînţeles, ea n-o să vină. Fusese un prost că se aşteptase vreodată la aşa ceva! Ce erau promisiunile? Va găsi o scrisoare când se va întoarce în apartamentul său, în care explica, protesta, spunea toate lucrurile, cum obişnuiesc femeile când se scuză pentru lipsa lor de curaj.

Simţea că-l cuprinde furia şi amărăciunea frustrării.

Apoi o văzu venind spre el pe peron cu un zâmbet imperceptibil. Mergea încet, fără să se grăbească, netulburată, ca cineva care avea toată eternitatea în faţă. Era în negru, toată în negru catifelat, cu o pălăriuţă neagră care-i încadra minunata paloare mătăsoasă a feţei.

Se trezi apucându-i mâna, murmurând stupid:

— Deci ai venit, ai venit, în cele din urmă!

— Desigur.

Cât de calm suna vocea ei! Cât de calm!

— Credeam că n-o să vii, spuse el, lăsându-i mâna şi respirând din greu.

Ochii ei se deschiseră mari, ochi frumoşi. Se citea uimirea în ei, uimirea simplă a unui copil.

— De ce?

El nu răspunse, în schimb, se întoarse într-o parte şi opri un hamal care trecea. Nu aveau mult timp. Următoarele câteva minute au fost doar înghesuială şi grabă. Apoi stăteau în compartimentul lor rezervat şi casele cafenii din sudul Londrei defilau prin faţa lor.

Theodora Darrell stătea în faţa lui. Deci, era cu el. Şi el ştia acum cât de neîncrezător fusese chiar până în ultimul minut. Nu îndrăznise că creadă cu adevărat. Acel aer magic, derutant al ei îl speriase. I se păruse imposibil ca ea să-i aparţină vreodată.

Acum aşteptarea trecuse. Pasul irevocabil fusese făcut. Se uită la ea. Stătea în colţ liniştită. Zâmbetul abia perceptibil zăbovea pe buzele ei, ochii îi erau aplecaţi, genele lungi, negre mângâiau pometii pufoşi ai obrajilor.

El medita: „Ce-i trece prin cap acum? La ce se gândeşte? La mine? La soţul ei? Dar ce crede despre el? L-a iubit vreodată? Sau nu l-a iubit niciodată? Îl urăşte sau îi este indiferent?” O idee îi trecu prin cap: „Nu ştiu. N-am să ştiu niciodată. O iubesc şi nu ştiu nimic despre ea – nici ce gândeşte, nici ce simte.”

Gândurile lui se învârteau în jurul soţului Theodorei Darrell. Cunoscuse o mulţime de femei măritate care erau

imediat dispuse să vorbească despre soţii lor, despre cât de neînţelese erau, cum le ignorau sentimentele cele mai frumoase. Vincent Baston reflecta cinic că era unul dintre cele mai bine cunoscute gambit-uri {*}.

Doar cu câteva excepţii, Theo nu vorbise niciodată despre Richard Darrell. Baston ştia despre el ceea ce cunoşteau toţi. Era un om de lume, frumos, cu o purtare atrăgătoare, naturală. Toţi îl plăceau pe Darrell. Soţia lui a părut să fie întotdeauna în relaţii excelente cu ei. Dar asta nu dovedea nimic, se gândea Vincent. Theo era bine crescută, ea nu şi-ar fi mărturisit amărăciunile în public.

N-au schimbat nici o vorbă. Din a doua seară după întâlnirea lor, când se plimbaseră împreună în grădină, în tăcere, umăr lângă umăr şi el simţise tremuratul slab care o cuprinse la atingerea lui, nu fusese nici un fel de explicaţie, nici un fel de definire a situaţiei lor. Ea răspunsese la săruturile sale, o fiinţă mută, vibrândă, despovărată de acea strălucire puternică ce, împreună cu frumuseţea ei albroză, o făcuse vestită. Niciodată nu spusese ceva despre soţul ei. Vincent fusese recunoscător pentru asta, atunci. Era bucuros că-l scutise de justificările unei femei care dorea să-şi asigure iubitul şi pe ea însăşi că aveau motive întemeiate să cedeze mrejelor dragostei lor.

Dar acum, conspiraţia tăcerii îl îngrijora. Avea din nou sentimentul acela panicard că nu ştia nimic despre fiinţa asta stranie care-şi lega de bună voie viaţa de a lui. Se temea.

Într-o încercare de a căpăta încredere, se aplecă şi puse o mână pe genunchiul îmbrăcat în negru din faţa lui. Simţi din nou acel tremur slab care o cuprindea şi îi căută mâna. Se aplecă mai mult şi o sărută prelung, fără grabă. Simţi răspunsul degetelor ei în ale sale, ridică ochii, îi întâlni pe ai ei şi fu mulţumit.

Se rezemă din nou la locul său. Pentru moment nu vroia mai mult. Erau împreună. Ea era a lui. Şi atunci spuse pe un ton uşor ironic:

— Eşti foarte tăcută.
— Da?
— Da. Aşteptă un minut, apoi spuse pe un ton mai grav: Eşti sigură că nu… Regreţi?
Ochii ei se deschiseră mari la auzul acestor vorbe.
— O, nu!
El nu se îndoia de răspuns. Era o sinceritate absolută în el.
— La ce te gândeşti? Vreau să ştiu.
În şoaptă răspunse:
— Cred că mi-e frică.
— Frică?
— De fericire.
Atunci el o luă în braţe, o strânse la pieptul lui şi o sărută pe faţă şi pe gât.
— Te iubesc, zise. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.
Răspunsul ei era în îmbrăţişarea trupului său, în abandonul buzelor sale.
Apoi se întoarse în colţul său. Luă o revistă; şi ea la fel. Din când în când peste marginea revistelor ochii lor se întâlneau. Atunci îşi zâmbeau.
Sosiră la Dover imediat după ora cinci. Urmau să petreacă noaptea acolo şi să traverseze spre continent în ziua următoare. Theo intră în camera lor de hotel cu Vincent urmând-o îndeaproape. El ţinea câteva ziare de seară pe care le aruncă pe masă. Doi servitori au adus bagajele şi s-au retras.
Theo se întoarse de la fereastra unde stătuse uitându-se afară, în clipa următoare erau unul în braţele celuilalt.
Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi se îndepărtară.
— Fir-ar al naibii, spuse Vincent, se pare că n-o să fim deloc singuri.
Theo zâmbi.
— Nu cred, spuse ea blând.
Aşezându-se pe sofa, apucă unul dintre ziare. Cel care bătuse se dovedi a fi un ospătar ce aduse ceaiul. Îl puse pe masă, o trase pe aceasta lângă sofa, aruncă o privire

grijulie în jur, întrebă dacă mai era nevoie de ceva şi se retrase.

Vincent, care se dusese în camera alăturată, reveni în sufragerie.

— Hai să bem ceai, spuse el vesel, dar se opri deodată în mijlocul camerei. S-a întâmplat ceva? Întrebă el.

Theo stătea în capul oaselor înţepenită pe sofa. Privea înainte cu ochi cerniţi şi faţa avea o paloare cadaverică.

Vincent se repezi la ea.

— Ce e, iubito?

În loc de răspuns, ea îi întinse ziarul, arătându-i cu degetul un titlu.

Vincent apucă ziarul. Citi: „Eşec la firma Hobson, Jekyll and Lucas”. Pentru moment, numele marii firme din City nu-i spunea nimic, deşi avea convingerea supărătoare în sinea lui c-ar fi trebuit să ştie. Se uită întrebător la Theo.

— Richard este „Hobson, Jekyll and Lucas”, explică ea.

— Soţul tău?

— Da.

Vincent se uită din nou la ziar şi citi informaţia proaspătă tipărită la loc vizibil. Expresii ca: „faliment neaşteptat”, „urmează serioase revelaţii”, „alte firme afectate” îl surprinseră neplăcut.

Întrerupt de un zgomot, ridică privirea. Theo îşi aranja pălărioara ei neagră în faţa oglinzii. Ea se întoarse, auzindu-i mişcarea. Se uită ţintă în ochii lui.

— Vincent, trebuie să mă duc la Richard. El sări în sus.

— Theo, nu fi absurdă.

Ea repetă mecanic.

— Trebuie să mă duc la Richard.

— Dar, draga mea…

Arătă cu mâna spre ziarul de pe duşumea.

— Asta înseamnă ruină, faliment. Nu pot să aleg ziua aceasta dintre toate ca să-l părăsesc.

— L-ai părăsit înainte de a auzi de asta! Fii rezonabilă.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Nu înţelegi. Trebuie să mă duc la Richard.

Nu putea s-o înduplece. Ciudat că o fiinţă atât de moale, de docilă putea să fie aşa de intransigentă. La început, nu îl contrazise, îl lăsă să spună ce avea de zis fără să-l împiedice. O luă în braţele sale încercând s-o convingă, să-i trezească sentimentele ei, dar, deşi gura ei catifelată îi răspundea la sărutări, simţea la ea ceva îndepărtat şi de neînvins care rezista rugăminţilor sale.

În cele din urmă, îi dădu drumul, sătul şi obosit de încercările zadarnice. După rugăminţi îi făcu reproşuri, cu amărăciune că nu-l iubise niciodată. Şi astea le ascultă în linişte, fără să protesteze, cu faţa mută şi îndurerată, dovedind câtă minciună era în cuvintele lui. Pe urmă furia puse stăpânire pe el; îi aruncă toate cuvintele crude care-i veneau în minte, încercând s-o rănească şi s-o jignească.

Şi puterea cuvintelor se epuizase. Nu mai era nimic de spus. Stătea cu capul în mâini, uitându-se la covorul roşu, pufos. Theodora stătea lângă uşă, o umbră neagră cu o faţă albă.

Totul se terminase. Spuse încet:

— La revedere, Vincent.

El nu răspunse.

Uşa se deschise şi se închise din nou.

Familia Darrell locuia într-o casă în Chelsea – o casă din lumea-veche, ciudată, situată în mijlocul unei mici grădini proprii, în faţa casei creştea o magnolie, pătată, murdară, jegoasă, dar, totuşi, o magnolie.

Theo se uită în sus la ea, trei ore mai târziu când se afla în prag. Un zâmbet brusc îi schimonosi gura dureros.

Se duse direct în biroul din spatele casei. Un bărbat se plimba încoace şi încolo prin cameră – un om tânăr, cu o faţă frumoasă şi o expresie neliniştită. Scoase o exclamaţie de uşurare când ea intră.

— Slavă domnului c-ai apărut, Theo. Spuneau că ţi-ai luat bagajul şi că ai plecat undeva afară din oraş.

— Am văzut ştirile şi m-am întors.

Richard Darrell o luă de după umeri şi o trase spre canapea. Se aşezară unul lângă altul. Theo se eliberă din strânsoarea braţului de o manieră care părea perfect naturală.

— Cât de rău stai, Richard? Întrebă ea liniştită.

— Cât de rău se poate. Şi asta spune totul.

— Povesteşte-mi!

El începu să se plimbe prin cameră în timp ce vorbea. Theo stătea şi-l urmărea cu privirea. El n-avea cum să ştie că, din când în când, camera se înceţoşa, vocea sa pălea, în timp ce o altă cameră dintr-un hotel din Dover i se profila clar în faţa ochilor ei.

Cu toate astea, reuşi să asculte destul de clar. El se întoarse şi se aşeză pe canapea lângă ea.

— Din fericire, încheie el, nu pot ataca actul tău de căsătorie. De asemenea, casa e a ta.

Theo aprobă din cap, gânditoare.

— O vom avea oricum, spuse ea. Deci, lucrurile nu i stau chiar aşa de rău! Înseamnă doar un nou început, asta-i tot.

— O! Exact. Da.

Dar ceva în vocea lui nu suna adevărat. Şi Theo se gândi deodată: „E altceva. El nu mi-a spus totul.”

— Nu mai e nimic, Richard? Îl întrebă ea cu blândeţe. Ceva mai rău?

El ezită doar o clipă şi-apoi:

— Mai rău? Ce să fie?

— Nu ştiu, spuse Theo.

— O să fie în regulă, declară Richard mai mult ca să se asigure pe el decât pe Theo. Sigur c-o să fie în regulă. O luă deodată de după umeri.

— Îmi pare bine că eşti aici, zise. Totul o să fie acum în ordine, din moment ce eşti aici. Orice altceva s-ar întâmpla, te am pe tine, nu-i aşa?

Ea răspunse încet:

— Da, mă ai pe mine.

Şi de data asta, ea îi lăsă braţul pe umeri. El o sărută şi-o trase la pieptul său, ca şi cum, într-un fel ciudat, mângâierea de care avea nevoie izvora din trupul ei.

— Da, te am pe tine, Theo, repetă el imediat şi ea răspunse ca înainte:

— Da, Richard.

De pe canapea el se lăsă în genunchi la picioarele ei.

— Sunt extenuat, spuse el frământat. Doamne, a fost o zi îngrozitoare! Nu ştiu ce-aş face dacă n-ai fi aici. De fapt, o soţie e o soţie, nu-i aşa?

Ea nu răspunse, doar îşi aplecă aprobator capul.

Îşi puse capul în poala ei. Oftă ca un copil obosit.

Theo se gândi din nou: „E ceva ce nu mi-a spus. Ce anume?”

În mod automat, mâna i se lăsă pe părul negru, mătăsos şi-l mângâie încet, cum numai o mamă ştie să-şi aline fiul.

Richard murmură vag:

— Totul o să fie în ordine, acum că eşti aici. N-o să mă părăseşti.

Începu să răsufle încet şi egal. Adormise. Mâna ei încă îi mai mângâia capul.

Dar ochii ei priveau pierduţi în întunericul din faţă, fără să vadă nimic.

— Richard, nu crezi c-ar fi mai bine să-mi spui totul? Întrebă Theodora.

Asta se întâmpla trei zile mai târziu. Erau în sufragerie, înainte de cină.

Richard tresări şi se înroşi.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, pară el.

— Chiar?

Îi aruncă scurt o privire.

— Sunt, desigur, unele detalii.

— Nu crezi c-ar trebui să ştiu totul, dacă vrei să te ajut?

O privi în mod ciudat.

— Ce te face să crezi că vreau să mă ajuţi? Era puţin uimită.

— Dragul meu Richard, sunt soţia ta.

El zâmbi deodată, cu vechiul lui zâmbet atractiv, lipsit de grijă.

— Sigur că eşti, Theo. Şi o soţie foarte frumoasă. Nu suport femeile urâte.

Începu să se plimbe prin cameră, acesta fiind obiceiul lui când ceva îl îngrijora.

— Nu neg că ai dreptate într-un fel, spuse el imediat. Mai e ceva.

Se întrerupse.

— Şi?

— E aşa al naibii de greu să explici afaceri de felul ăsta femeilor. Ele reţin aspectele negative, imaginându-şi că un lucru este aşa cum nu este de fapt.

Theo nu spuse nimic.

— Înţelegi, continuă Richard, legea e un lucru şi ceea ce este bine şi rău e cu totul altceva. Eu pot să fac o afacere care este perfect corectă şi cinstită, dar legea o interpretează altfel, în nouă cazuri din zece totul se dovedeşte în regulă şi a zecea oară, ei bine, dai în bară.

Theo începea să înţeleagă. Se gândi în sinea ei: „De ce nu mă surprinde? Am ştiut întotdeauna, undeva, acolo înăuntru, că el nu acţiona corect?”

Richard continua să vorbească. Se explica în extenso. Theo era mulţumită că el învăluia adevăratele detalii ale afacerii în această mantie de vorbărie goală. Problema privea o mare parte dintr-o proprietate sud-africană. Ceea ce făcuse exact Richard n-o interesa să afle. Din punct de vedere moral, o asigura el, totul era corect fără nici un dubiu; din punct de vedere legal, ei bine, era adevărat că neretrăgându-se din afacere, se făcuse pasibil de încălcarea legii.

În timp ce vorbea, se uita din când în când la soţia sa. Era nervos şi nu se simţea în largul său. Continua să se scuze şi încerca să explice ceea ce şi un copil ar fi sesizat adevărul gol goluţ. Apoi, în cele din urmă, într-un exces de justificări,

clacă. Poate ochii lui Theo, o clipă dispreţuitori, produseseră efectul acesta. Se aruncă într-un scaun lângă şemineu, cu capul în mâini.

— Asta-i, Theo, spuse el dărâmat. Ce hotărâre o să iei?

Imediat ea se duse la el şi, îngenunchind lângă scaun, îşi lipi faţa de-a lui.

— Ce se poate face, Richard? Ce putem face? O luă în braţe.

— Vorbeşti serios?

— O să mă susţii?

— Desigur. Dragul meu, desigur.

Mişcat de sinceritatea ei, spuse fără voia lui:

— Sunt un hoţ, Theo. Asta înseamnă de fapt, despuiat de limbajul pretenţios, pur şi simplu un hoţ.

— Atunci sunt soţia unui hoţ, Richard. Ne vom scufunda sau vom înota împreună.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Deodată, Richard îşi recapătă ceva din maniera sa degajată.

— Ştii, Theo, am un plan, dar o să vorbim despre el mai târziu. Se apropie ora cinei. Trebuie să mergem să ne schimbăm. Pune-ţi pe tine chestia aia a ta crem, cum îi spune, ştii – modelul callot.

Theo ridică din sprâncene întrebătoare.

— Pentru o seară acasă?

— Da, da, ştiu. Dar îmi place, îmbrac-o, e o minunăţie, îmi vine buna dispoziţie când te văd că arăţi splendid.

Theo cobora la cină în rochia callot. Era o creaţie din brocart crem, cu un fir subţire auriu în ţesătură şi o nuanţă de roz-pal care-i dădea căldură cremului. Avea un decolteu îndrăzneţ, prelung în spate şi nimic nu ar fi fost mai bine croit ca să-i pună în valoare uluitoarea albeaţă a gâtului şi a umerilor lui Theo. Era cu adevărat acum o floare de magnolie.

Ochii lui Richard rămaseră aţintiţi asupra ei, cu expresia unei calde admiraţii.

— Fată dragă. Ştii, arăţi pur şi simplu uimitor în rochia asta.

Se duseră la cină. În timpul serii, Richard fu nervos şi nu semăna cu el însuşi, glumea şi râdea de orice prostie, ca şi cum încerca în van să facă vânt grijilor, în câteva rânduri, Theo încercă să-l aducă înapoi la subiectul pe care-l discutaseră mai înainte, dar el se îndepărta cu abilitate.

Apoi, deodată, când ea se ridică să se ducă la culcare, el reveni la subiect.

— Nu, nu pleca încă. Vreau să-ţi spun ceva. Ştii, în legătură cu afacerea asta mizerabilă.

Ea se aşeză din nou.

Richard începu să vorbească repede. Cu puţin noroc, totul s-ar putea muşamaliza. El îşi acoperise urmele cu destulă ingeniozitate. Atât timp cât anumite documente nu ajung în mâinile adresantului…

Se opri intenţionat.

— Documente? Întrebă Theo perplexă. Vrei să spui că le vei distruge?

Richard făcu o grimasă.

— Le-aş distruge cât se poate de repede dac-aş pune mâna pe ele. Asta-i încurcătura dracului!

— La cine sunt atunci?

— La un om pe care-l cunoaştem amândoi, Vincent Easton.

O exclamaţie foarte slabă îi scăpă lui Theo. Ea încercă să şi-o înăbuşe, dar Richard o observase.

— Am bănuit c-a ştiut tot timpul ceva despre afacere. De aceea l-am invitat aici de câteva ori. Poate-ţi aminteşti că te-am rugat să fii drăguţă cu el?

— Îmi amintesc, răspunse Theo.

— Nu ştiu cum se face, dar se pare că n-am reuşit deloc să intru în relaţii prieteneşti cu el. Nu ştiu de ce. Dar el te place. Aş zice că te place chiar foarte mult.

Theo spuse pe un ton foarte clar:

— Da.

— Ah! Exclamă Richard încântat. Asta-i bine. Acum înţelegi ce urmăresc. Sunt convins că dacă te duci la Vincent Easton şi-i ceri să-ţi dea documentele alea, el n-o să te refuze. Eşti o femeie drăguţă, ştii, chestii de genul ăsta.

— Nu pot să fac asta, spuse Theo repede.

— Prostii.

— Nici nu vreau să aud.

Pete roşii îi apărură încet lui Richard pe faţă. Ea vedea cât de furios devenea.

— Fată dragă, am impresia că nu prea îţi dai seama cum stăm. Dacă treaba iese la iveală, sunt pasibil de pedeapsa cu închisoarea. Asta înseamnă ruină, oprobiu public.

— Vincent Easton nu va folosi documentele acelea împotriva ta. Sunt sigură de asta.

— Nu despre asta este vorba. El poate că nu-şi dă seama că documentele mă încriminează. Asta-i numai în legătură cu… Afacerile mele, cu cifrele pe care le vor descoperi. O! Nu pot să intru în detalii. Mă va ruina fără să ştie ce face dacă cineva nu-i explică situaţia.

— Poţi s-o faci şi tu însuţi. Scrie-i!

— Ei bravo, la ce-o să folosească asta! Nu, Theo, avem o singură cale de ieşire. Tu eşti cartea mea câştigătoare. Tu eşti soţia mea. Trebuie să mă ajuţi, du-te la Easton în seara asta…

Un ţipăt înăbuşit izbucni din pieptul femeii.

— Nu noaptea. Poate mâine.

— Doamne, Theo, nu-ţi dai seama cum stau lucrurile. Mâine poate fi prea târziu. Dacă te-ai putea duce acum, imediat, la apartamentul lui Easton. El o văzu tresărind, dând înapoi şi încercă s-o încurajeze. Ştiu fată dragă, ştiu. Trebuie să faci un lucru murdar. Dar e pe viaţă sau pe moarte. Theo, n-o să mă laşi tocmai acum? Ai spus c-ai face orice să mă ajuţi.

Theo se auzi vorbind fără voia ei, pe un ton aspru, sec.

— Nu asta. Am motive.

— E pe viaţă sau pe moarte, Theo. Vorbesc serios! Priveşte!

Trase un sertar de la birou şi scoase un revolver. Dacă era ceva teatral în gestul lui, ea nu observă.

— Ori te duci, ori mă împuşc. Nu pot să fac faţă dezonoarei. Dacă nu faci ce-ţi cer, voi fi un om mort până mâine dimineaţă. Îţi jur solemn că ăsta-i adevărul.

Theo scoase un ţipăt răguşit.

— Nu, Richard, nu fă asta!

— Atunci ajută-mă.

Aruncă revolverul pe masă şi îngenunche lângă ea.

— Theo dragă, dacă mă iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată, fă asta pentru mine. Eşti soţia mea, Theo, n-am pe nimeni altcineva.

Îi auzea vocea murmurând rugătoare, implorând-o. Şi, în cele din urmă, Theo îşi auzi propria ei voce spunând: „Foarte bine, da!”

Richard o conduse până la uşă şi o băgă într-un taxi.

— Theo!

Vincent Easton sări în picioare fericit, fără să-şi creadă ochilor. Ea stătea în uşă. Capa ei de hermină albă îi atârna pe umeri. Niciodată, se gândi Easton, nu arătase atât de frumoasă.

— Ai venit, totuşi.

Theo întinse o mână ca să-l oprească, în timp ce el se îndrepta spre ea.

— Nu, nu Vincent, nu e ceea ce crezi tu. Vorbi încet, grăbit.

— Am venit trimisă de bărbatu-meu. El crede că sunt nişte documente care i-ar putea face rău. Am venit să te rog să mi le dai.

Vincent stătea liniştit, uitându-se la ea. Apoi izbucni în râs.

— Deci asta-i, da? Mi s-a părut că „Hobson, Jekyll and Lucas” îmi suna cunoscut, dar n-am putut să-mi dau seama atunci. Nu ştiam că soţul tău avea vreo legătură cu firma. Treburile merg prost acolo de la o vreme. Am fost trimis să

cercetez afacerea. Am bănuit nişte nereguli. Nu m-am gândit niciodată la omul din vârful piramidei.

Theo nu spuse nimic. Vincent se uită la ea curios.

— Pentru tine asta nu contează? Întrebă el. Că… Hai s-o spunem pe şleau, că soţul tău e un escroc? Ea dădu din cap că nu.

— Asta mă face mat, spuse Vincent. Apoi adăugă liniştit.

— Vrei să aştepţi un minut, două? Să aduc documentele.

Theo se aşează pe un scaun. El se duse în camera cealaltă. Se întoarse imediat şi-i dădu în mână un mic pachet.

— Mulţumesc, spuse Theo. Ai un chibrit? Luând cutia de chibrituri pe care i-o întinse, ea îngenunche lângă cămin. Când hârtiile ajunseră o grămăjoară de scrum, ea se ridică.

— Mulţumesc, spuse ea din nou.

— N-ai pentru ce, răspunse el formal. Să-ţi chem un taxi.

Îi deschise uşa de la maşină şi o văzu plecând. O întrevedere scurtă, stranie, formală. După prima, nici nu îndrăzniseră măcar să se uite unul la altul. Bine, deci ăsta era sfârşitul. Avea să plece în străinătate, să încerce să uite.

Theo se aplecă în faţă şi vorbi cu taximetristul. Nu se putea întoarce imediat la casa din Chelsea. Îi trebuia un respiro. Reîntâlnirea cu Vincent o tulburase groaznic. Numai dacă… Numai dacă. Dar îşi adună gândurile. Iubire pentru soţul ei nu mai simţea, dar îi datora loialitate. El se afla la ananghie, ea trebuia să-i fie alături. Orice făcuse, el o iubea; jignirea lui fusese comisă împotriva societăţii, nu împotriva ei.

Taxiul o luă la întâmplare prin străzile largi din Hampstead. Ieşiră în câmp şi o briză rece de aer înviorător îi mângâie obrajii. Acum îşi revenise. Taxiul se înapoie în grabă spre Chelsea.

Richard ieşi s-o întâmpine în hol.

— Ei, întrebă el, ţi-a luat mult timp.

— Zău?

— Da, foarte mult timp. E totul… În ordine? El o urmă, cu o privire vicleană în ochi. Mâinile îi tremurau.

— E… e totul în ordine, da? Întrebă din nou.
— Le-am ars chiar eu însămi.
— O!
Intră în birou şi se aruncă într-un fotoliu mare. Faţa îi era cadaverică şi tot trupul chircit de oboseală. Se gândi în sinea ei: „Numai dacă aş putea să mă duc acum la culcare şi să nu mă mai trezesc niciodată, niciodată!”
Richard o cerceta, îi arunca mereu câte o privire, una timidă, alta pe furiş. Ea nu observa nimic. Era în altă lume.
— Totul a mers bine, da?
— Ţi-am spus.
— Eşti sigură că erau documentele care trebuiau? Te-ai uitat?
— Nu.
— Atunci…
— Sunt sigură, îţi spun. Nu mă plictisi, Richard. Nu mai pot să suport nimic în noaptea asta. Richard se mişca nervos.
— Nu, nu. Văd.
Se agita prin cameră. Deodată veni spre ea, puse mâna pe umărul ei. Ea i-o dădu la o parte.
— Nu m-atinge. Încercă să râdă. Îmi pare rău, Richard. Sunt cu nervii la pământ. Simt că nu pot să suport să fiu atinsă.
— Ştiu. Înţeleg.
Din nou începu să patruleze prin cameră.
— Theo, izbucni el deodată, îmi pare al dracului de rău.
— Poftim?
Ea ridică privirea, tresărind uşor.
— N-ar fi trebuit să te las să te duci acolo la ora asta din noapte. Nu m-am gândit niciodată că vei fi supusă unei… Neplăceri.
— Neplăcere? Ea râse. Cuvântul părea s-o amuze. Tu nu ştii! O, Richard, tu nu ştii!
— Ce să nu ştiu?
Ea spuse foarte grav, uitându-se drept în faţă:

— Ce m-a costat noaptea asta.

— Doamne! Theo! N-am vrut niciodată… Tu… Tu ai făcut-o pentru mine? Porcul! Theo… Theo… N-aş fi crezut. N-aş fi putut bănui. Dumnezeule!

Îngenunchease lângă ea, bâlbâindu-se, o cuprinse în braţe şi ea se întoarse şi se uită la el uşor surprinsă, ca şi cum cuvintele lui îi reţinuseră, în sfârşit, cu adevărat atenţia.

— N-am… N-am vrut niciodată…

— N-ai vrut ce, Richard? Tonul ei îl făcu să tresară.

— Spune-mi. Ce n-ai vrut tu niciodată?

— Theo, să nu vorbim despre asta. Nu vreau să ştiu. Nu vreau să mă gândesc niciodată.

Ea se uita la el, complet trează acum, cu toate simţurile în alertă. Cuvintele ei sunară clar şi despicat:

— N-ai vrut niciodată… Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat, Theo. Să spunem că nu s-a întâmplat.

Dar ea îl privea încă ţintă până când adevărul începu să i se desfăşoare încet în faţă.

— Tu crezi că…

— Nu vreau…

Ea îl întrerupse:

— Tu crezi că Vincent Easton a cerut un preţ pentru scrisorile alea? Tu crezi că eu… L-am plătit? Richard spuse slab şi neconvingător:

— Nu… Nu mi-am închipuit niciodată că este un astfel de om.

— Nu ţi-ai închipuit? Se uita la el pătrunzător, îşi lăsă ochii în jos în faţa ei. De ce mi-ai cerut să mă îmbrac cu rochia aceasta? De ce m-ai trimis acolo singură la ora asta din noapte? Ai ghicit că… Ţinea la mine. Ai vrut să-ţi salvezi pielea, cu orice preţ, chiar cu preţul cinstei mele. Ea se ridică. Acum înţeleg. Ai urmărit aceasta încă de la început, sau cel puţin ai văzut în ea o posibilitate şi asta nu te-a făcut să şovăi.

— Theo…

— Nu poţi s-o negi. Richard, credeam că te cunoşteam bine de ani de zile. Mi-am dat seama aproape de la început că nu erai aşa de corect cum te consideră lumea. Dar mi-am închipuit că eşti corect cu mine.

— Theo…

— E ceva neadevărat în ceea ce spun?

Tăcea, deşi ar fi vrut s-o contrazică.

— Ascultă, Richard. Trebuie să-ţi spun ceva. Acum trei zile când necazul ăsta te-a trăsnit, servitorii ţi-au spus c-am plecat în provincie. Era numai parţial adevărat. Fugisem cu Vincent Easton…

Richard scoase un sunet nearticulat. Ea întinse mâna ca să-l oprească.

— Aşteaptă. Eram la Dover. Am văzut ziarul… Mi-am dat seama de ce se întâmplase. Atunci, după cum ştii, m-am întors.

Ea se opri.

Richard o prinse de încheietura mâinii. Privirea ochilor lui o ardeau.

— Te-ai întors… la timp!

Theo râse puţin, cu amărăciune.

— Da, m-am întors, aşa cum spui tu „la timp”, Richard.

Soţul îi dădu drumul la mână. Stătea lângă şemineu, cu capul pe spate. El arăta frumos, eu o înfăţişare nobilă.

— În acest caz, zise el te pot ierta.

— Eu nu pot.

Cele trei cuvinte răsunară crispat. Avură efectul unei bombe într-o cameră liniştită. Richard o porni spre ea, holbându-se, cu maxilarul căzut, arătând aproape comic.

— Tu… Ce… Ce-ai spus, Theo?

— Am spus că eu nu pot să iert! Când te-am părăsit pentru un alt bărbat, am păcătuit, poate nu tehnic, dar în intenţie, ceea ce este acelaşi lucru. Dar dacă am păcătuit, am păcătuit din dragoste. Nici tu nu mi-ai fost credincios de la începutul căsătoriei noastre. O, da, ştiu. Asta am iertat, fiindcă am crezut cu adevărat în dragostea ta pentru mine.

Dar lucrul pe care l-ai făcut în seara asta este cu totul diferit. Este un lucru urât, Richard – un lucru pe care nici o femeie nu-l iartă. M-ai vândut pe mine, propria ta soţie, ca să-ţi cumperi siguranţa!

Îşi luă mantia şi se îndreptă spre uşă.

— Theo, bolborosi el, unde te duci?

Se uită peste umăr la el.

— Cu toţii trebuie să plătim în viaţa asta, Richard. Pentru păcatul meu trebuie să plătesc în singurătate. Pentru al tău, tu ai scos la mezat lucrul pe care-l iubeşti şi l-ai pierdut!

— Unde te duci? Respiră adânc.

— Să-mi găsesc libertatea. Nu mai e nimic care să mă lege de locul acesta.

Auzi uşa închizându-se. Trecură veacuri, sau numai câteva minute? Ceva plutea, lăsându-se uşor la pământ, afară, în faţa ferestrei – ultima petală de magnolie, delicată, parfumată, înmiresmată.

Irisul galben

Hercule Poirot îşi întinse picioarele spre radiatorul electric aşezat lângă perete. Barele sale încinse la roşu, frumos aranjate, erau o încântare pentru mintea sa ordonată.

Focul de cărbune, spuse în sinea lui, era întotdeauna inform şi întâmplător! Niciodată nu ajungea la simetria asta.

Telefonul sună. Poirot se ridică, uitându-se la ceas. Era aproape de unsprezece şi jumătate noaptea. Se întrebă cine putea să-l sune la ora asta. Era posibil să fie o greşeală.

Sau, murmură ca pentru el, cu un zâmbet straniu, este un milionar, proprietarul unui ziar, descoperit mort în biblioteca din casa lui de la ţară, cu o orhidee pastelată, încleştată în mâna sa stingă şi cu o pagină ruptă dintr-o carte de bucate, prinsă cu un ac de piept.

Zâmbind de acest scenariu imaginar, ridică receptorul.

Imediat o voce se auzi – vocea răguşită a unei femei, cu o tentă de disperare şi urgenţă în ea.

— Domnul Hercule Poirot? Domnul Hercule Poirot?

— Hercule Poirot la telefon.

— Domnule Poirot, puteţi veni imediat, imediat, sunt în pericol, într-un mare pericol, ştiu asta…

Poirot spuse aspru:

— Cine sunteţi? De unde vorbiţi?

Vocea se auzi mai slab, dar şi mai îngrijorată.

— Imediat… E vorba de viaţă sau de moarte…”Jardin des Cygnes”… Imediat… Masa cu irişi galbeni.

Urmă o pauză, un fel de răsuflare ciudată şi nu se mai auzi nimic.

Hercule Poirot închise. Era uluit. Murmură printre dinţi:

— E ceva aici foarte curios.

În uşa restaurantului „Jardin des Cygnes”, Luigi cel gras se grăbi să-l întâmpine.

— Buona sera, domnule Poirot. Doriţi o masă, da?

— Nu, nu dragul meu Luigi. Mă uit după nişte prieteni. Dau o raită, poate încă n-au venit. Ah, ia uite, masa de acolo din colţ cu irişi galbeni, apropo, o mică întrebare, dacă nu sunt indiscret. Pe toate celelalte mese sunt lalele, lalele roşii, de ce numai pe masa aia aţi pus irişi galbeni?

Luigi ridică din umeri foarte expresiv.

— O comandă, monsieur! Un ordin special! Fără îndoială, florile favorite ale uneia dintre doamne. Masa e a domnului Barton Russell, un american imens de bogat.

— Aha, trebuie să studiezi capriciile doamnelor, nu-i aşa, Luigi?

— Monsieur are dreptate, spuse Luigi.

— Văd la masa aceea o cunoştinţă de-a mea. Mă duc să stăm de vorbă.

Poirot îşi croi drum, cu delicateţe, pe lângă ringul de dans, pe care evoluau perechi. Masa respectivă era pregătită pentru şase persoane, dar, deocamdată, era un singur ocupant, un tânăr adâncit în gânduri, trist şi care bea şampanie.

Nu era deloc persoana pe care se aşteptase s-o vadă Poirot. Părea imposibil să asociezi ideea de pericol sau melodramă cu orice grup din care făcea parte Tony Chapell.

Poirot se opri, fără zgomot, lângă masă.

— Ah, e aici, cumva, prietenul meu Anthony Chapell?

— O, ce bine îmi pare, Poirot, copoiul poliţiei! Strigă tânărul. Nu Anthony, dragul meu.

— Tony, pentru prieteni! Trase un scaun.

— Hai, stai cu mine. Să vorbim despre crime! Să mergem şi mai departe şi să bem pentru crime. Turnă şampanie într-un pahar gol. Dar ce cauţi tu în învălmăşeala asta de cântece, dans şi veselie, dragul meu Poirot? N-avem cadavre aici, absolut nici un singur cadavru să-ţi oferim.

Poirot sorbi din şampanie.

— Pari foarte vesel, mon cher!

— Vesel? Mă simt nenorocit, prăbuşit de amărăciune. Spune-mi, auzi melodia pe care o cântă. O recunoşti? Poirot se aventură cu multă precauţie:

— Are, probabil, ceva de-a face cu fata care te-a părăsit?

— Ai ghicit, spuse tânărul, dar nu complet. „Nimic nu se compară ce dragostea care te face nefericit!” Aşa se numeşte.

— Aha?

— Cântecul meu preferat, rosti Tony Chapell morocănos. Restaurantul meu favorit, orchestra mea favorită şi fata mea dragă e aici şi dansează cu altcineva.

— De asta eşti aşa melancolic? Întrebă Poirot.

— Exact. Ştii, Pauline şi cu mine am avut, ceea ce oamenii de rând numesc, o ceartă. Adică, ea a spus 95 de cuvinte şi eu cinci din fiecare sută. Cele cinci ale mele erau: „dragă, stai să-ţi explic”. Ea reîncepea cu cele 95 şi nu înaintam deloc. Cred, adăugă Tony trist, că am să mă otrăvesc.

— Pauline? Murmură Poirot.

— Pauline Weatherby. Cumnata cea mică a lui Barton Russell. Tânără, frumoasă şi dezgustător de bogată. În seara asta Barton Russell dă o petrecere, îl cunoşti? Mare

afacerist, american proaspăt bărbierit, plin de vigoare şi personalitate. Soţia lui a fost sora Paulinei.

— Şi cine mai ia parte la petrecere?

— O să-i cunoşti într-o clipă, când se opreşte muzica. E Lola Valdez, ştii, dansatoarea sud-americană din noul spectacol de la „Metropole” şi Stephen Carter. Îl cunoşti pe Carter, lucrează în diplomaţie. Foarte secretos. I se spune Stephen cel mut. Tipul de om care spune: „Nu am calitatea de a declara etc., etc.”. Iată-i că vin.

Poirot se ridică. Fu prezentat lui Barton Russell, lui Stephen Carter, senorei Lola Valdez, o fiinţă brunetă, lascivă şi Paulinei Weatherby, foarte tânără, foarte blondă cu ochii mari, frumoşi.

Barton Russell spuse:

— Cum, acesta-i marele Hercule Poirot? Îmi face multă plăcere să vă întâlnesc, domnule. Vreţi să staţi jos şi să rămâneţi cu noi? Asta dacă nu…

Tony Chapell îl întrerupse.

— Are o întâlnire cu un cadavru, cred, sau caută un om de afaceri dispărut, ori marele rubin al Rajahului din Borrioboolagah?

— Ah, prietene, crezi că nu sunt niciodată liber? Nu pot şi eu, o dată, să încerc să mă distrez?

— Poate ţi-ai dat o întâlnire aici cu Carter. Ultimele ştiri despre situaţia internaţională de la Naţiunile Unite, acum atât de gravă. Planurile furate trebuie găsite, altfel se va declara mâine război!

Pauline Weatherby spuse tăios.

— De ce trebuie să fii atât de cumplit de idiot, Tony?

— Scuze, Pauline.

Tony Chapell se afundă în tăcerea lui plină de amărăciune.

— Ce severă sunteţi, mademoiselle.

— Nu pot să sufăr oamenii care se dau în spectacol tot timpul!

— Văd că trebuie să fiu grijuliu. Să discut numai despre treburi serioase.

— O, nu, domnule Poirot. N-am vrut să spun asta.

Se întoarse zâmbitoare spre el şi îl întrebă.

— Sunteţi, într-adevăr, un fel de Sherlock Holmes şi faceţi deducţii miraculoase?

— Ah, deducţiile, nu sunt aşa de uşor de făcut în viaţa adevărată. Dar să fac o încercare? Aşadar, să deduc că irişii galbeni sunt florile dumneavoastră preferate?

— Aţi greşit, domnule Poirot. Crinii sau trandafirii.

Poirot oftă.

— Un eşec. O să încerc mai departe, în seara asta, nu cu mult timp în urmă aţi telefonat cuiva. Pauline râse şi bătu din palme.

— Exact.

— Imediat după ce-aţi sosit aici?

— Aţi ghicit din nou. Am telefonat în clipa în care am intrat pe uşă.

— Ah, asta nu e chiar aşa. Aţi telefonat înainte de a veni la masa asta?

— Da.

— În mod hotărât e foarte rău.

— O, nu, cred că a fost foarte inteligent din partea dumneavoastră. Cum de-aţi ştiut că am telefonat?

— Asta, mademoiselle, este secretul marelui detectiv. Şi persoana căreia i-aţi telefonat poartă un nume care începe cu P, sau poate cu un H?

Pauline râse.

— Aţi greşit. I-am telefonat cameristei mele să pună la poştă nişte scrisori extrem de importante pe care n-am reuşit să le expediez. O cheamă Louise.

— Sunt încurcat, foarte încurcat.

Muzica începu din nou.

— Dansăm, Pauline? Întrebă Tony.

— Nu vreau să dansez iar atât de repede, Tony.

— Ce poate să fie oare mai rău! Exclamă Tony cu amărăciune, adresându-se parcă întregii lumi.

Poirot îi şopti sud-americanei din partea cealaltă a lui:

— Señora, nu îndrăznesc să vă invit la dans. Sunt din cale-afară de demodat.

Lola Valdez răspunse:

— Ah, e una prostie ce spuneţi acolo! Sunteţi încă un tânăr. Părul este încă negru!

Poirot tresări uşor.

— Pauline, în calitate de cumnat şi tutore al tău, rosti Barton Russell pe un ton imperativ, am să te forţez să vii la dans! Ăsta-i vals şi e singurul la care mă pricep.

— Dar cum nu, Barton, dansăm imediat.

— Eşti o fată bună, Pauline, a minunat din partea ta.

Plecară împreună. Tony îşi îndepărtă scaunul de masă. Apoi se uită la Stephen Carter.

— Eşti un tip vorbăreţ, nu-i aşa, Carter? Remarcă el. Înveseleşti grupul cu conversaţia ta spirituală, ei, ce zici?

— Zău, Chapell, zău, nu ştiu ce vrei de la mine?

— O, nu ştii, nu ştii? Îl imită Tony.

— Dragul meu.

— Bea, băiete, bea, dacă nu vorbeşti.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci am să beau eu.

Stephen Carter ridică din umeri neputincios.

— Scuză-mă, trebuie să vorbesc cu un tip de acolo, pe care-l cunosc. Un tip cu care am fost la Eton.

Stephen Carter se ridică şi se îndreptă spre o masă care se afla câţiva paşi mai departe.

Tony spuse încurcat:

— Cineva ar trebui să-i înece pe toţi absolvenţii ăştia de la Eton încă de la naştere.

Hercule Poirot continua galanta sa conversaţie cu bruneta frumoasă de lângă el.

Îi şopti:

— Mă întreb care ar putea fi florile favorite ale domnişoarei?

— Ah, acum de ce vrea să ştie señor? Lola era şireată.

— Mademoiselle, dacă aş vrea să trimit flori unei doamne, aş fi foarte atent ca acestea să fie cele care îi plac.

— Aceasta este foarte encantador din partea dumneavoastră, domnule Poirot. Vă spun: ador garoafele mari roşii sau trandafirii foarte roşii.

— Superb, da, superb! Deci, nu vă plac irişii galbeni.

— Florile galbene, nu, nu fac un acord cu temperamentul meu.

— Ce înţelept… Spuneţi-mi, mademoiselle, aţi telefonat vreunui prieten în seara asta, de când aţi sosit aici?

— Eu? Să telefonez la un prieten? Nu, nu, ce întrebare curioasă!

— Ah, dar eu, eu sunt un om foarte curios.

— Sunt sigură că sunteţi. Îşi rostogoli ochii negri în faţa lui. Un om foarte periculos.

— Nu, nu, nu periculos; să spunem, un om care poate fi util… la pericol! Înţelegeţi?

Lola chicoti, îşi arătă dinţii ei albi.

— Nu, nu, râse ea. Sunteţi periculos.

Hercule Poirot oftă.

— Văd că nu înţelegeţi. Toată treaba asta este foarte stranie.

Tony se deşteptă din mahmureala lui şi spuse dintr-o dată:

— Lola, ce-ai zice să ne repezim şi să dăm o raită? Haide.

— Vin, da. Dacă domnul Poirot nu e tanto curajos! Tony o luă de umeri şi, în timp ce se îndepărtau, îi aruncă o remarcă lui Poirot:

— Bătrâne, poţi să meditezi la următoarea crimă! Poirot zise:

— Spui ceva profund. Da, da ceva profund…

Rămase pe gânduri un minut sau două, apoi ridică un deget. Luigi veni prompt, cu faţa lui latră, toată numai zâmbet.

— Mon vieux, spuse Poirot, am nevoie de nişte informaţii.

— Mereu la ordinele dumneavoastră, monsieur.

— Aş dori să ştiu câţi dintre oamenii de la masa aceasta au folosit telefonul până acum?

— Vă pot spune, monsieur. Tânăra, cea în alb, a telefonat de îndată ce a ajuns aici. Apoi, s-a dus să-şi lase haina şi, în timpul ăsta, cealaltă doamnă a ieşit de la garderobă şi a intrat în cabina telefonică.

— Deci, señora a telefonat! Asta a fost înainte de a intra în restaurant?

— Da, monsieur.

— Altcineva?

— Nu, monsieur.

— Toate astea, Luigi, îmi dau groaznic de furcă!

— Vai, monsieur.

— Da. Cred, Luigi, că în noaptea asta, mai presus decât toate, trebuie să fiu cu ochii în patru! Ceva urmează să se întâmple, Luigi şi eu nu sunt deloc sigur despre ce este vorba.

— Pot să fac ceva, monsieur?

Poirot făcu un semn. Luigi se depărta discret. Stephen Carter se întorcea la masă.

— Suntem încă singuri, domnule Carter, spuse Poirot.

— O, cam aşa, remarcă celălalt.

— Îl cunoaşteţi bine pe domnul Barton Russell.

— Da, îl cunosc foarte bine.

— Cumnata lui, micuţa domnişoară Weatherby, este foarte încântătoare.

— Da, o fată drăguţă.

— Şi pe ea o cunoaşteţi bine?

— Destul.

— O, destul, destul, spuse Poirot. Carter îl privi cu atenţie. Muzica se opri şi ceilalţi se întoarseră. Barton Russell spuse unui ospătar:

— Încă o sticlă de şampanie, repede. Apoi îşi ridică paharul.

— Fiţi atenţi cu toţii. Vreau să toastăm. Ca să vă spun adevărul, mica petrecere din seara aceasta are un pretext.

După cum ştiţi, am reţinut o masă pentru şase persoane.
Noi eram numai cinci. Deci, aveam un loc liber. Atunci, printr-o foarte stranie coincidenţă, s-a întâmplat ca domnul Hercule Poirot să treacă pe aici şi l-am rugat să rămână cu noi. Încă nu vă daţi seama ce coincidenţă fericită a fost. Ştiţi, scaunul gol din seara aceasta reprezintă o doamnă – doamna în a cărei memorie dau această petrecere. Doamnelor şi domnilor, această petrecere o dedic memoriei scumpei mele soţii, Iris, care a murit exact acum patru ani, la aceeaşi oră!
Se creă o rumoare la masă. Barton Russell, cu faţa aproape netulburată, ridică paharul.
— Să bem în memoria ei. Pentru Iris!
— Iris? Spuse Poirot aspru.
Se uită spre flori. Barton Russell îi surprinse privirea şi aprobă încet-din cap.
Cei din jurul mesei murmurau:
— Iris… Iris…
Toţi păreau surprinşi şi nu se simţeau în largul lor.
Barton Russell continuă să vorbească cu intonaţia sa americană, rar şi monoton, fiecare cuvânt pronunţându-l cu greutate.
— S-ar putea să vi se pară tuturor ciudat să sărbătoresc o moarte în felul acesta, printr-o petrecere la un restaurant luxos. Dar am un motiv, da, am un motiv. Pentru ca domnul Poirot să înţeleagă, am să mă explic.
Îşi întoarse capul spre Poirot.
— Într-o seară, acum patru ani, domnule Poirot, am organizat o petrecere de felul acesta la New York. Am fost: soţia mea şi cu mine, domnul Stephen Carter, care era ataşat la ambasada din Washington, domnul Anthony Chapell, ce se afla ca musafir în casa noastră de câteva săptămâni, şi señora Valdez, ce încânta New Yorkul atunci cu dansul său. Micuţa Pauline – şi o bătu pe umăr – avea numai 16 ani, dar i s-a făcut o favoare ca să vină la petrecere, îţi aminteşti, Pauline?

— Îmi amintesc, da.

Vocea ei era uşor tremurată.

— Domnule Poirot, în noaptea aceea s-a întâmplat o tragedie. Tobele au bătut şi programul de cabaret a început. Luminile s-au stins, cu excepţia unei pete luminoase din mijlocul ringului. Când luminile s-au reaprins, domnule Poirot, am văzut că soţia mea căzuse cu capul pe masă. Era moartă. Moartă de-a binelea. S-a găsit cianură de potasiu pe fundul paharului său de vin şi restul din pachet a fost descoperit în geanta ei.

— S-a sinucis? Întrebă Poirot.

— Ăsta a fost verdictul acceptat… M-a distrus, domnule Poirot. Exista, probabil, vreun motiv posibil pentru un asemenea act – aşa a considerat poliţia. Am acceptat decizia ei.

Lovi deodată puternic în masă.

— Dar eu nu eram satisfăcut… Nu, de patru ani mă gândesc, mă frământ şi nu sunt satisfăcut: nu cred că Iris s-a sinucis. Dimpotrivă, domule Poirot, sunt convins că ea a fost omorâtă de cineva de la această masă.

— Ia ascultă, domnule…

Tony Chapell sărise pe jumătate în picioare.

— Linişteşte-te, Tony, zise Russell. N-am terminat. Unul a făcut-o – sunt sigur de asta acum. Cineva care, acoperit de întuneric, a strecurat pachetul pe jumătate gol cu cianură în geanta ei. Cred că ştiu cine-a fost. Adică, ştiu adevărul…

Lola spuse pe un ton ridicat, aspru:

— Eşti nebun, înnebunit. Cine vroia să-i facă rău? Zău, eşti nebun. Eu nu mai rămân…

Se opri. Bateristul se dezlănţuise. Barton Russell spuse:

— Cabaretul. Vom continua în felul acesta. Rămâneţi cu toţii la locul vostru. Trebuie să mă duc să vorbesc cu orchestra. Am o mică înţelegere cu ei.

Se ridică şi pleca de la masă.

— Ce treabă fantastică, comentă Carter. Omul e nebun.

— Da, e înnebunit, spuse Lola. Luminile se micşorară.

— Aş da orice s-o pot şterge de aici, spuse Tony.
— Nu! Se răsti Pauline la el. Apoi murmură: O, dragă… O, dragă…
— Ce s-a întâmplat, mademoiselle? Întrebă Poirot. Ea răspunse aproape în şoaptă:
— E oribil! Este la fel ca în noaptea aceea…
— Sst! Sst! Se auzi din mai multe părţi.
Poirot vorbi pe un ton mai jos.
— Să vă spun ceva la ureche, îi şopti şi o bătu uşor pe umăr. Totul se va termina cu bine, o asigură el.
— Dumnezeule, ascultaţi, strigă Lola.
— Ce este, señora?
— E aceeaşi melodie, acelaşi cântec pe care l-au interpretat în noaptea aceea la New York. Barton Russell trebuie să fi aranjat asta. Nu-mi place ce se întâmplă.
— Curaj… Curaj…
Se auziră din nou sâsâituri.
O fată înainta spre mijlocul ringului, o fată neagră ca abanosul, cu ochi mari, imenşi şi dinţi albi strălucitori.
Începu să cânte cu o voce răguşită, pătrunzătoare, o voce care, în mod curios, te emoţiona.

Te-am uitat, în fine,
Nu mă mai gândesc la tine.
Felul cum mergeai,
Felul cum vorbeai,
Lucrurile pe care mi le spuneai.
Te-am uitat, în fine,
Nu mă mai gândesc la tine.
N-aş putea spune,
Cu siguranţă azi,
Dacă ochii tăi erau albaştri sau verzi. Te-am uitat, în fine,
Nu mă mai gândesc la tine.

M-am săturat.

Să mă gândesc la tine Îţi spun, m-am săturat Să mă gândesc la tine…
La tine… la tine… la tine…

Melodia languroasă, vocea adâncă de aur a negresei avea un efect puternic. Te hipnotiza, te vrăjea. Chiar şi ospătarii îl simţeau, întreaga sală era cu ochii îndreptaţi spre ea, hipnotizată de adâncă emoţie pe care i-o insufla, picurând-o până la saturaţie.
Un ospătar trecu încet în jurul mesei umplând paharele, murmurând „şampanie” pe un ton jos, dar toată atenţia era concentrată asupra petei de lumină strălucitoare, asupra femeii ai cărei strămoşi rămăseseră undeva în Africa, ea continuând să cânte cu vocea ei catifelată:
Te-am uitat, în fine,
Nu mă mai gândesc la tine.
O, ce minciună.
Mă voi gândi la tine… la tine… la tine…

Până voi muri

Aplauzele izbucniră frenetice. Luminile se aprinseră. Barton Russell se înapoie şi se aşeză în scaunul său.
— E mare, strigă Tony.
Dar cuvintele lui fură întrerupte de ţipătul Lolei.
— Priviţi… Priviţi.
Şi-atunci văzură cu toţii cum Pauline Weatherby căzuse cu capul pe masă. Lola ţipa:
— A murit… Exact ca Iris… ca Iris la New York.
Poirot sări din scaun, făcându-le semn celorlalţi să stea pe loc. Se aplecă peste trupul prăbuşit pe masă, ridică încet o mână inertă ca să-i ia pulsul.
Faţa sa se făcu albă şi sumbră. Ceilalţi îl priveau. Erau ca paralizaţi, căzuţi în transă.
Poirot dădu încet din cap.

— Da, a murit, la pauvre petite. Şi eu stăteam lângă ea! Ah! Dar de data aceasta ucigaşul n-o să scape. Barton Russell, pământiu la faţă, murmură:

— Exact ca Iris… Ea a văzut ceva, Pauline a văzut ceva în noaptea aceea… Numai că nu era sigură… Mi-a spus că nu era sigură… Trebuie să chemăm poliţia… O, doamne, micuţa Pauline.

Poirot spuse:

— Unde este paharul ei? Îl duse la nas. Da, miros de cianură. Un miros de migdale amare… Aceeaşi metodă, aceeaşi otravă…

Îi luă geanta.

— Să ne uităm în geanta ei. Barton Russell strigă:

— Doar nu credeţi că şi asta-i tot sinucidere? Pe viaţa mea!

— Aşteptaţi, îi ceru Poirot. Nu, aici nu-i nimic. Ştiţi, luminile s-au aprins prea repede, încât ucigaşul n-a avut timp. Aşadar, otrava se află încă la el.

— Sau la ea, spuse Carter.

Se uita la Lola Valdez. Ea şuieră printre dinţi:

— Ce vrei să spui, ce insinuezi? C-am omorât-o eu, asta nu-i adevărat, nu este adevărat, de ce aş face eu un asemenea lucru!

— Te îndrăgostiseşi de Barton Russell la New York. Am auzit că aşa se bârfea. Frumoasele argentiniene sunt vestite pentru gelozia lor.

— O grămadă de minciuni. Şi eu nu sunt din Argentina. Sunt din Peru. Ah, te scuip în faţă. Te… Şi ea o dădu pe spaniolă.

— Vă rog faceţi linişte, strigă Poirot. Vreau să vorbesc.

Barton Russell spuse hotărât:

— Toată lumea trebuie percheziţionată. Poirot spuse calm.

— Non, non, nu este necesar.

— Cum adică, nu este necesar?

— Eu, Hercule Poirot, ştiu. Eu văd cu ochii minţii. Şi-am să vorbesc! Domnule Carter, vreţi să ne arătaţi pachetul din buzunarul de la piept?

— Nu-i nimic în buzunarul meu. Ce dracu…
— Tony, prietene, vrei să fii atât de bun… Carter ţipă:
— Du-te dracului…
Tony îi sustrase pachetul, înainte ca acesta să se poată apăra.
— Poftiţi, domnule Poirot, e aşa cum aţi spus!
— E o minciună mârşavă, strigă Carter. Poirot ridică pachetul şi citi eticheta.
— Cianură de potasiu. Cazul e încheiat.
Se auzi vocea gravă a lui Barton Russell.
— Carter! Am fost convins tot timpul. Iris te iubea. Vroia să plece împreună cu tine. Nu vroiai scandal de dragul preţioasei tale cariere, aşa încât ai otrăvit-o. O să atârni în ştreang, şarpe veninos.
— Linişte! Vocea lui Poirot răsună fermă şi autoritară, încă nu am terminat. Eu, Hercule Poirot, am ceva de spus. Prietenul meu de aici, Tony Chapell, mi-a spus când am venit că sunt în căutarea unei crime. Asta e pe jumătate adevărat. Mă gândeam la crimă, dar am venit să preîntâmpin o crimă. Şi am împiedicat-o. Ucigaşul a plănuit-o bine; dar Hercule Poirot a fost cu un pas înaintea lui. El a trebuit să gândească repede şi să-i şoptească iute ceva la ureche domnişoarei, când luminile s-au stins. Ea e spirt de deşteaptă, mademoiselle Pauline; şi-a jucat bine rolul. Mademoiselle, vrei să fii aşa de bună şi să ne arăţi că nu eşti moartă?
Pauline se ridică, începu să râdă cu poftă.
— Învierea Paulinei, spuse ea.
— Pauline, draga mea.
— Tony!
— Iubirea mea!
— Scumpule!
Barton Russell se uita cu gura căscată.
— Nu… Nu înţeleg…
— Am să vă ajut să înţelegeţi, domnule Barton Russell. Planul dumneavoastră a eşuat.

— Planul meu?

— Da, planul dumneavoastră. Cine era singurul om care avea, un alibi cât timp a fost întuneric. Cel care a plecat de la masă – dumneavoastră, domnul Barton Russell. Dar, v-aţi întors, învăluit de întuneric, aţi dat roată mesei cu o sticlă de şampanie, umplând paharele, i-aţi pus cianură în paharul Paulinei şi aţi lăsat să cadă pachetul pe jumătate gol în buzunarul lui Carter, în timp ce v-aţi aplecat peste el ca să luaţi un pahar. O, da, e uşor să joci rolul unui ospătar în beznă când atenţia tuturor este îndreptată în altă parte. Acesta a fost adevăratul motiv pentru petrecerea din seara asta. Cel mai sigur loc de a comite o crimă este în mijlocul mulţimii.

— De ce, de ce naiba să vreau eu s-o omor pe Pauline?

— S-ar putea întâmpla să fie o problemă de bani. Soţia v-a lăsat ca tutore al surorii ei. Aţi menţionat aici acest lucru. Pauline are 20 de ani. La 21 de ani, sau când se va căsători, trebuie să daţi socoteală de felul cum i-aţi administrat averea. Cred că nu v-aţi putea justifica. Aţi făcut speculaţii cu banii ei. Nu ştiu, domnule Barton Russell dacă v-aţi ucis soţia în acelaşi mod sau dacă sinuciderea ei v-a sugerat ideea acestei crime, dar ştiu că în seara aceasta v-aţi făcut vinovat de încercare de omucidere. Rămâne la latitudinea domnişoarei Pauline dacă vrea să vă dea în judecată.

— Nu, spuse Pauline. Să nu-l mai văd şi să plece din ţara asta. Nu vreau scandal.

— Aţi face bine să vă evaporaţi rapid, domnule Barton Russell şi vă sfătuiesc să aveţi grijă în viitor.

Barton Russell se ridică cu faţa congestionată.

— Iadul să te mănânce, puşlama de belgian prăpădit care-ţi bagi coada unde nu-ţi fierbe oala.

Plecă furios. Pauline oftă.

— Domnule Poirot aţi fost minunat…

— Dar, dumneata mademoiselle ai fost uimitoare. Să verşi jos şampania, să te prefaci moartă cu atâta naturaleţe.

— Aoleu, se cutremură ea, mă faceţi să mă-nfior.

El spuse cu blândeţe:

— Dumneavoastră mi-aţi telefonat, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Eram îngrijorată şi înfricoşată fără să ştiu prea bine de ce. Barton mi-a spus că va da petrecerea asta ca să comemoreze moartea lui Iris. Mi-am dat seama că se gândise la un plan, dar că n-o să-mi spună despre ce era vorba. El arăta aşa de ciudat şi frământat încât am simţit că s-ar putea întâmpla ceva teribil, numai că, bineînţeles, nu m-am gândit niciodată că avea intenţia să mă bage în mormânt tocmai pe mine.

— Şi, mademoiselle?

— Auzisem vorbindu-se de dumneavoastră. M-am gândit că dacă aş reuşi să vă aduc doar aici, aş putea să previn ceva. Mi-am închipuit că fiind un străin, dacă aş suna şi m-aş preface că sunt în pericol şi aş învălui totul în mister…

— V-aţi gândit că melodrama mă va atrage? Asta m-a pus pe gânduri. Mesajul în sine era ceea ce se numeşte un „bogus” – nu suna real. Dar teama din voce era adevărată. De aceea am venit şi aţi negat foarte categoric că mi-aţi trimis vreun mesaj.

— Trebuia. Şi-apoi, nu vroiam să ştiţi că eu am telefonat.

— Ah, dar eram aproape sigur de asta! Nu chiar de la început. Dar foarte curând mi-am dat seama că singurele persoane care ştiau despre irişii galbeni de pe masă eraţi dumneavoastră sau domnul Barton Russell.

Pauline dădu din cap afirmativ.

— L-am auzit comandând să fie puşi pe masă, explică ea. Lucrul acesta şi faptul că a mai cerut o masă pentru şase persoane, din moment ce ştiam că aveau să vină numai cinci, mi s-au părut suspecte. Se opri muşcându-şi buza.

— Şi ce-aţi mai bănuit, mademoiselle?

Ea spuse încet:

— Mi-a fost teamă că i se va întâmpla ceva domnului Carter.

Stephen Carter tuşi. Fără grabă, dar destul de hotărât se ridică de la masă.

— Da… Hm… Trebuie… Vă mulţumesc, domnule Poirot. Vă rămân foarte îndatorat. Sunt sigur că o să mă scuzaţi că plec. Întâmplările din seara asta au fost cam neplăcute.

Uitându-se după silueta lui care se îndepărta, Pauline izbucni violent:

— Îl urăsc, întotdeauna m-am gândit că din cauza lui Iris s-a sinucis. Sau poate Barton a omorât-o. O, totu-i atât de groaznic…

Poirot îi spuse blând:

— Nu vă mai gândiţi, mademoiselle… Uitaţi… Lăsaţi trecutul… Gândiţi-vă numai la prezent… Pauline murmură:

— Da, aveţi dreptate…

Poirot se întoarse către Lola Valdez.

— Señora, odată cu căderea nopţii am devenit mai curajos. Aţi dansa cu mine acum?

— O, cum nu. Sunteţi… Mustăcios ca o pisică, domnule Poirot. Insist să dansez cu dumneavoastră.

— Sunteţi foarte bună, señora.

Tony şi Pauline au fost lăsaţi singuri. Ei s-au aplecat unul către celălalt peste masă.

— Dragă Pauline.

— O, Tony, am fost toată ziua o nesuferită şi o arţăgoasă de zgripţuroaică. Poţi să mă ierţi?

— Scumpa mea! Din nou melodia noastră. Hai să dansăm.

Dansau, zâmbindu-şi, murmurând încet:

Nimic nu te face mai nenorocit decât iubirea,
Nimic nu te face mai trist ca iubirea,
Mai abătut,
Mai sentimental,
Mai plin de temperament,
Mai pătimaş,
Nimic mai mult decât iubirea,
Nu te face să te prăbuşeşti.

Nimic nu te răscoleşte mai mult ca iubirea, Nimic nu te face mai nebun ca iubirea,
Mai insistent,
Mai posesiv,
Sinucigaş,
Ucigaş,
Nimic nu-i ca iubirea,
Nimic nu-i ca iubirea…
Misterul „Regata”

Domnul Isaac Pointz îşi scoase trabucul din gură şi spuse satisfăcut: „Drăguţ locşor”.

După ce şi-a pus astfel pecetea aprobării sale asupra portului Dartmouth, începu să tragă din nou din trabuc, uitându-se în jur cu aerul unui om mulţumit de sine însuşi, de înfăţişarea sa, de ceea ce îl înconjura şi, în general, de viaţă.

Privitor la primele două din această enumerare, domnul Isaac Pointz era un bărbat de 58 de ani cu o sănătate şi stare bună, poate cu o uşoară înclinare spre o viaţă uşuratică. Nu era chiar un tip masiv, dar arăta bine şi apoi, un costum de iahting, pe care îl purta în acel moment, nu este cea mai potrivită haină pentru un om între două vârste cu tendinţă spre îngrăşare. Domnul Pointz arăta foarte îngrijit până la cel mai mic amănunt, faţa sa negricioasă şi uşor orientală strălucind sub şapca sa sportivă, în ceea ce priveşte lucrurile înconjurătoare, acestea ar trebui mai bine desemnate prin însoţitorii săi – partenerul său, domnul Leo Stein, sir George şi lady Marroway, un om de afaceri american, domnul Samuel Leathem cu fiica sa Eve – elevă, doamna Rustington şi Evan Llewellyn.

Grupul tocmai acostase cu iahtul domnului Pointz numit „Merrimaid”. Dimineaţa priviseră cursa de iahting şi acum veniseră pe ţărm să se destindă puţin în parcul de distracţii cu jocul nucilor de cocos, cu baloanele dansatoare, omul

păianjen şi caruselul. Nici nu poate fi vorba că aceste delicii au fost gustate cel mai mult de Eve Leathem. Când, în cele din urmă, domnul Pointz propuse, că era timpul, să se îndrepte spre „Royal George” pentru masa de seară, ea a fost singura care a protestat.

— O, domnule Pointz, vroiam aşa de mult să-mi ghicească viitorul ţiganca cea adevărată de la şatră.

Domnul Pointz avea dubii serioase în legătură cu identitatea reală a ţigăncii, dar îşi dădu indulgent asentimentul.

— Eve se dă în vânt după iarmaroc, spuse tatăl ei ca s-o scuze. Dar nu-i daţi atenţie dacă vreţi să mergem.

— Avem destul timp, răspunse domnul Pointz binevoitor. S-o lăsăm pe domnişoara să se distreze. Te invit, Leo, la tirul cu săgeţi.

— Cine nimereşte peste 25 câştigă un premiu, repeta patronul jocului cu săgeţi pe un ton nazal.

— Pariez pe o bancnotă de 5 lire că scorul meu total îl întrece pe al tău, îl provocă Pointz.

— De acord, zise Stein vesel.

Peste puţin timp, cei doi bărbaţi erau complet absorbiţi de întrecerea lor.

Lady Marroway îi şopti lui Evan Llewellyn:

— Eve nu e singurul copil din grup.

Llewellyn zâmbi convins, dar oarecum absent.

Fusese distrat toată ziua. O dată sau de două ori răspunsurile sale băteau câmpii.

Pamela Marroway se îndepărtă de el şi i se adresă soţului:

— Pe tânărul ăla îl preocupă ceva.

Sir George murmură:

— Sau cineva!

Şi privirea lui lunecă rapid spre Janet Rustington.

Lady Marroway se încruntă puţin. Era o femeie înaltă, deosebit de elegantă. Oja ei se potrivea cu clipsurile din corali de un roşu închis. Ochii ei erau negri şi scrutători. Sir George afişa maniera unui gentleman englez uşor

indiferent, dar ochii săi de un albastru luminos trădau aceeaşi privire scrutătoare ca a soţiei sale.

Isaac Pointz şi Leo Stein erau negustori de diamante la Hatton Garden. Sir George şi lady Marroway veneau dintr-o lume cu totul diferită – cea din Antibe şi Juan les Pins – din golful de la St. Jean de Luz – de la înot, din băile de soare de pe stâncile Madeirei în timp de iarnă.

Păreau a fi nişte crini care nici nu trudeau, nici nu se frământau. Dar poate că nu era tocmai adevărat. Sunt diferite moduri de a trudi şi, de asemenea, de a te frământa.

— Uite s-a întors copilul, îi spuse Evan Llewellyn doamnei Rustington.

Era un tânăr brunet cu un uşor aer nesăţios ca de lup pe care unele femei îl găseau atractiv.

Era greu de spus dacă doamna Rustington avea aceeaşi părere. Nu-şi afişa sentimentele. Se căsătorise de tânără şi căsnicia se terminase în mod dezastruos în mai puţin de un an. De atunci, nu puteai ştii ce părere avea Janet Rustington despre vreun lucru sau despre cineva, atitudinea ei fiind întotdeauna aceeaşi – încântătoare, dar cu totul distantă.

Eve Leathem se apropie de ei dansând cu părul său blond, lung şi lins, plutind ameţitor. Avea 15 ani, era un copil ciudat, dar plin de vitalitate.

— Am să mă mărit pe la 17 ani, debită ea pe nerăsuflate. Cu un bărbat foarte bogat şi vom avea şase copii, marţea şi joia sunt zilele mele norocoase şi e bine să port întotdeauna verde sau albastru, smaraldul e piatra care-mi aduce noroc şi…

— Hai puişor, e timpul să plecăm, o întrerupse tatăl ei.

Domnul Leathem era un bărbat înalt, blond cu o alură dispeptică şi o expresie oarecum mohorâtă.

Domnii Pointz şi Stein se întorceau de la întrecerea lor. Domnul Pointz chicotea, iar domnul Stein arăta cam nemulţumit.

— Totul e o chestie de noroc, spuse el.

Domnul Pointz îşi pipăi satisfăcut buzunarul.

— Ţi-am umflat cinci lire urgent. Artă, băiete, artă. Bătrânul meu era un jucător de clasa întâi. Ei, oameni buni, să mergem! Ţi-ai aflat viitorul, Eve? Ţi s-a spus să te fereşti de omul negru?

— De o femeie, îl corectă Eve. Poate să deoache şi-o să-mi facă rău dacă n-am grijă. Şi-am să mă mărit pe la 17 ani…

Alergă înainte fericită, în timp ce grupul se îndrepta spre „Royal George”.

Masa fusese comandată dinainte de grijuliul domn Pointz şi un ospătar îi întimpină ca să-i conducă sus, într-un separeu, la primul etaj. Aici, totul era pregătit la o masă rotundă. Uriaşa fereastră arcuită şi bombată dădea spre piaţa dinspre port şi era deschisă. Forfota de la iarmaroc ajungea până sus la ei, ca şi hârâitul diferitelor melodii de la trei rânduri de căluşei.

— Cel mai bine ar fi s-o închidem, dacă vrem să auzim ce vorbim, spuse pe un ton hotărât domnul Pointz şi puse în aplicare propunerea.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei şi domnul Pointz strălucea de bucurie uitându-se la oaspeţii săi. Simţea că le face plăcere şi era încântat să-i vadă pe oameni fericiţi, îi privi pe rând pe fiecare. Lady Marroway – o femeie fină – bineînţeles nu chiar rafinată asta ştia – era perfect conştient că ceea ce numise toată viaţa crème de la crème avea foarte puţin de-a face cu familia Marroway – dar atunci crème de la crème îi ignora cu desăvârşire propria sa existenţă. Oricum, lady Marroway era o femeie al naibii de frumoasă şi lui nu-i păsa dacă ea îl bătea la bridge. Nu acelaşi lucru îi plăcea dacă era sir George. Tipul avea ochii vicleni, înnebunit să câştige. Dar n-avea să scoată prea mult de la Isaac Pointz. Avea el grijă de asta.

Bătrânul Leathem nu era băiat rău, guraliv, desigur, ca majoritatea americanilor cărora le place să spună poveşti nesfârşite. Şi avea obiceiul de a-i pune în încurcătură pe

alţii cerând informaţii precise. Care era populaţia Dartmouth-ului? În ce an fusese construit Colegiul Naval? Şi aşa mai departe. Se aştepta ca gazda să fie un Baedeker {*} vorbitor. Eve era un copil drăgălaş şi scump; îi plăcea s-o tachineze. Avea vocea cam stridentă, dar isteaţă foc. Un copil inteligent.

Tânărul Llewellyn părea prea tăcut. Arăta ca şi cum îl preocupa ceva. Datorii, probabil. De astea aveau întotdeauna parte scriitorii. Arăta de parcă îi plăcea Janet Rustington. O femeie drăguţă, atractivă şi inteligentă pe deasupra. Dar nu-ţi băga pe gât cărţile ei. Scria nişte chestii de cultură rafinată, însă n-o auzeai niciodată vorbind despre asta. Şi bătrânul Leo! Nici nu întinerea, nici nu slăbea. Din fericire, fără să ştie, că în acel moment partenerul său, Leo, gândea acelaşi lucru despre el, domnul Pointz îl corectă pe domnul Leathem în privinţa faptului că „clupea pilchardus” {*} se găsea mai mult la Devon decât la Comwall şi se pregăti pentru a savura bucatele.

— Domnule Pointz, spuse Eve, după ce farfuriile cu scrumbii calde fuseseră aşezate în faţa lor şi ospătarii părăsiseră încăperea.

— Da, domnişoară.

— Aveţi la dumneavoastră chiar acum diamantul acela mare? Acela pe care ni l-aţi arătat aseară şi-aţi spus că-l purtaţi întotdeauna cu dumneavoastră?

Domnul Pointz râse.

— Bineînţeles. E mascota mea. Da, îl am la mine.

— Cred că-i groaznic de periculos. Cineva ar putea să vi-l fure, în mulţimea de la târg.

— Nu cred, răspunse domnul Pointz. Am deosebită grijă de el.

— Dar s-ar putea, insistă Eve. Aveţi gangsteri aici în Anglia ca şi noi, nu-i aşa?

— N-o să pună mâna pe „Morning Star”, spuse domnul Pointz. În primul rând, este într-un buzunar interior special.

Şi oricum, bătrânul Pointz ştie ce face. Nimeni n-o să-i fure „Morning Star”-ul.

Eve râse.

— Ha, ha, ha, pariez că eu aş putea!

— Pariez că n-ai putea, îi răspunse şăgalnic domnul Pointz.

— Bine, pariez c-aş putea. M-am gândit la asta în pat noaptea trecută, după ce ni l-ai dat să ne uităm la el, lăsându-l să treacă din mână în mână în timpul mesei. M-am gândit la o modalitate cu adevărat ingenioasă de a-l fura.

— Şi care e asta?

Eve îşi înclină capul, pletele ei blonde mişcându-se graţios.

— Nu vă spun acum. Pe cât pariaţi că nu pot?

Domnul Pointz îşi aduse aminte de tinereţe.

— Pe o jumătate de duzină de mănuşi, răspunse el.

— Mănuşi, exclamă Eve cu dispreţ. Cine poartă mănuşi?

— Bine, porţi ciorapi de nailon?

— Cum să nu? Cea mai bună pereche a mea mi s-a rupt în dimineaţa aceasta.

— Foarte bine atunci. O jumătate de duzină de ciorapi de cea mai bună calitate…

— Oho, făcu Eve încântată. Şi dumneavoastră?

— Eu am nevoie de o pungă nouă de tutun.

— Bine. Facem târgul. Nu că o să primeşti punga de tutun. Acum am să vă spun ce aveţi de făcut. Trebuie să-l daţi din mână în mână cum aţi procedat aseară…

Se întrerupse când doi ospătari intrară să ia farfuriile. După ce trecură la al doilea fel, mâncarea de pui, domnul Pointz spuse:

— Ţine minte domnişoară, dacă va fi un furt adevărat, o să trimit după poliţie şi o să-i pun să te percheziţioneze.

— E O. K., pentru mine. Dar nu trebuie să fiţi chiar atât de porniţi şi să implicaţi poliţia. Lady Marroway sau doamna Rustington pot să mă caute cât doriţi.

— Bine atunci, consimţi domnul Pointz. Ce vrei să devii? O hoaţă de bijuterii de prima clasă?

— Aş putea să-mi fac din asta o carieră… Dacă e bine plătită.

— Dacă o ştergi cu „Morning Star-ul” faci o mulţime de bani. Chiar şi după reşlefuire, piatra va valora 30.000 de lire.

— Doamne! Exclamă Eve impresionată. Cât înseamnă asta în dolari?

Lady Marroway exclamă la rândul ei uluită.

— Şi purtaţi la dumneavoastră o asemenea bijuterie? Spuse ea cu reproş. Treizeci de mii de lire. Genele ei negre se zbătură repede.

Doamna Rustington zise încet:

— Foarte mulţi bani… Şi apoi e fascinaţia însăşi a pietrei… E frumoasă.

— Doar o bucată de cărbune, spuse Evan Llewellyn.

— Ştiu că întotdeauna ascunzătoarea este dificultatea la jafurile de bijuterii, spuse sir George. Tăinuitorul ia partea leului, nu?

— Haide, interveni Eve agitată. Hai să începem. Scoateţi diamantul şi spuneţi ca aseară.

Domnul Leathem se scuză cu vocea sa adânc melancolică:

— Vă cer iertare pentru odrasla mea. Trebuie s-o pun la punct cu blândeţe…

— E în regulă, papa, îl întrerupse Eve. Începem, domnule Pointz?

Zâmbind, domnul Pointz scotoci într-un buzunar interior. Scoase ceva de acolo, îl puse în palmă, strălucind în lumină.

Un diamant…

Cam rigid, domnul Pointz repetă pe cât putea să-şi aducă aminte discursul din seara precedentă de pe „Merrimaid”.

— Poate dumneavoastră, doamnelor şi domnilor aţi vrea să vă uitaţi la asta? Este o piatră neobişnuit de frumoasă. Am botezat-o „Morning Star” şi a devenit mascota mea, merge cu mine pretutindeni. Vreţi s-o vedeţi?

I-o întinse doamnei Marroway, care o luă, exclamă când îi revăzu frumuseţea şi o trecu domnului Leathem care

comentă de o manieră oarecum superficială: „Într-adevăr superb, da, superb” şi, la rândul său, o dădu lui Llewellyn.

Cum ospătarii intrară în clipa aceea, interveni o uşoară pauză. După ce se retraseră, Evan rosti: „Foarte frumoasă piatră” şi o dădu lui Leo Stein, care nu făcu nici un comentariu şi i-o puse repede în palmă lui Eve.

— Ce frumuseţe perfectă! Exclamă Eve, pe un ton afectat. O! Urmă din partea ei un strigăt de consternare când îi alunecă din mână: „L-am scăpat”.

Îşi împinse scaunul şi îngenunche ca să-l caute pe jos. Sir George, la dreapta ei, se aplecă şi el. În această încurcătură, un pahar căzu de pe masă. Stein, Llewellyn şi doamna Rustington o ajutau şi ei să-l găsească, în cele din urmă, lady Marroway li se alătură.

Numai domnul Pointz nu lua parte la aceste investigaţii. Rămăsese în scaun sorbind din vin şi zâmbind nepăsător.

— Vai de mine, spuse Eve în maniera ei superficială, ce groaznic! Unde poate să se fi rostogolit? Nu-l găsesc nicăieri.

Pe rând, căutătorii, care se oferiseră să o ajute, se ridicară în picioare.

— A dispărut de tot, Pointz, zise sir George zâmbind.

— Jucat foarte bine, comentă domnul Pointz, dând din cap aprobator. O să ajungi o actriţă foarte bună Eve. Acum problema se pune dacă l-ai ascuns undeva sau îl ai asupra ta?

— Percheziţionaţi-mă, spuse Eve pe un ton dramatic.

Domnul Pointz descoperi un ecran mare în colţul camerei. Făcu semn spre el şi apoi se uită către lady Marroway şi doamna Rustington.

— Doamnelor, dacă sunteţi aşa de bune…

— Cum nu, bineînţeles, îl încredinţa lady Marroway zâmbitoare.

Cele două femei se ridicară. Lady Marroway spuse:

— N-avea grijă, domnule Pointz. O s-o percheziţionăm aşa cum trebuie.

Cele trei se retraseră în spatele ecranului.

În cameră era înăbuşitor. Evan Llewellyn deschise fereastra. Un vânzător de ziare tocmai trecea. Evan îi aruncă o monedă şi omul îi azvârli sus un ziar.

Llewellyn îl despături.

— Situaţia în Ungaria nu e prea bună, citi el.

— Asta-i fiţuica locală? Întrebă sir George. Mă interesează un cal, Natty Boy, care ar fi trebuit să alerge astăzi la Haldon.

— Leo, i se adresă domnul Pointz, închide uşa. Nu vrem ca ospătarii ăia ai naibii să se vânture pe aici până când încheiem afacerea.

— Natty Boy a câştigat cu trei la unu, anunţă Evan.

— Ce diferenţă uriaşă, comentă sir George.

— Mai mult ştiri despre „Regată”, continuă Evan, uitându-se peste ziar.

Cele trei tinere ieşiră de după ecran.

— Nici urmă de el, anunţă Janet Rustington.

— Aflaţi de la mine că nu-i în mod sigur la ea, întări lady Marroway.

Domnul Pointz se gândi că se putea încrede pe deplin în spusele ei. Vorbise pe un ton atât de lugubru, încât simţi că, fără îndoială, percheziţia fusese completă.

— Eve, spune, nu l-ai înghiţit? Întrebă domnul Leathem îngrijorat. Pentru că nu cred că ţi-ar face prea bine.

— Aş fi văzut-o dacă ar fi făcut asta, spuse Leo Stein liniştit. Am urmărit-o tot timpul. N-a băgat nimic în gură.

— Nu puteam să înghit un lucru aşa de mare, cu atâtea vârfuri ca ăsta, spuse Eve. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la domnul Pointz. Ce zici de asta, bătrâne?

— Stai pe loc unde te afli şi nu te mişca, răspunse gentlemanul în cauză.

Bărbaţii se apucară de golit masa şi o răsturnară. Domnul Pointz o examina centimetru cu centimetru. Apoi îşi îndreptă atenţia spre scaunul pe care stătuse Eve şi spre cele din dreapta şi stânga lui.

Cu toată meticulozitatea cercetării nu ajunse la rezultatul dorit. Pe lângă ceilalţi patru bărbaţi se apucară şi femeile. Eve Leathem stătea la perete, lângă ecran şi râdea cu o plăcere deosebită.

Cinci minute mai târziu, domnul Pointz se ridică din genunchi cu un uşor geamăt şi îşi scutură trist pantalonii de praf. Jovialitatea lui obişnuită era oarecum netulburată.

— Eve, i se adresă el, îmi scot pălăria în faţa ta. Eşti cea mai grozavă dintre hoţii de bijuterii pe care i-am întâlnit vreodată. Ce-ai făcut cu piatra aia mă depăşeşte. După câte îmi dau seama trebuie să fie în cameră, dacă nu-i la tine. Mă dau bătut.

— Ciorapii sunt ai mei? Întrebă Eve.

— Ai tăi, domnişoară.

— Eve, fetiţa mea, unde-ai putut să-l ascunzi? Întrebă doamna Rustington curioasă.

Eve înainta plină de ea.

— Am să vă arăt. O să rămâneţi cu toţii prostiţi.

Se îndreptă spre masa de serviciu unde fuseseră îngrămădite la întâmplare toate lucrurile de pe masă. Îşi luă gentuţa ei neagră de seară…

— Chiar sub nasul vostru. Chiar… Vocea ei, veselă şi triumfătoare, începu să tremure deodată.

— O, făcea, o…

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? O întrebă tatăl ei. Eve şopti:

— A dispărut… A dispărut…

— Ce se întâmplă aici? Întrebă Pointz venind spre ei. Eve se întoarse spre el înfierbântată.

— S-a întâmplat în felul următor. Poşeta asta a mea are o piatră mare artificială în mijlocul încuietorii. A căzut seara trecută şi tocmai când dumneavoastră ne-aţi arătat diamantul acela la toţi am observat că era cam de aceeaşi mărime. Şi, aşa, m-am gândit în timpul nopţii, ce idee bună pentru un furt ar fi să fixez diamantul în gaură cu puţină plastilină. Am fost sigură că nimeni n-o şi dea de el. Asta am

făcut acum. Întâi l-am lăsat să cadă, apoi m-am aplecat după el cu geanta în mână, l-am lipit în gaură cu o bucăţică de plastilină, pe care o aveam pregătită, mi-am pus geanta pe masă şi-am continuat să mă prefac că mă uit după diamant. M-am gândit că se va întâmplă ca în „Scrisoarea furată” – ştiţi, ce zăcea acolo sub nasul tuturor – arătând ca o piatră artificială. Şi a fost un plan bun; nimeni nu a observat.

— Nu cred, spuse domnul Stein.

— Ce-ai spus?

Domnul Pointz a luat geanta, s-a uitat la gaura goală în care se mai găsea o bucăţică de plastilină şi spuse încet:

— O fi căzut. Mai bine să mai căutăm.

Cercetările au reînceput, dar de data aceasta într-o tăcere apăsătoare. O atmosferă de tensiune se aşternuse în cameră, în cele din urmă, fiecare, pe rând, a renunţat. Stăteau în picioare, uitându-se unul la altul.

— Nu e în camera asta, spuse Stein.

— Şi nimeni n-a ieşit din ea, adăugă sir George insinuant.

Urmă o scurtă pauză. Eve izbucni în plâns. Tatăl ei o mângâie pe umăr.

— Lasă, lasă, zicea el stânjenit.

Sir George i se adresă lui Leo Stein:

— Domnule Stein, adineauri aţi murmurat ceva în şoaptă. Când v-am rugat să repetaţi, aţi spus că nu e nimic. De fapt, am auzit ce-aţi spus. Domnişoara Eve tocmai afirmase că niciunul dintre noi nu a observat locul în care pusese diamantul. Cuvintele pe care le-aţi murmurat au fost: „Nu cred”. Există probabilitatea ca o persoană să fi văzut şi ca acea persoană să se afle acum în această cameră. Propun ca singur lucru cinstit şi onorabil – fiecare din cei prezenţi să se lase percheziţionat. Diamantul nu putea să dispară din cameră.

Când sir George îşi intra în pielea gentlemanului englez de modă veche, nimeni nu putea să-l întreacă. Vocea lui răsuna sinceră şi indignată.

— Toate astea sunt puţin cam neplăcute, zise domnul Pointz supărat.

— E numai vina mea, se tânguia Eve. N-am vrut…

— Vino-ţi în fire, fetiţo, o linişti domnul Stein cu blândeţe. Nimeni nu-ţi face vreun reproş.

Domnul Leathem spuse în felul său încet pedant:

— Dar, de ce nu, cred că propunerea lui sir George este aprobată pe deplin de toţi. Eu sunt de acord.

— Şi eu, i se alătură Evan Llewellyn.

Doamna Rustington se uită la lady Marroway, care dădu scurt din cap. Amândouă se duseră după paravan şi Eve, plângând, le însoţi.

Un ospătar bătu la uşă şi i se spuse să plece.

Cinci minute mai târziu, opt oameni se uitau consternaţi unul la altul.

„Morning Star” se evaporase…

Domnul Parker Pyne privea gânditor figura întunecată, agitată a tânărului din faţa sa.

— Sigur, sunteţi galez, domnule Llewellyn, zise el.

— Ce are asta a face cu povestea? Domnul Parker Pyne făcu un semn larg cu mâna lui bine îngrijită.

— Recunosc că absolut nimic. Mă interesează clasificarea reacţiilor emoţionale la anumite tipuri rasiale. Asta este tot. Să ne întoarcem la analizarea problemei care vă priveşte.

— De fapt, nu prea ştiu de ce am venit la dumneavoastră, spuse Evan Llewellyn. Îşi frângea mâinile nervos şi avea un aer nelinişţit. Nu se uita la domnul Parker Pyne şi privirea scrutătoare a acestui gentleman îl făcea să nu se simtă în largul său. Nu ştiu de ce-am venit la dumneavoastră, repetă el. Dar unde dracu' pot să mă duc? Şi ce naiba pot să fac? Imposibilitatea de a nu putea face absolut nimic mă înnebuneşte… Am văzut reclamele dumneavoastră şi mi-am reamintit că un individ spusese odată că obţineţi rezultate… Şi, aşa că am venit! Cred că am fost un prost. Este tipul de situaţie în care nimeni nu poate să facă nimic.

— Câtuşi de puţin, l-a contrazis domnul Parker Pyne. Eu sunt persoana indicată căreia trebuia să vă adresaţi. Sunt specialist în nefericire. Evident, această afacere v-a făcut mult să suferiţi. Sunteţi sigur că lucrurile se prezintă exact aşa cum mi le-aţi relatat?

— Nu cred că am uitat ceva. Pointz a scos diamantul şi l-a dat din mână în mână, nefericitul ăsta de copil american l-a lipit de geanta ei caraghioasă şi, când ne-am dus să ne uităm la ea, diamantul dispăruse. Nu era la nimeni, chiar şi bătrânul Pointz s-a lăsat cercetat, el însuşi a propus asta; jur că nu se afla nicăieri în cameră! Şi nimeni nu ieşise din ea…

— Nici un ospătar, de exemplu? Întrebă domnul Parker Pyne.

Llewellyn dădu din cap că nu.

— Ospătarii au plecat înainte ca fata să înceapă să se agite în legătură cu diamantul şi, apoi, Pointz a închis uşa ca ei să nu mai intre. Nu, e în legătură cu unul dintre noi.

— Se pare că aşa stau lucrurile, răspunse domnul Parker Pyne gânditor.

— Ziarul ăla nenorocit, continua Evan Llewellyn plin de amărăciune. Am văzut cum le-a intrat în cap că ăla a fost singurul mijloc…

— Mai povestiţi-mi exact încă b dată cum s-a întâmplat.

— A fost cât se poate de simplu. Am deschis fereastra, l-am fluierat pe individ, i-am aruncat o monedă şi el mi-a azvârlit sus ziarul. Vedeţi, aceasta este singura modalitate posibilă ca diamantul să fi dispărut din cameră, adică aruncat de către mine unui complice care aştepta jos pe stradă.

— Nu este singura modalitate posibilă, l-a contrazis domnul Parker Pyne.

— La ce altceva vă mai gândiţi?

— Dacă nu l-aţi aruncat pe geam, trebuie să fi fost o altă modalitate.

— Da, înţeleg. Speram să vă gândiţi la ceva mai concret decât asta. Ceea ce pot să vă spun e că nu l-am aruncat pe

geam. Nu mă aştept ca dumneavoastră sau altcineva să mă creadă.

— Ba da, eu vă cred, îl asigură domnul Parker Pyne.

— Chiar, de ce?

— Nu sunteţi tipul de criminal, spuse Parker Pyne. Nu, adică tipul particular de criminal care fură bijuterii. Sunt, desigur, crime pe care le-aţi putea comite, dar să nu intrăm acum în subiectul acesta, în orice caz, nu vă văd a fi hoţul „Morning Star-ului”.

— Totuşi, toţi ceilalţi mă văd, izbucni Llewellyn cu amărăciune.

— Înţeleg, spuse domnul Parker Pyne.

— Atunci m-au privit într-un mod ciudat. Marroway a apucat ziarul şi s-a uitat spre fereastră. N-a spus nimic. Dar Pointz s-a prins imediat! Îmi dădeam seama ce gândeau. Nu m-au acuzat pe faţă, asta-i nenorocirea.

Domnul Parker Pyne dădu din cap înţelegător:

— E mai rău decât o acuzaţie, spuse el.

— Da. E doar suspiciunea. A venit un tip să pună întrebări – cercetări de rutină, cum le numea el. Cred că unul din lotul de poliţişti recent înfiinţat. Plin de tact, n-a făcut nici o aluzie, îl interesa doar faptul că avusesem datorii mari pe care le-am achitat dintr-o dată.

— Şi chiar aşa s-a întâmplat?

— Da… Am avut noroc cu un cal sau doi. Din nefericire am pariat pe cursă şi nu pot dovedi cum am intrat în posesia banilor.

— Sunt de acord. Totuşi au nevoie de mult mai multe dovezi pe care să se bazeze.

— O! De fapt nu mă tem că voi fi arestat şi inculpat de furt. Într-un fel, asta ar fi mai uşor, cel puţin aş şti cum stau. Ceea ce mă frământă a faptul groaznic că toată lumea crede că eu l-am luat.

— E vorba de o persoană anume?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Doar o aluzie, nimic mai mult. Din nou, domnul Parker Pyne dădu din mâna lui elegantă. E vorba de o anumită persoană, nu-i aşa? Să spunem doamna Rustington?

Llewellyn se înroşi la faţă.

— De ce tocmai ea?

— O, dragă domnule, este evident, cineva de-a cărui părere vă pasă foarte mult, probabil o doamnă. Şi ce doamne au fost de faţă? O fetişcană americană? Lady Marroway? Dar, probabil, că nici nu vă veţi ridica, nici nu veţi cădea din stima acesteia dacă aţi fi dat o asemenea lovitura. Ştiu câte ceva despre ea. Atunci, clar e vorba de doamna Rustington.

Llewellyn rosti cu un oarecare efort:

— Ea… Ea a avut o experienţă cam nefericită. Soţul ei a fost un neisprăvit din toate punctele de vedere. Asta a făcut-o să nu mai poată avea încredere în oricine. Dacă ea crede…

Nu-şi găsea cuvintele ca să continue.

— E clar, conchise domnul Parker Pyne. Văd că treaba este importantă. Trebuie clarificată. Evan izbucni în râs.

— Uşor de zis.

— Şi destul de uşor de făcut, aprecie domnul Parker Pyne.

— Chiar credeţi?

— Da, problema este limpede. Multe posibilităţi sunt excluse. Răspunsul trebuie să fie extrem de simplu. Deja am un fel de indiciu luminos…

Llewellyn îl privi neîncrezător.

Domnul Parker Pyne îşi luă o hârtie şi un creion.

— Vreţi să-mi descrieţi pe scurt membrii grupului?

— Dar n-am făcut-o până acum?

— Înfăţişarea lor personală, culoarea părului, etc.

— Dar, domnule Parker Pyne ce legătură au astea cu diamantul?

— Foarte mult, tinere, foarte mult. Clasificarea şi aşa mai departe.

Oarecum puţin convins, Evan descrise înfăţişarea membrilor care luaseră parte la petrecerea de la „Regată”.

Domnul Parker Pyne îşi făcu câteva notiţe, întinse hârtia şi spuse:

— Excelent! Apropo, spuneaţi că s-a spart un pahar de vin?

Evan îl privi din nou uimit.

— Da, a căzut de pe masă şi apoi a fost călcat în picioare.

— Urât lucru, cioburile, făcu domnul Parker Pyne. Şi al cui pahar era?

— Cred că al fetei, Eve.

— Aha! Şi cine stătea lângă ea în partea aceea?

— Sir George Marroway.

— N-aţi văzut care dintre ei l-a scăpat de pe masă?

— Mă tem că nu. Contează?

— Nu prea. Nu. A fost o întrebare oarecare. Bine – se ridică – la revedere, domnule Llewellyn. Vreţi să reveniţi peste trei zile? Cred că întreaga afacere va fi clarificată destul de satisfăcător până atunci.

— Glumiţi, domnule Parker Pyne?

— Dragă domnule, nu glumesc niciodată în probleme profesionale. Ar insufla neîncredere clienţilor mei. Să spunem vineri la unsprezece şi jumătate? Mulţumesc.

Evan intră în biroul domnului Parker Pyne vineri dimineaţă deosebit de frământat. În el se ducea o luptă acerbă între speranţă şi scepticism.

Domnul Parker Pyne, cu un zâmbet radios, se ridică să-l întâmpine.

— Bună dimineaţa, domnule Llewellyn. Luaţi loc. O ţigară?

Llewellyn puse de-o parte cutia care i se oferise:

— Cum stăm? Întrebă el.

— Stăm chiar foarte bine, îi răspunse Parker Pyne. Poliţia a arestat aseară banda.

— Banda? Ce bandă?

— Banda Amalfi. M-am gândit la ei de îndată ce mi-aţi spus povestea. Le-am recunoscut metodele şi după ce mi-aţi descris musafirii, nu am mai avut nici un dubiu.

— Cine face parte din banda Amalfi?

— Tată, fiu şi noră – asta dacă Pietro şi Maria sunt cu adevărat căsătoriţi – lucru de care unii se îndoiesc.

— Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Numele este italian şi, fără îndoială, originea este italiană, dar bătrânul Amalfi s-a născut în America. Metodele sale sunt de obicei aceleaşi. Joacă rolul unui adevărat om de afaceri, face cunoştinţă cu o personalitate proeminentă din lumea bijutierilor dintr-o anume ţară europeană şi apoi pune în aplicare micul său truc. În acest caz era; în mod sigur, pe urmele „Morning Star-ului”. Idiosincrasia lui Pointz era bine cunoscută în breaslă. Maria Amalfi a jucat rolul fiicei sale (e o fiinţă uimitoare, are cel puţin 27 de ani, dar aproape întotdeauna pare de 16).

— Doar n-o fi Eve! Exclamă Llewellyn.

— Exact. Al treilea membru al bandei a reuşit să se angajeze ca ospătar de ocazie la „Royal George” – vă amintiţi că erau zile de sărbătoare şi aveau nevoie de personal suplimentar. S-ar fi putut chiar să-i dea bacşiş unui angajat ca să lipsească. Deci, scena e pregătită. Eve îl provoacă pe bătrânul Pointz şi el pariază. Dă diamantul din mână în mână cum făcuse în seara precedentă. Ospătarii intră în cameră şi Leathem ţine piatra până când ei pleacă. Atunci pleacă şi diamantul, frumos lipit cu o bucăţică de chewing-gum de fundul farfuriei pe care o ia Pietro. Ce simplu!

— Dar, l-am văzut eu după aceea.

— Nu, aţi văzut imitaţia unei pietre preţioase, destul de bine făcută ca să înşele o privire aruncată întâmplător. Mi-aţi spus că Stein abia s-a uitat la el. Eve îl scapă, face să cadă şi un pahar şi calcă bine în picioare şi piatra şi sticla

laolaltă. Miraculoasa dispariţie a diamantului. Atât Eve cât şi Leathem se pot lăsa percheziţionaţi oricât de mult.

— Ei bine, dar… Evan dădea din cap, neputând găsi cuvintele potrivite. Aţi spus că aţi descoperit banda după descrierea mea. Au mai folosit trucul ăsta vreodată?

— Nu exact aşa, dar cu asta se îndeletniceau. Normal, atenţia mi-a fost imediat atrasă de fată, de Eve.

— De ce? Eu n-am suspectat-o, nimeni dintre noi. Părea aşa… Aşa copilăroasă.

— Acesta este talentul ieşit din comun al Mariei Amalfi. Pare mai mult un copil şi nu-l poţi deosebi de ei!

Şi apoi plastilina! Pariul a fost oarecum spontan, dar domnişoara avea nişte plastilină la îndemână. Asta te duce cu gândul la premeditare. Bănuielile mele s-au oprit de îndată asupra ei.

Llewellyn se ridică.

— Bine, domnule Parker Pyne, vă sunt imens de obligat.

— Clasificarea, murmură Parker Pyne. Clasificarea tipurilor de criminali – asta mă interesează.

— Îmi permit să vă întreb cât vă datorez…

— Onorariul meu va fi destul de modest, spuse domnul Parker Pyne. Nu va face o gaură prea mare în… Câştigurile de la cursele de cai. Totuşi, tinere, cred c-ar trebui să renunţaţi la cai în viitor. Calul este un animal foarte nesigur.

— E în regulă, spuse Evan.

Îi strânse mână domnului Parker Pyne şi părăsi biroul.

Opri un taxi şi dădu adresa apartamentului Janetei Rustington.

Se simţea într-o stare de spirit c-ar fi putut duce totul pe umeri.

De dragul unui câine

Femeia cu ţinută de doamnă de la masa oficiului de înregistrare tuşi şi se uită la fata care stătea în faţa ei.

— Deci, refuzaţi slujba asta? A sosit abia dimineaţă. Cred că-i o parte frumoasă din Italia, un văduv cu un băieţel de

trei ani şi o doamnă în vârstă, mama sau o mătuşă.

Joyce Lambert dădu din cap a refuz.

— Nu pot să părăsesc Anglia, spuse cu o voce obosită; am motivele mele. Numai dacă mi-aţi putea găsi un post de zilieră?

Vocea îi tremură uşor, întotdeauna i se întâmpla aşa, altfel se stăpânea bine. Ochii ei de un albastru închis se uitau rugători la femeia din faţa ei.

— E foarte dificil doamnă Lambert. Singurul fel de guvernantă cu ziua care se caută trebuie să aibă toate certificatele în regulă. Dumneata n-ai niciunul. Am sute ca dumneata în registrele mele, pur şi simplu sute. Făcu o pauză. Aveţi pe cineva acasă pe care nu-l puteţi lasă?

Joyce dădu din cap afirmativ.

— Un copil?

— Nu, nu e copil. Şi un zâmbet slab îi înflori pe faţă.

— Da, e o situaţie foarte nefericită. O să-mi dau toată osteneala, desigur…

Era clar că întrevederea se terminase. Joyce se ridică, îşi muşca buza ca să reuşească să nu izbucnească în lacrimi, în timp ce părăsea biroul îngheţat pentru a ieşi în stradă.

Nu trebuie – se admonesta ea cu seriozitate. Nu fi o idioată mică, smiorcăită. Intri în panică, asta faci, intri în panică. Niciodată n-a ieşit nimic bun când a-i cedat panicii. Este încă dimineaţa devreme şi o mulţime de lucruri se pot întâmpla. Mătuşa Mary va fi bună cel puţin pentru două săptămâni. Hai, fetiţo, capul sus şi nu-ţi lăsa rudele bogate să te aştepte.

O luă pe Edgware Road, străbătu parcul, apoi pe Victoria Street şi intră în magazinul „Army and Navy”. În hol se uită la ceas. Era exact unu şi jumătate. Se scurseră cinci minute şi-apoi o doamnă în vârstă, cu braţele pline de pachete, veni spre ea.

— Ah! Tu eşti Joyce. Mă tem că am întârziat câteva minute. Deservirea la restaurant nu mai e la fel de bună ca înainte. Ai luat masa, nu-i aşa?

Joyce ezită un minut, două, apoi spuse liniştită:

— Da, mulţumesc.

— Întotdeauna iau prânzul la douăsprezece şi jumătate, precizează mătuşa Mary, aşezându-şi în ordine pachetele. E mai puţin aglomerat şi aerul mai curat. Omleta de aici este excelentă.

— Chiar? Întrebă Joyce pe un ton slab. Simţea că abia mai putea să suporte să se gândească la omletă, la aburul fierbinte care se ridica din ea, la mirosul delicios! Îşi îndreptă cu hotărâre gândurile în altă parte.

— Arăţi sleită, fetiţo, o dojeni mătuşa Mary, care avea o siluetă rotunjoară. Nu te lua după curentul ăsta modern de-a renunţa la carne. Totul e o PROS-TI-E. O felie bună de muşchi nu dăunează nimănui.

Joyce se opri din a-şi spune „Nu mi-ar face nici un rău acum”. Numai dacă mătuşa Mary n-ar mai vorbi atât despre mâncare. Să-ţi trezească speranţe invitându-te să te întâlneşti cu ea la unu şi jumătate şi apoi să vorbească despre omletă şi friptură – o, câtă cruzime, câtă cruzime.

— Draga mea, continuă mătuşa Mary, am primit scrisoarea ta şi-a fost foarte drăguţ din partea ta să accepţi invitaţia. Ţi-am spus că mi-ar face plăcere să te văd oricând şi chiar aşa ar fi fost, dar s-a întâmplat ca tocmai să primesc o ofertă extrem de bună de a închiria casa. Prea bună ca s-o pierd şi oamenii îşi aduc vesela şi propria lor lenjerie. Pentru cinci luni. Se mută joi şi eu mă duc la Harrogate. Reumatismul meu m-a deranjat în ultimul timp.

— Înţeleg, spuse Joyce. Îmi pare foarte rău.

— Aşa că rămâne pentru altă dată. Întotdeauna îmi face plăcere să te văd, draga mea.

— Mulţumesc, mătuşă Mary.

— Să ştii că arăţi chiar sleită, o certă mătuşa Mary, studiind-o cu atenţie. Eşti şi slabă, eşti numai oase. Şi ce s-a întâmplat cu culoarea din obrajii tăi? Întotdeauna ai avut o mină sănătoasă. Mă tem că faci prea multă gimnastică.

— Am făcut multă gimnastică astăzi, spuse Joyce abătută. Se ridică. Bine, mătuşă Mary, trebuie să plec.

Şi-acum din nou înapoi, de data aceasta prin St. James Park, prin Berkeley Square, Oxford Street, în sus pe Edgware Road, pe lângă Praed Street, în punctul unde Edgware Road începe să devină altceva. Apoi, printr-o serie de străduţe murdare, până ajunse la o casă deosebit de întunecoasă.

Joyce deschise cu cheia ei şi intră într-un hol mic, îngheţat. Alergă sus pe scări până ajunse la ultimul palier. Se opri în faţa unei uşi de sub care se auzea un pufăit urmat imediat de o serie de chelălăieli şi scheunături vesele.

— Da, Terry dragă, stăpâna ta a venit acasă.

Când uşa s-a deschis un câine alb se repezi la fată – un terier lăţos, bătrân, cu blana foarte jerpelită şi aproape orb. Joyce îl strânse în braţe şi se aşează pe duşumea.

— Terry dragă! Dragă, dragă Terry. Alint-o pe stăpâna ta, Terry; alint-o mult pe stăpâna ta!

Şi Terry ascultă, începând s-o lingă de zor pe faţă, pe urechi, pe gât, tot timpul dând din coada lui scurtă, furios.

— Terry dragă, ce-o să ne facem? Ce-o să se întâmple cu noi? O, Terry dragă, sunt aşa de obosită!

— Ei acum, domnişoară, se auzi o voce ironică în spatele ei. Dacă te vei opri să-l îmbrăţişezi şi să-l pupi pe câinele ăla, uite-o ceaşcă cu ceai bun fierbinte pentru tine.

— O, doamnă Barnes, ce bună sunteţi.

— Joyce se ridică în picioare. Doamna Barnes era o femeie înaltă, impunătoare. În spatele aparenţei unui dragon, ea ascundea o inimă neaşteptat de caldă.

— O ceaşcă de ceai fierbinte nu strică niciodată nimănui, declară doamna Barnes, făcându-se ecoul părerii generale a clasei sale.

Joyce sorbi recunoscătoare. Proprietăreasa ei o privi ocrotitor.

— Aţi avut noroc, domnişoară, adică doamnă, am vrut să spun?

Joyce clătină din cap, întunecându-se la faţă.

— Ah! Oftă doamna Barnes. Nu pare să fie ceea ce am putea denumi o zi norocoasă. Joyce tresări speriată.

— O, doamnă Barnes, nu vreţi să spuneţi…

Doamna Barnes dădea din cap amantă.

— Da, ăsta-i Barnes. Din nou şomer. Ce-o să ne facem, zău că nu ştiu.

— O, doamnă Barnes, trebuie, vreau să spun, aţi dori ca eu…

— Acum nu te mai frământa, draga mea. Îţi spun drept că m-aş fi bucurat dacă ai fi găsit ceva, dar dacă nu-i, nu şi basta. Ai terminat ceaiul? Să iau ceaşca.

— Încă nu.

— Aha! Exclamă doamna Barnes acuzator. Vrei să-i dai ce-a mai rămas javrei ăsteia de câine, te ştiu eu.

— O, vă rog, doamnă Barnes. Numai o picătură. Doar n-o să vă supăraţi, nu-i aşa?

— Ce rost ar avea să mă supăr. Eşti nebună după animalul ăsta rău. E aşa cum îţi spun, să ştii. Era cât pe-aci să mă muşte azi dimineaţă, pe cuvânt.

— O, nu, doamnă Barnes! Terry n-ar face asta.

— A mârâit la mine, şi-a arătat colţii, încercam doar să văd dacă s-ar putea face ceva la pantofii ăia ai dumitale.

— Nu-i place ca cineva să-mi atingă lucrurile. Crede că el trebuie să le păzească.

— Dar pentru ce e nevoie să gândească? Nu e treaba unui câine să gândească. Ar fi mai bine să stea la locul lui, legat în curte să alunge hoţii. Ce-i cu atâta alintare! Ar trebui să scăpaţi de el, domnişoară, asta-i părerea mea.

— Nu, nu, nu, niciodată. Niciodată!

— Cum vă place, spuse doamna Barnes. Luă ceaşca de pe masă, ridică farfurioara de pe duşumea, unde Terry tocmai îşi terminase porţia şi părăsi încăperea.

— Terry, îl chemă Joyce. Vino aici să stăm de vorbă. Ce ne facem, dragă?

Se aşează în fotoliul şubrezit cu Terry în poală, îşi scoase pălăria şi se rezemă în el. Luă labele câinelui şi le aşează pe umeri şi-l sărută cu drag pe nas şi între ochi. Apoi începu să-i vorbească încet, blând, răsucindu-i cu delicateţe între degete urechile.

— Ce ne facem cu doamna Barnes, Terry? Îi datorăm chiria pe patru săptămâni şi ea e aşa de înţelegătoare, Terry, aşa de înţelegătoare. Nu ne-ar da niciodată afară. Dar nu putem să profităm de bunătatea ei, Terry. Nu putem face asta. De ce nu vrea domnul Barnes să lucreze? Îl urăsc pe Barnes. Tot timpul e beat. Şi dacă te îmbeţi mereu, rămâi întotdeauna fără slujbă. Dar eu nu beau, Terry, şi totuşi sunt şomeră. Nu pot să te părăsesc, dragă. Nu pot să te părăsesc. Nu-i nici măcar cineva la care te-aş putea lăsa, cineva care să fie bun cu tine. Ai îmbătrânit, Terry, ai 12 ani şi nimeni n-are nevoie de un câine bătrân, care-i aproape orb şi puţin surd şi puţin, doar puţin, nervos. Eu ţin la tine, dragă, dar tu nu ţii la oricine, nu-i aşa? Mârâi. Asta din cauză că-ţi dai seama că lumea e împotriva ta. Suntem singuri, numai noi doi, nu-i aşa, dragă?

Terry o linse delicat pe obraz.

— Spune-mi ceva, dragă.

Terry mârâi încet, prelung ca un oftat, după care îşi puse nasul după urechea fetei.

— Tu ai încredere în mine, nu-i aşa, scumpule? Ştii că n-am să te părăsesc niciodată. Dar ce-o să ne facem? Suntem la pământ, Terry.

Se rezemă din nou în fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi.

— Îţi aminteşti, Terry, vremurile fericite de odinioară? Tu, eu, Michael şi tăticu'. O, Michael, Michael! Era prima lui permisie şi a vrut să-mi dea un cadou înainte de-a se întoarce în Franţa. Şi eu i-am spus să nu fie extravagant. Apoi am plecat la ţară şi totul a fost o surpriză. Mi-a spus să mă uit pe fereastră şi tu erai acolo mergând pe potecă legat cu o funie lungă. Omuleţul nostim care te-a adus mirosea a câine. Şi cum vorbea: „O frumuseţe, asta e. Uitaţi-vă la el,

doamnă, nu-i o minune? Mi-am spus că îndată ce doamna şi domnul o să-l vadă vor zice: Câinele ăsta-i o frumuseţe!”

A ţinut-o întruna aşa, încât mult timp te-am şi strigat „Frumosule”! O, Terry, erai aşa un căţeluş de scump, cu căpşorul într-o parte, dând din coada ta caraghioasă! Michael a plecat în Franţa şi eu te aveam pe tine – cel mai scump câine din lume. Tu ai citit toate scrisorile de la Michael împreună cu mine, nu-i aşa? Tu le miroseai şi eu spuneam: „De la stăpân” şi tu înţelegeai. Eram atât de fericiţi, atât de fericiţi. Tu, Michael şi cu mine. Dar acum Michael e mort şi tu eşti bătrân şi eu am obosit să-mi mai fac curaj.

Terry o linse.

— Erai acolo când a sosit telegrama. Dacă n-ai fi fost tu, Terry, dacă n-ar fi trebuit să continui să…

Rămase tăcută câteva minute.

— Şi de atunci am fost nedespărţiţi, împreună şi la bine şi la rău. Şi-au fost o mulţime de greutăţi, nu-i aşa? Acum iar am dat de greu. Mai sunt numai mătuşile lui Michael şi ele cred că-mi merge bine. Ele nu ştiu că el a pierdut toţi banii la jocuri de noroc. Nu trebuie să povestim nimănui despre asta. Nu-mi pasă, de ce să n-o fi făcut? Fiecare trebuie să aibă vreun defect. El ne-a iubit pe amândoi, Terry, şi asta-i tot ce contează. Rudele sale au fost întotdeauna înclinate să-l critice şi să spună lucruri urâte. N-o să le dăm noi şansa asta. Dar aş fi vrut să am şi eu nişte rude ale mele. E foarte ciudat să n-ai nici un fel de rudă. Sunt atât de obosită, Terry, şi mi-e groaznic de foame. Nu-mi vine să cred că am numai 29 de ani, mă simt ca la 69. De fapt nu sunt curajoasă, doar mă prefac că aş fi. Şi încep să am nişte idei groaznic de meschine. Am bătut tot drumul până la Ealing, ieri, s-o vizitez pe verişoara Charlotte Green. Am crezut că dacă ajung acolo la 12,30, ea cu siguranţă mă va invita la masă. Şi-atunci când am ajuns la adresa ei, m-am simţit ca şi cum cerşeam ceva. Pur şi simplu n-am putut. Aşa că am făcut cale-ntoarsă. Ceea ce-i o prostie. Trebuie să fii un

cerşetor hotărât sau nici să nu te gândeşti la asta. Nu cred că am un caracter puternic.

Terry mârâi din nou şi-şi băgă nasul negru în ochii lui Joyce.

— Mai ai încă un nas drăguţ, Terry, rece ca îngheţata. O, te iubesc atât de mult! Nu pot să mă despart de tine. Nu pot să „scap” de tine, nu pot… Nu pot… Nu pot…

Limba caldă o lingea de zor.

— Tu înţelegi aşa de bine, dragă. Ai face orice ca să-ţi ajuţi stăpâna, nu-i aşa?

Terry se dădu jos şi se duse direct într-un colţ. Se înapoie aducând între dinţi un bol ponosit.

Joyce nu ştia ce să facă, să plângă sau să râdă.

Făcea singurul lui truc? Unicul lucru cu care credea că poate să-şi ajute stăpâna. O, Terry, Terry, nimeni nu o să ne despartă! Aş face orice. Chiar aş face? Aşa spui… Şi-atunci când ţi se arată ce-ai făcut, te scuzi: „N-am avut de gând să fac aşa ceva”. Aş face eu orice?

Se aşeză pe duşumea lângă câine.

— Vezi, Terry, asta-i situaţia! Guvernantele nu pot ţine câini şi domnişoarele de companie pentru doamnele vârstnice n-au voie să aibă câini. Numai femeile măritate pot avea, Terry, câini mici, scumpi, pufoşi pe care îi iau la cumpărături cu ele şi dacă una preferă un terier bătrân, orb, de ce nu?

Se opri să se mai încrunte şi în clipa aceea auzi o bătaie dublă de dedesubt.

— Cred că-i poşta.

Sări în picioare şi alergă jos pe scară, întorcându-se cu o scrisoare.

Ar putea fi… Numai dacă…

O deschise.

Dragă doamnă,

Am cercetat tabloul şi, după p ărerea noastr ă, nu este un Cuyp autentic şi ca atare valoarea sa e practic nul ă.

Ai dumneavoastră,
Sloane and Ryder

Joyce rămase ţintuită pe loc. Când începu să vorbească vocea i se schimbase.

— Asta e, spuse. S-a dus şi ultima speranţă. Dar nu o să ne despărţim. Există o soluţie şi ea nu va fi cerşitul. Terry dragă, am să plec. Mă întorc repede.

Joyce coborî în grabă treptele spre telefonul care se afla într-un loc întunecos. Acolo formă un anumit număr. O voce de bărbat îi răspunse şi tonul lui se schimbă când îşi dădu seama că era ea.

— Joyce, fata mea dragă. Haide să ne plimbăm, să luăm masa şi să dansăm în seara asta.

— Nu pot, îi spuse Joyce senină. N-am nimic potrivit de îmbrăcat.

Zâmbi tristă când se gândi la umeraşele goale din dulapul vechi.

— Ce-ar fi dacă aş veni acum să te văd? Care-i adresa? Doamne sfinte, unde-i asta? Ai cam sărăcit, nu-i aşa?

— Complet.

— Bine, văd că eşti foarte sinceră. Pe curând.

Trei sferturi de oră mai târziu, maşina lui Arthur Halliday se opri în faţa casei. O doamnă Barnes uluită îl conduse sus.

— Fata mea dragă, ce bârlog îngrozitor. Cum naiba de-ai ajuns în halul ăsta?

— Mândria şi alte câteva sentimente neprofitabile.

Vorbea destul de senină; îl privea pe bărbatul din faţa ei ironic.

Mulţi oameni spuneau de Halliday că e frumos. Era un bărbat înalt, lat în umeri, blond, cu ochi mici, de un albastru deschis şi cu o bărbie lată.

Se aşează în fotoliul hodorogit care-i fusese oferit.

— Bine, spuse el gânditor. Aş zice că ţi-ai primit lecţia. Vreau să ştiu dacă animalul ăla muşcă?

— Nu, nu, e cuminte. L-am dresat ca pe un… Un câine de pază.

Halliday o măsură de sus în jos cu privirea.

— Gata să te scufunzi, Joyce, spuse încet. Aşa e?

Joyce dădu aprobator din cap.

— Ţi-am mai spus, fata mea dragă. Până la urmă obţin întotdeauna ceea ce vreau. Ştiam c-o să vină vremea să vezi unde-o să-ţi găseşti norocul.

— Am noroc că nu te-ai răzgândit, răspunse Joyce.

Se uită la ea neîncrezător. Niciodată nu ştiai prea bine la ce se referă Joyce.

— Vrei să te măriţi cu mine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Când doreşti.

— De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine. El râse, uitându-se prin cameră. Joyce se înroşi.

— Apropo, am o condiţie.

— O condiţie?

Se uită la ea din nou bănuitor.

— Câinele meu. Trebuie să vină cu mine.

— Sperietoarea asta bătrână? Poţi să-ţi iei orice, fel de câine doreşti. Nu trebuie să faci economie.

— Eu îl vreau pe Terry.

— E în regulă. Fă cum îţi place.

Joyce îl privi drept în faţă.

— Ştii, nu-i aşa, că nu te iubesc? Câtuşi de puţin.

— Nu-mi fac eu griji din cauza asta. Nu sunt un tip platonic. Dar nici să fiu dus de nas, fata mea. Dacă te măriţi cu mine, te porţi cinstit.

Obrajii lui Joyce se aprinseră.

— O să merite banii tăi, spuse ea.

— Pot să te sărut acum?

El se apropie. Ea aştepta zâmbind. O luă în braţe, o sărută pe faţă, pe buze, pe gât. Ea nu fu nici rigidă, nici nu se retrase. În cele din urmă îi dădu drumul.

— Am să-ţi aduc un inel. Ce ţi-ar place, cu diamante sau perle?

— Un rubin, spuse Joyce. Cel mai mare rubin posibil, de culoarea sângelui.

— Stranie idee!

— Aş vrea să fie în contrast cu micile perle pe care Michael şi-a putut permite să mi le dăruiască.

— Ai mai mult noroc de data aceasta, nu?

— Spui foarte bine lucrurilor pe nume, Arthur.

Halliday plecă chicotind.

— Terry, linge-mă, linge-mă bine, pe toată faţa şi pe gât, mai ales pe gât.

Şi cum Terry o ascultă, ea murmură dusă pe gânduri:

— Foarte greu să mă gândesc la altceva, asta-i singura soluţie. Nu poţi să ghiceşti la ce mă gândeam, la gem, la gemul din magazinul unui băcan. Îmi spuneam: căpşuni, smochine, zmeură, prune goldane. Şi poate, Terry, se va sătura de mine destul de repede. Aşa sper, nu crezi? Se spune că aşa fac bărbaţii după ce te măriţi cu ei. Dar Michael nu s-ar fi plictisit de mine niciodată, niciodată, niciodată! O, Michael…

Joyce se sculă a doua zi dimineaţă cu inima grea ca plumbul. Oftă adânc şi, imediat, Terry, care dormea la picioarele ei, se duse la ea şi o sărută cu afecţiune.

— O, dragă, dragă! Trebuie să trecem şi prin asta. Numai de s-ar întâmpla ceva, Terry dragă. Nu-ţi poţi tu ajuta stăpâna? Ştiu c-ai face-o dac-ai putea.

Doamna Barnes îi aduse ceai, pâine cu unt şi o felicită din toată inima.

— Şi-acum, doamnă, când mă gândesc c-o să vă măritaţi cu gentlemanul acela. A venit într-un Rolls. Unul adevărat. L-a dat gata pe Barnes când a văzut un Rolls stând în faţa uşii noastre. De ce, mă rog, stă câinele ăla pe pervazul ferestrei?

— Îi place soarele, spuse Joyce. Dar e cam periculos. Terry, vino înăuntru.

— Dac-aş fi în locul dumitale, spuse doamna Barnes, i-aş pune capăt chinului în care e bietul de el şi i-aş cere domnului dumneavoastră să-mi cumpere unul din căţeluşii aceia de rasă pe care doamnele le poartă în manşoanele lor.

Joyce zâmbi şi-l chemă din nou pe Terry. Câinele se ridică cu greu şi, exact în momentul acela, se auzi de jos, din stradă, gălăgia pe care o făceau nişte câini care se luptau între ei. Terry îşi întinse gâtul şi începu să latre. Pervazul ferestrei era vechi şi şubred. El se clătină şi Terry, prea bătrân şi anchilozat ca să-şi regăsească echilibrul, căzu.

Cu un strigăt de durere, Joyce se repezi jos pe scări şi afară pe uşa din faţă. În câteva secunde îngenunchease lângă Terry. Scheuna de ţi se umplea inima de milă şi poziţia în care stătea arăta că era grav rănit. Se aplecă deasupra lui.

— Terry, Terry dragă, dragă, dragă, dragă… Cu multă greutate el încercă să dea din coadă.

— Băiatule, stăpâna ta te va face bine, băiete dragă!

O mulţime, compusă mai ales din băieţei, se îngrămădea în jur.

— A căzut de la fereastră, săracul.

— Vai, arată rău.

— Pare să-şi fi rupt spinarea. Joyce nu-i luă în seamă.

— Doamnă Barnes, unde-i cel mai apropiat veterinar?

— E Jobling din Mere Street, dacă l-aţi putea aduce aici.

— Un taxi.

— Permiteţi-mi.

Se auzi vocea plăcută a unui om mai în vârstă care tocmai coborâse dintr-un taxi. El îngenunche lângă Terry, Îi ridică buza superioară şi apoi îşi trecu mâna peste trupul câinelui.

— Mă tem că are hemoragie internă, spuse el. Nu pare să aibă oase rupte. Mai bine l-am duce la veterinar.

Împreună, el şi cu Joyce ridicară câinele. Terry chelălăi a durere. Colţii i se înfipseră în braţul lui Joyce.

— Terry, e în regulă, bătrâne.

Îl urcară în taxi şi porniră. Cu un aer absent, Joyce se legă la braţ cu o batistă. Terry, îndurerat, încerca s-o lingă.

— Ştiu dragă, ştiu. N-ai vrut să mă muşti pe mine. E-n ordine, Terry.

Îl mângâia pe cap. Bărbatul de lângă ea o privea, dar nu spunea nimic.

Sosiră la veterinar destul de repede şi-l găsiră. Era un om roşu la faţă, cu o atitudine insensibilă.

Se purta cu Terry atât de brutal încât Joyce simţea că-şi dă sufletul. Lacrimile i se rostogoleau pe faţă. Spunea mereu pe un ton scăzut, încurajator:

— E-n ordine, dragă. E-n ordine…

Veterinarul se îndreptă din şale.

— Imposibil să vă spun exact. Sunt nevoit să-i fac o examinare completă. Trebuie să-l lăsaţi aici.

— O, nu pot!

— Mă tem că trebuie. Trebuie să-l duc jos. Am să vă sun, să zicem, peste jumătate de oră.

Cu inima grea, Joyce cedă. Îl sărută pe Terry pe nas. Cu ochii în lacrimi, se împleticea pe trepte. Bărbatul care o ajutase era încă acolo. Uitase de el.

— Taxiul este încă aici. Vă duc înapoi.

Ea dădu din cap că nu vroia.

— Mai bine mă duc pe jos.

— Vă conduc.

Plăti taxiul. Ea nu prea îşi dădea seama că el mergea liniştit alături, fără să vorbească. Când ajunseră la casa doamnei Barnes îi spuse:

— Încheietura. Trebuie să aveţi grijă de ea. Fata se uită la mână.

— O, e-n regulă.

— Trebuie spălată ca lumea şi bandajată. Am să vin cu dumneavoastră.

Urcară pe scări împreună, îl lăsă să spele rana şi s-o lege cu o batistă curată. Ea spuse doar un singur lucru:

— Terry n-a vrut să facă asta. N-ar fi făcut-o niciodată, niciodată. Doar nu şi-a dat seama că eram eu. Trebuie să fi avut dureri groaznice.

— Mă tem că aşa e.

— Şi poate că ei îl chinuie acum înfiorător.

— Sunt sigur că se face tot ce se poate pentru el. Când veterinarul va telefona, vă veţi putea duce să-l aduceţi şi să-l îngrijiţi aici.

— Da, bineînţeles.

Omul făcu o pauză, apoi se îndreptă spre uşă.

— Sper ca totul să fie în ordine, rosti el stingherit. La revedere.

— La revedere.

După vreo două, trei minute, ea îşi dădu seama că el fusese amabil şi că nu-i mulţumise deloc.

Doamna Barnes apăru cu o ceaşcă în mână.

— Acum, bietul meu puişor, o ceaşcă de ceai fierbinte. Eşti distrusă cu totul, după câte îmi dau seama.

— Mulţumesc, doamnă Barnes, dar nu vreau nici un fel de ceai.

— O să-ţi facă bine, scumpa mea. N-o lua în tragic. Căţeluşul o să se facă bine şi chiar dacă nu se va întâmpla aşa, domnul acela al dumitale îţi va aduce un câine nou, frumos.

— Nu, doamnă Barnes, nu. Vă rog, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să rămân singură.

— Bine, eu n-am vrut…

Sună telefonul.

Joyce se repezi la el ca din puşcă. Ridică receptorul. Doamna Barnes cobora încet treptele după ea. O auzi pe Joyce spunând: „Da, la telefon. Ce? O! O! Da. Da, mulţumesc”.

Închise telefonul. Se întoarse cu o faţă care o sperie pe blânda doamnă Barnes. Părea lipsită de orice fărâmă de viaţă sau expresie.

— Terry a murit, doamnă Barnes, rosti ea. A murit acolo singur, fără mine.

Urcă scările, intră în camera ei şi închise foarte hotărâtă uşa.

— Bine, eu n-am vrut, spuse doamna Barnes, rămasă singură în hol.

Cinci minute mai târziu, îşi băgă capul pe uşă. Joyce stătea pironită în fotoliu. Nu plângea.

— Domnişoară, a venit gentlemanul dumneavoastră. Să-l să vină sus?

Deodată o luminiţă i se aprinse în ochii lui Joyce.

— Da, vă rog. Aş vrea să-l văd.

Halliday intră exuberant.

— Iată-ne. N-am întârziat mult, nu-i aşa? Sunt pregătit să te iau din locul ăsta groaznic de îndată. Nu mai poţi să stai aici. Haide, strângeţi lucrurile.

— Nu mai e nevoie, Arthur.

— Nu mai e nevoie? Ce vrei să spui?

— Terry a murit. Acum nu mai e nevoie să mă mai mărit cu tine.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Câinele meu, Terry, a murit. Mă măritam cu tine numai ca să putem rămâne împreună.

Halliday o fixă cu privirea, faţa făcându-i-se din ce în ce mai roşie.

— Eşti nebună.

— Se poate. Aşa sunt oamenii care iubesc câinii.

— Vorbeşti serios că te măritai cu mine numai pentru că… Dar, e absurd!

— Dar de ce credeai că mă mărit cu tine? Ştiai că nu te puteam suferi.

— Te măritai cu mine pentru că eu îţi pot oferi nişte clipe plăcute. Şi pot s-o fac.

— După părerea mea, răspunse Joyce, acesta este un motiv mult mai revoltător decât al meu. Oricum, s-a terminat. Nu mă mărit cu tine!

— Îţi dai seama cât de al naibii de urât de porţi cu mine?

Ea îl privi cu răceală, dar cu atâta ură în ochi încât el se dădu câţiva paşi înapoi.

— Nu cred. Te-am auzit vorbind despre faptul că vrei să obţii ce-ţi place de la viaţă. Asta vroiai şi de la mine, ceea ce mi-a sporit antipatia mea faţă de tine. Ştiai că nu te puteam suferi şi asta îţi făcea plăcere. Când te-am lăsat să mă săruţi ieri, ai fost dezamăgit pentru că nu m-am opus şi n-am protestat. E ceva brutal la tine, Arthur, ceva crud, ceva care te face să-ţi placă să jigneşti… Nimeni n-ar putea să se poarte atât de rău pe cât meriţi. Şi-acum te superi dacă pleci din cameră? Vreau să rămân singură.

Se răsti şi se încrâncenă puţin.

— Şi ce-ai de gând să faci? N-ai bani deloc.

— Asta-i treaba mea. Te rog pleacă.

— Diavoliţă. Tu, diavoliţă înnebunitoare. N-ai terminat tu încă cu mine.

Joyce râse.

Hohotul de râs îl înfurie mai mult decât orice altceva. Nu se aşteptase. Coborî scările încurcat şi plecă cu maşina.

Joyce oftă uşurată, îşi puse pălăria ei neagră veche şi ieşi şi ea. Mergea pe stradă mecanic, fără să se gândească, fără să simtă ceva. Undeva, în mintea ei era durere – o durere pe care o simţea permanentă, dar care pentru moment făcea ca totul să fie nemilos înăbuşit.

Trecu de Oficiul de înregistrare şi ezită.

— Trebuie să fac ceva. Fluviul, desigur. M-am gândit de multe ori la asta. Să termin cu toate. Dar e atât de frig şi umed. Nu cred că am destul curaj. De fapt nu sunt curajoasă.

Se întoarse la Oficiul de înregistrare.

— Bună dimineaţa, doamnă Lambert. Mă tem că nu avem nici o slujbă de zilieră.

— Nu contează, spuse Joyce. Pot să primesc orice fel de serviciu acum. Prietenul meu cu care locuiam a… murit.

— Deci, vă gândiţi să mergeţi în străinătate?

Joyce dădu afirmativ din cap.

— Da, cât de departe posibil.

— Întâmplarea face ca domnul Allaby să fie aici acum, chestionând candidatele. O să vă trimit la el.

După un minut, Joyce stătea într-o cămăruţă, răspunzând la întrebări. Ceva la interlocutorul ei i se părea în mod vag familiar, dar nu putea să-şi aducă aminte. Şi-apoi, deodată, mintea i se învioră puţin, când îşi dădu seama că ultima întrebare era uşor deosebită.

— Vă înţelegeţi bine cu doamnele bătrâne? Întrebă domnul Allaby.

Joyce zâmbi fără să vrea.

— Cred că da.

— Ştiţi, mătuşa mea, care locuieşte la mine, e cam dificilă. Mă iubeşte şi mie mi-este foarte dragă, dar cred că unei tinere i s-ar putea părea, câteodată, cam capricioasă.

— Cred că am răbdare şi sunt calmă, răspunse Joyce, şi m-am înţeles întotdeauna foarte bine cu oamenii în vârstă.

— Va trebui să faceţi anumite lucruri pentru mătuşa mea şi, în plus, va trebui să vă îngrijiţi de băieţelul meu de trei ani. Mama lui a murit acum un an.

— Înţeleg.

Urmă o pauză.

— Atunci, dacă credeţi că v-ar place slujba, am putea considera lucrurile aranjate. Plecăm săptămâna viitoare. Am să vă anunţ data exactă şi cred că aţi dori un mic avans din salariu ca să vă cumpăraţi cele necesare.

— Vă mulţumesc foarte mult. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

Se ridicaseră amândoi. Deodată domnul Allaby o întrebă jenat:

— Nu-mi place să mă amestec… Dar aş vrea… Aş vrea să ştiu… Vreau să zic, câinele dumneavoastră e bine?

Pentru prima dată Joyce se uită la el. Se înroşi la faţă şi ochii ei albaştri se făcură aproape negri. Se uită drept la el. Crezuse că-i în vârstă, dar nu era chiar aşa. Părul începea

să-i încărunţească, avea o faţă plăcută, aspritã de vânt, umeri cam încovoiaţi, ochi negri şi ceva din alintarea timidă a unui câine.

Arăta puţin ca un ogar, se gândi Joyce.

— O, dumneavoastră sunteţi, spuse ea. M-am gândit după aceea că nu v-am mulţumit deloc.

— Nu-i nevoie. Nu mă aşteptam la asta. Ştiam ceea ce simţeaţi. Ce-i cu bietul bătrân?

Ochii lui Joyce i se umplură de lacrimi. I se rostogoleau pe obraji. Nimic pe lumea asta nu le-ar fi putut opri.

— A murit.

— Oh!

El nu mai adăugă nimic altceva, dar pentru Joyce acel „Oh!” a fost unul dintre cuvintele cele mai alinătoare, pe care le auzise vreodată. Era în el sublimat tot ceea ce nu puteau exprima alte încurajări.

După un minut, două, el spuse repezit:

— De fapt, am avut un câine. A murit acum doi ani. Era o mulţime de oameni atunci care nu puteau înţelege că nu mai făcea faţă. Bietul câine bătrân trebuia să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Joyce dădu din cap ca şi cum înţelegea.

— Ştiu… Spuse domnul Allaby.

O luă de mână, i-o strânse tare şi-i dădu drumul. El ieşi din cămăruţă. După un minut, două, ieşi şi Joyce ca să fixeze diferite amănunte cu femeia care părea o doamnă. Când sosi acasă, doamna Barnes o întâmpină în prag cu acel aer lugubru, tipic pentru clasa ei.

— Au trimis acasă trupul bietului căţeluş, o anunţă ea. E sus în camera dumitale. I-am spus lui Barnes şi el este gata să sape o mică groapă frumoasă în grădina din spate…

Ciudatul caz al lui sir Arthur Carmichael (Extras din notele dr. Edward Carstairs, M. D., eminentul psiholog)

Sunt perfect conştient că există două moduri distincte de a considera straniile şi tragicele evenimente pe care le

povestesc aici. Propria mea opinie nu mi-am schimbat-o niciodată. Am fost sfătuit să scriu totul detaliat şi cred că într-adevăr e bine pentru ştiinţă ca asemenea fapte ciudate şi inexplicabile să nu fie înmormântate.

Am primit un telefon de la prietenul meu, dr. Settle, primul care mi-a vorbit despre această problemă. În afara faptului că a menţionat numele de Carmichael, convorbirea nu a fost mai explicită, dar, potrivit înţelegerii, am luat trenul de 12,20 din Paddington spre Wolden, în Herefordshire.

Numele de Carmichael nu-mi era străin. Îl cunoscusem puţin pe fostul sir William Carmichael de Wolden, deşi nu-l mai văzusem de ani. Ştiu că avea un fiu, actualul baronet, care trebuie să fie acum un tânăr de vreo 23 de ani. Mi-am amintit vag că auzisem nişte zvonuri despre a doua căsătorie a lui sir William, dar nu mi-am putut reaminti nimic precis decât o oarecare impresie nefavorabilă despre cea de a doua lady Carmichael.

Settle mă aştepta la gară.

— Bine c-ai venit, îmi spuse în timp ce-mi strângea mâna.

— Bine. Înţeleg că e ceva legat de profesiunea mea?

— Foarte mult.

— Deci, un caz mental? Am întrebat eu într-o doară, care prezintă nişte trăsături neobişnuite?

Îmi luasem deja bagajul şi ne urcarăm într-un docar cu care plecarăm de la gară spre Wolden, aflat la o depărtare de circa trei mile. Un minut, două, Settle nu spuse nimic. Apoi izbucni deodată.

— Totul e de neînţeles! Un tânăr de 23 de ani, perfect normal din toate punctele de vedere. Un băiat plăcut, amabil, cu un uşor aer de îngâmfare, intelectual, poate nu prea strălucit, dar tipul excelent al obişnuitului tânăr englez aristocrat. Se duce într-o seară la culcare bine sănătos şi e găsit în, dimineaţa următoare hoinărind prin sat, într-o condiţie de idiot, incapabil să-şi recunoască rudele, pe cei dragi şi apropiaţi.

— Aha! Am spus eu. Interesant. Cazul promitea să fie deosebit. Amnezie completă? Şi asta s-a întâmplat…

— Ieri dimineaţă. La 9 august.

— Şi n-a fost nimic, vreun şoc, care să-i declanşeze această stare?

— Nimic.

Am început să devin suspicios.

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu, nu.

Ezitarea lui îmi confirmă bănuiala.

— Trebuie să ştiu totul.

— N-are nimic de-a face cu Arthur. Ci cu… cu casa.

— Cu casa, am repetat eu, uimit.

— Te-ai ocupat foarte mult de astfel de treburi, nu-i aşa, Carstairs? Ai „testat” aşa-numitele case bântuite. Ce părere ai despre ele?

— În nouă cazuri din zece escrocherie, am răspuns. Dar al zecelea, ei bine, am dat peste fenomene absolut inexplicabile din obişnuitul punct de vedere materialist. Eu cred în lucruri oculte.

Settle dădu din cap afirmativ. Tocmai intram prin porţile parcului. Îmi făcu semn cu biciul spre o vilă albă, lungă, la poalele dealului.

— Aia-i casa, zise el. Şi e ceva în casa asta, ceva misterios, straniu, oribil. O simţim cu toţii… Eu nu sunt un om superstiţios…

— Ce formă ia? Am întrebat eu.

Se uită drept în faţă.

— Mai bine n-ai ştii nimic. Dacă vii aici neinfluenţat… Fără să ai idee de nimic… Să vezi şi tu… Poate…

— Bine, am consimţit eu, bine, e mai bine aşa. Dar m-aş bucura dacă mi-ai spune ceva mai mult despre familie.

— Sir William, zise Settle, a fost căsătorit de două ori. Arthur este copilul de la prima lui soţie. Acum nouă ani s-a recăsătorit şi actuala lady Carmichael e cam misterioasă.

Este numai pe jumătate englezoaică şi bănuiesc că-i curge în vene sânge asiatic.

Se opri.

— Settle, l-am dojenit eu, nu-ţi place lady Carmichael. O recunoscu cu sinceritate.

— Nu, nu-mi place, întotdeauna mi s-a părut că are ceva sinistru. Dar să continui, de la a doua soţie, sir William a avut încă un copil, tot un băiat, care are acum opt ani. Sir William a murit cu trei ani în urmă şi Arthur i-a moştenit titlul şi moşiile. Mama sa vitregă şi fratele său au rămas să locuiască împreună cu el la Wolden. Trebuie să-ţi spun că moşia a sărăcit foarte mult. Aproape întregul venit al lui sir Arthur e cheltuit pentru întreţinerea ei. Câteva sute de lire pe an a fost tot, ceea ce sir William a putut să-i lase soţiei sale, dar, din fericire, Arthur s-a înţeles întotdeauna splendid cu mama sa vitregă şi a fost foarte încântat ca ea să rămână să locuiască la el. Acum…

— Da?

— Acum două luni, Arthur s-a logodit cu o fată încântătoare, o domnişoară Phyllis Patterson. Adăugă, pe un ton mai jos, marcat de emoţie: urmau să se căsătorească luna viitoare. Ea locuieşte acum aici. Îţi poţi imagina disperarea ei…

Am înclinat din cap în tăcere.

Ne apropiam de casă. În dreapta noastră, pajiştea verde se înclina uşor. Şi, deodată, ni s-a arătat ceva fermecător. O tânără venea încet prin iarbă spre casă. Nu purta pălărie şi lumina soarelui îi amplifica strălucirea frumosului ei păr auriu. Ducea un coş mare cu trandafiri şi o frumoasă pisică gri, persană, se învârtea, alintându-se pe lângă picioarele ei, în timp ce fata mergea.

M-am uitat întrebător la Settle.

— Aceea e domnişoara Patterson, zise el.

— Biata fată, am oftat eu, biata fată. Ce tablou face cu trandafirii şi pisica ei cenuşie.

Am auzit un sunet slab şi m-am uitat repede spre prietenul meu. Hăţurile îi căzură din mână şi era alb la faţă.

— Ce s-a întâmplat? Am exclamat, îşi reveni cu greutate.

— Nimic, zise, nimic.

În câteva clipe sosirăm şi îl urmam în sufrageria verde unde se servea ceaiul.

O femeie între două vârste, dar încă frumoasă, se ridică şi veni spre noi cu mâna întinsă când am intrat.

— Acesta este prietenul meu, dr. Carstairs, lady Carmichael.

Nu pot să-mi explic unda instinctivă de repulsie care mă trecu când am luat mâna acestei femei prezentabile şi încântătoare ce mergea cu graţia întunecată şi languroasă, care-mi reaminti presupunerea lui Settle despre sângele ei oriental.

— Bine aţi făcut că aţi venit, doctore Carstairs, spuse ea pe un ton jos, muzical. Că aţi venit să ne ajutaţi în marea noastră încercare.

I-am răspuns ceva la întâmplare şi ea mi-a întins ceaiul.

După câteva minute, fata, pe care o văzusem pe pajiştea de afară, intră în cameră. Pisica nu mai era cu ea, dar ţinea încă în mâna coşul cu trandafiri. Settle mă prezentă şi ea veni spre mine rugătoare.

— O, doctore Carstairs, dr. Settle mi-a povestit atât de multe despre dumneavoastră. Presimt că veţi putea face ceva pentru bietul Arthur.

Domnişoara Patterson era, cu siguranţă, o fată foarte frumoasă, deşi obrajii îi erau palizi şi ochii ei sinceri aveau cearcăne negre.

— Dragă domnişoară, nu trebuie să disperi chiar aşa, i-am spus ca s-o liniştesc. Cazurile acestea de amnezie sau de dedublare a personalităţii sunt dese şi de foarte scurtă durată, în orice clipă, pacientul îşi poate reveni complet în fire.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că e vorba de o dedublare a personalităţii, spuse ea. Nu seamănă deloc cu Arthur. Nu e nimic din personalitatea sa. Nu e el. Eu…

— Dragă Phyllis, spuse lady Carmichael pe un ton blând, uite ceaiul tău.

Şi ceva din expresia ochilor cu care o privi pe fată îmi spuse că lady Carmichael n-o iubea pe viitoarea sa noră.

Domnişoara Patterson refuză ceaiul şi atunci eu am intervenit ca să înveselesc conversaţia:

— Dar pisicuţa nu-şi primeşte farfurioara cu lapte? Mă privi cam ciudat.

— Pi-si-cu-ţa?

— Da, cea care te însoţea acum câteva clipe în grădină…

Am fost întrerupt de un zgomot. Lady Carmichael răsturnase ceainicul şi apa fierbinte se întindea pe duşumea. Am remediat ce se putea şi Phyllis Patterson se uită întrebătoare la Settle. Acesta se ridică în picioare.

— Ai vrea să-ţi vezi acum pacientul, Carstairs?

L-am urmat de îndată. Domnişoara Patterson veni cu noi. Ne-am dus la etaj şi Settle scoase o cheie din buzunar.

— Are câteodată o criză de plimbare, îmi explică el. Aşa că, de obicei, închid uşa când plec de acasă.

Răsuci cheia în broască şi intrarăm.

Un tânăr stătea pe scaunul de la geam, unde ultimele raze ale soarelui ce apunea luminau mai intens. Şedea curios de liniştit, cam ghemuit, cu toţi muşchii relaxaţi. La început m-am gândit că nu prea îşi dădea seama de prezenţa noastră când, deodată, am observat că, sub pleoapele nemişcate, ne urmărea îndeaproape. Ochii săi se lăsară în jos când îi întâlniră pe ai mei şi clipi. Dar nu se mişcă.

— Haide, Arthur, spuse Settle vesel. Domnişoara Patterson şi un prieten de-al meu au venit să te vadă.

Dar tânărul de pe scaunul de la geam doar clipi. Totuşi, o clipă sau două mai târziu, l-am văzut privindu-le, pe furiş, străfulgerându-ne.

— Vrei un ceai? Îl întrebă Settle tot tare şi vesel, ca şi cum vorbea cu un copil.

Puse pe masă o ceaşcă plină cu lapte. Am ridicat uimit din sprâncene şi Settle zâmbi.

— Nostim e faptul că nu bea decât lapte, îmi explică el.

După o clipă sau două, fără să se grăbească, sir Arthur se destinse, membru cu membru, din poziţia sa ghemuită şi se îndreptă încet spre masă. Mi-am dat într-o clipă seama că mişcările sale erau complet liniştite, că picioarele nu făceau vreun zgomot când mergea. Exact când ajunse la masă se întinse cât era de lung, cu un picior în faţă şi celălalt mult în urma sa. Îşi prelungi starea asta cât putu de mult şi apoi căscă. N-am văzut în viaţa mea un astfel de căscat! Părea să-i cuprindă întreaga faţă.

Acum îşi îndreptă atenţia spre lapte, aplecându-se spre masă până când buzele atinseră lichidul.

Settle răspunse privirii mele întrebătoare.

— Nu se mai foloseşte deloc de mâini. Pare să se fi reîntors la o stare primitivă. Ciudat, nu-i aşa?

Am simţit cum Phyllis Patterson se strânge lângă mine şi mi-am pus mâna pe braţul ei ca să o liniştesc.

În cele din urmă, termină laptele, Arthur Carmichael se întinse încă o dată şi apoi cu aceiaşi paşi liniştiţi, fără să scoată vreun sunet, se duse spre scaunul de la geam, unde se aşează, ghemuit ca mai înainte, clipind din ochi spre noi. Domnişoara Patterson ne trase afară pe coridor. Tremura toată.

— O, doctore Carstairs, strigă ea. Asta nu-i el… Cel de acolo nu-i Arthur! Aş simţi… Aş şti…

Am dat trist din cap.

— Creierul ne poate juca feste ciudate, domnişoară Patterson.

Mărturisesc că eram uluit de caz. Prezenta trăsături neobişnuite. Deşi nu-l văzusem mai înainte pe tânărul Carmichael, era ceva în felul său deosebit de-a merge şi în

modul său de a clipi ce-mi reamintea de cineva sau ceva pe care nu-l puteam prea bine defini.

În seara aceea, cina noastră a fost liniştită, greul conversaţiei căzând pe lady Carmichael şi pe mine. Când doamnele s-au retras, Settle m-a întrebat ce impresie am despre gazda mea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, i-am răspuns, că fără să am vreun motiv sau pretext nu-mi place absolut deloc de ea. Ai avut destulă dreptate, are sânge oriental şi, aş spune, posedă mari puteri oculte. Este o femeie de o forţă magnetică extraordinară.

Settle părea pe punctul de a spune ceva, dar se reţinu şi făcu doar o remarcă după un minut sau două.

— Îşi iubeşte foarte mult băieţelul.

După cină ne aflam în sufrageria verde. Tocmai ne terminasem cafeaua şi discutam ap-ins despre evenimentele la zi, când pisica începu să miaune de-ţi făcea milă, afară la uşă, ca s-o primim înăuntru. Niciunul nu i-am dat atenţie, dar, cum îmi plac animalele, după o clipă, două m-am ridicat.

— S-o las să intre pe biata de ea? Am întrebat-o pe lady Cannichael.

Mi s-a părut că era foarte albă la faţă, dar făcu un gest slab din cap pe care l-am interpretat ca un asentiment şi, ducându-mă la uşă, am deschis-o. Dar pe coridor nu era absolut nimeni.

— Ciudat, am comentat eu; aş fi putut să jur că am auzit o pisică.

În timp ce mă întorceam la scaunul meu, am observat că toţi mă priveau insistent. Asta m-a făcut să nu prea mă simt în largul meu.

Ne-am dus devreme la culcare. Settle m-a însoţit până la camera mea.

— Ai tot ce-ţi trebuie? Mă întrebă, uitându-se în jur.

— Da, mulţumesc.

Mai întârzie oarecum stânjenit, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva, dar nu putea să se exprime.

— Apropo, am intervenit eu, mi-ai spus că e ceva straniu la casa aceasta? Şi totuşi pare cât se poate de normală.

— I-ai zice o casă veselă?

— Nu prea, în aceste împrejurări. Evident, se află în umbra unei mari dureri. Dar, cât priveşte vreo influenţă anormală, eu i-aş da un certificat de sănătate.

— Noapte bună, spuse Settle brusc. Şi vise plăcute.

Vise am avut. Pisica cenuşie a domnişoarei Patterson părea să mă fi impresionat. Toată noaptea am visat animalul acela nenorocit.

Trezindu-mă brusc, mi-am dat deodată seama de ce pisica îmi tulburase atât de mult visele. Fiinţa mieuna insistent afară la uşă. Imposibil să mai adorm în continuare. Am aprins luminarea şi m-am dus la uşă. Dar culoarul era gol, deşi mieunatul încă persista, îmi veni o nouă idee. Nefericitul animal era închis undeva şi nu putea să iasă. La stânga era capătul culoarului, unde se afla camera doamnei Carmichael. Aşa că m-am dus spre dreapta, dar abia făcusem câţiva paşi când mieunatul se auzi din nou din spatele meu. M-am întors iute şi sunetul se făcu auzit din nou, de data aceasta, clar, din partea dreaptă.

Ceva, probabil un curent de pe coridor, m-a făcut să mă înfior şi m-am întors pe dată în camera mea. Acum totul era liniştit şi curând am adormit din nou, trezindu-mă a doua zi pe o vreme frumoasă de vară.

Cum mă îmbrăcam, am văzut de la fereastră pe cea care îmi tulburase odihna în timpul nopţii. Pisica cenuşie se furişa încet pe peluză. Am crezut că urmărea să atace un mic stol de păsări care ciripeau şi-şi curăţau penele în apropiere.

Şi-atunci se întâmplă un lucru foarte curios. Pisica se apropie şi trecu exact printre păsări, blana ei aproape atingându-le, fără ca păsările să zboare. N-am putut să înţeleg, faptul părea inexplicabil.

Atât de mult m-a impresionat încât nu m-am putut abţine să nu-l povestesc la micul dejun.

— Ştiţi, m-am adresat doamnei Carmichael, că aveţi o pisică foarte neobişnuită?

Am auzit cum o ceaşcă fu aşezată rapid pe o farfurie şi am văzut-o pe Phyllis Patterson, cu gura deschisă şi respirând precipitat, privindu-mă cu interes.

Urmă un moment de tăcere, după care lady Carmichael spuse într-o manieră cât se poate de dezagreabilă:

— Cred că trebuie să vă fi înşelat. Nu-i nici o pisică aici. N-am avut niciodată vreuna.

Era evident că reuşisem să pun sare pe rană, aşa c-am schimbat urgent subiectul.

Dar, problema nu mi-a dat pace. De ce declarase lady Carmichael că nu există nici o pisică în casă? Poate pisica era a domnişoarei Patterson şi era ascunsă de stăpâna casei? Lady Carmichael s-ar fi putut, în mod straniu, să nu sufere pisicile, fapt care se întâlneşte atât de des în prezent. Nu prea părea o explicaţie plauzibilă, dar pentru moment am fost nevoit să mă mulţumesc cu ea.

Pacientul nostru se afla încă în aceeaşi stare. De data aceasta, l-am examinat în amănunţime şi-am putut să-l studiez mai îndeaproape decât în seara precedentă. La propunerea mea, s-a aranjat ca el să petreacă cât mai mult timp posibil cu familia. Speram să am nu numai un prilej mai bun de a-l observa când nu era atent, dar şi ca viaţa obişnuită de fiecare zi să-i poată trezi vreo sclipire de inteligenţă. Totuşi, comportamentul său rămase neschimbat. El era liniştit şi docil, părea neînsufleţit, dar, de fapt, veghea permanent şi cu multă viclenie. Cu siguranţă un lucru mă surprinse – deosebita afecţiune pe care o manifesta faţă de mama lui vitregă. Pe domnişoara Patterson o ignora cu desăvârşire, în timp ce reuşea întotdeauna să se aşeze cât mai aproape posibil de lady Carmichael şi o dată l-am văzut frecându-şi capul de umărul ei cu o expresie mută de dragoste.

Mă îngrijora cazul. Simţeam că există un clu al întregii afaceri care până acum îmi scăpase.

— Este un caz foarte misterios, i-am spus lui Settle.

— Da, îmi confirmă el, e foarte… Sugestiv. Mă privi, mă gândii, cam neîncrezător.

— Spune-mi, mă întrebă, nu-ţi evocă ceva anume.

Cuvintele sale mă impresionară în mod dezagreabil pentru că mă duseră cu mintea la imaginile din ziua precedentă.

— Ce să-mi evoce? Am întrebat.

Clătină din cap.

— Poate-i fantezia mea, murmură el. Doar fantezia mea.

Şi n-a mai scos nici un cuvânt despre problema asta.

Cu toate acestea, afacerea era învăluită în mister. Mă obseda încă acel sentiment derutant că pierdusem clu-ul care mi-ar fi elucidat-o. Pe lângă tânăr mai era o chestiune de mai mică importanţă la fel de misterioasă. Mă refer la chestia pisicii cenuşii. Pentru nu ştiu ce motiv, treaba asta mă călca pe nervi. Visam pisici, îmi imaginam continuu că le aud. Din când în când, în depărtare, îmi apărea imaginea frumosului animal. Şi faptul că exista ceva nedesluşit în legătură cu el mă frământa în mod insuportabil. Cedând unui impuls brusc, într-o după amiază l-am întrebat pe valet:

— Poţi să-mi spui ceva despre pisica pe care o văd?

— Pisica, sir?

Păru surprins cât îi permitea slujba.

— N-a existat, nu există… O pisică?

— Doamna a avut o pisică, sir. Una mare. Totuşi, a trebuit să ne despărţim de ea. Mare păcat căci era un animal frumos.

— O pisică cenuşie? Am întrebat încet.

— Da, domnule. Una persană.

— Şi spui că a fost omorâtă?

— Da, domnule.

— Eşti chiar sigur c-a murit?

— O, absolut sigur, domnule! Doamna n-a vrut să-l ducă la veterinar, ci s-a îngrijit singură de el. Acum aproape o săptămână. A fost îngropat acolo sub fagul acela arămiu.

Ieşi din cameră, lăsându-mă pradă gândurilor mele.

De ce afirmase lady Carmichael atât de categoric că nu ţinuse niciodată vreo pisică?

Intuiam că fleacul ăsta cu pisica era, într-un anume fel, important. L-am găsit pe Settle şi l-am luat de o parte.

— Settle, aş vrea să-ţi pun o întrebare. Ai văzut şi ai auzit sau nu vreo pisică în casa asta?

N-a părut surprins de întrebare. Mai degrabă, se aştepta la ea.

— Am auzit-o, spuse. N-am văzut-o.

— Dar în prima zi, am strigat eu. Pe pajişte, cu domnişoara Patterson!

Se uită drept în ochii mei.

— Am văzut-o pe domnişoara Patterson traversând pajiştea. Nimic altceva, începeam să înţeleg.

— Atunci, pisica? Întrebai eu.

El dădu din cap afirmativ.

— Am vrut să ştiu dacă tu, neinfluenţat, vei auzi ceea ce auzim cu toţii…

— Deci, toţi o auziţi? Încuviinţă din nou.

— Straniu, am murmurat dus pe gânduri. N-am auzit niciodată până acum ca o casă să fie bântuită de o pisică.

I-am povestit ce aflasem de la valet şi el s-a arătat surprins.

— Asta-i ceva nou pentru mine. Nu ştiam.

— Dar ce semnificaţie are? Am întrebat neajutorat.

Clătină din cap.

— Numai Dumnezeu ştie! Dar îţi spun, Carstairs, mi-e teamă. Vocea, aia sună… Ameninţătoare.

— Ameninţătoare? Am zis răstit. Pentru cine?

— Nu pot să-ţi spun. Şi-şi întinse braţele a neputinţă.

Abia în seara aceea, după cină, mi-am dat seama de înţelesul cuvintelor sale. Stăteam în sufrageria verde, ca în

seara sosirii mele, când se repetă insistentul mieunat prelung al unei pisici afară la uşă. Dar, de data aceasta, era negreşit furioasă – un urlet fioros şi ameninţător. Şi când încetă, clanţa de alamă a uşii a fost zgâriată cu putere ca de gheara unei pisici.

Settle sări în picioare.

— Jur că-i adevărat, strigă el.

Se repezi la uşă şi o dădu de perete.

Acolo nu era nimic.

Se întoarse frecându-se la frunte. Phyllis era palidă şi tremura toată, lady Carmichael complet lividă. Numai Arthur, alintându-se mulţumit ca un copil, cu capul lângă genunchiul mamei sale vitrege, era calm şi netulburat.

Domnişoara Patterson mă luă de braţ când urcam scările.

— O, domnule Carstairs, rosti ea tare, ce-i asta? Ce înseamnă toate astea?

— Încă nu ştiu, dragă domnişoară, i-am spus. Dar am de gând să aflu. Nu trebuie să te temi. Sunt convins că dumneata, personal, nu te afli în pericol.

Mă privi cu îndoială.

— Chiar credeţi?

— Sunt sigur, i-am răspuns ferm.

Mi-am reamintit felul drăgăstos în care pisica cenuşie se foise pe lângă picioarele ei şi nu aveam presimţiri rele. Ameninţarea n-o viza pe ea.

Câtva timp n-am reuşit să adorm, dar, în cele din urmă, mă cuprinse un somn agitat din care m-am trezit cu sentimentul unui şoc. Auzeam un zgomot de zgârieturi, de sfâşieri, ca şi cum ceva era în mod violent sfârtecat sau rupt. Am sărit din pat şi m-am repezit pe coridor. În aceeaşi clipă, Settle ieşi din camera lui de vizavi. Sunetul venea din stânga noastră.

— Îl auzi, Carstairs? Strigă el. Îl auzi?

Ne-am dus urgent la uşa doamnei Carmichael. Nimic nu trecuse pe lângă noi, dar zgomotul încetase. Luminările

noastre luminau panelurile lucioase de la uşa doamnei Carmichael. Ne-am uitat unul la altul.

— Ştii ce era? Şopti el.

— Ghearele unei pisici care trăgeau şi rupeau ceva, am zis eu.

M-am înfiorat puţin. Deodată am exclamat şi am coborât luminarea pe care o ţineam.

— Uită-te aici, Settle.

„Aici” era un scaun lipit de perete – sfâşiat şi rupt în bucăţi lungi…

L-am examinat îndeaproape. Se uită la mine şi eu am dat din cap afirmativ.

— Gheare de pisică, rosti el, trăgându-şi din greu răsuflarea. Fără-ndoială. Ochii săi trecură de la scaun la uşa închisă. Aceea e persoana ameninţată, lady Carmichael!

N-am mai dormit în noaptea aceea. Lucrurile ajunseseră într-un punct, când ceva trebuia făcut. După câte ştiam, exista numai o persoană care deţinea cheia situaţiei. O suspectam pe lady Carmichael că ştia mai mult decât vroia să ne spună.

Era palidă de moarte când coborî în dimineaţa următoare şi nu mâncă mai nimic din farfurie. Eram sigur că numai o hotărâre capitală o făcea să reziste. După micul dejun i-am cerut să schimbăm câteva cuvinte. Am mers drept la ţintă.

— Lady Carmichael, am motive să cred că sunteţi într-un foarte mare pericol.

— Chiar? Bravă ea cu o nonşalanţă de invidiat.

— Există în această casă, am continuat eu, un Lucru… O Prezenţă… Care vă este evident ostilă.

— Ce prostie, murmură ea dispreţuitoare. Chiar să cred în fleacuri de felul ăsta?

— Scaunul de lângă uşa dumneavoastră, am subliniat eu sec, a fost rupt în fâşii astă-noapte.

— Chiar? Ridicând din sprâncene, se prefăcea că e surprinsă, dar mi-am dat seama că nu-i spusesem nimic de care să nu fi ştiut. Cred că e vreo glumă proastă.

— N-a fost aşa, i-am răspuns cu subînţeles. Şi aş vrea să-mi spuneţi… Pentru binele dumneavoastră… Mă oprii.

— Ce să vă spun? Se răsti ea.

— Orice poate face lumină în această problemă, am spus pe un ton grav.

Începu să râdă.

— Nu ştiu nimic, zise. Absolut nimic.

Şi nici un avertisment privind pericolul în care se afla n-a putut s-o facă să-mi relateze ceva. Şi totuşi eram convins că ea ştia mult mai multe decât oricare dintre noi şi deţinea un anume clu al cazului despre care noi nu cunoşteam absolut nimic. Dar mi-am dat seama că era pur şi simplu imposibil s-o fac să vorbească.

Am hotărât, totuşi, să iau toate măsurile de precauţie pe care le puteam, fiind convins că ea era ameninţată de un pericol real şi inevitabil, înainte de a se duce în camera ei, în noaptea următoare, Settle şi cu mine am examinat-o în amănunţime. Am convenit ca să păzim pe rând coridorul.

Eu am stat primul de veghe, nu s-a întâmplat nici un incident şi la ora trei Settle m-a înlocuit. Eram obosit după noaptea nedormită precedentă, aşa încât am căzut frânt de îndată. Şi am avut un vis foarte curios.

Am visat că pisica cenuşie stătea la picioarele patului meu, cu ochii fixaţi asupra mea din care răzbătea o ciudată rugăminte. Apoi, aşa cum se întâmplă în vise, mi-am dat seama că fiinţa aceea vroia s-o urmez. Lucru pe care l-am şi făcut, ea conducându-mă jos pe scări, direct în aripa opusă a clădirii, într-o cameră care era, evident, o bibliotecă. Acolo se opri într-o parte a camerei şi ridică ghearele din faţă până se fixară pe unul din rafturile joase cu cărţi, timp în care mă privi încă o dată cu aceeaşi căutătură rugătoare.

Atunci, pisica şi biblioteca dispărură şi m-am trezit dându-mi seama că se făcuse dimineaţă.

Rondul lui Settle trecuse fără vreun incident, dar a fost deosebit de interesat să audă ce visasem. La cererea mea, mă duse în biblioteca ce corespundea în toate amănuntele

viziunii pe care o avusesem. Am putut chiar să indic locul exact unde animalul se uitase ultima dată trist la mine.

Rămăsesem amândoi tăcuţi şi perplecşi. Deodată, îmi veni o idee şi mă repezii să citesc titlurile cărţilor din locul acela. Am observat că lipsea o carte din raft.

— Una a fost luată de aici, i-am spus lui Settle.

Se repezi şi el la raft.

— Ia uite, exclamă el. E un cui aici, în spate, de care s-a prins un fragment din volumul care lipseşte.

Scoase cu grijă bucăţica de hârtie. Nu era mai mare de un inch pătrat, dar pe ea era tipărit un cuvânt plin de semnificaţie: „Pisica…”

Ne uitarăm unul la altul.

— Lucrul ăsta mă face să mă treacă toţi fiorii, spuse Settle. Este, pur şi simplu, groaznic de straniu.

— Aş da orice să ştiu ce fel de carte e cea care lipseşte de acolo, am spus eu. Crezi că există vreo modalitate de a o găsi?

— Ar putea fi vreun catalog pe undeva. Poate lady Carmichael… Am dat din cap sceptic.

— Lady Carmichael n-o să-ţi spună nimic.

— Aşa crezi?

— Sunt sigur. În timp ce noi ne perpelim făcând presupuneri şi bâjbâind în întuneric, lady Carmichael ştie. Şi pentru motive numai de ea cunoscute, nu va spune nimic. Preferă să facă faţă celui mai groaznic risc decât să rupă tăcerea.

Ziua trecu cu o linişte care îmi reamintea de calmul dinaintea furtunii. Şi aveam ciudatul sentiment că problema era aproape de rezolvare. Mă învârteam în întuneric, dar curând aveam să văd capătul tunelului. Faptele se aflau toate acolo, pregătite, aşteptând doar un mic licăr de lumină care să le unifice şi să le demonstreze semnificaţia lor.

Şi chiar aşa se întâmplă! În modul cel mai straniu cu putinţă!

S-a întâmplat când stăteam cu toţii în sufrageria verde, de obicei, după cină. Eram foarte tăcuţi, în cameră era, într-adevăr, atâta linişte încât un şoricel străbătu podeaua şi, într-o clipă, lucrul se întâmplă.

Cu o săritură lungă Arthur Carmichael se repezi din scaunul său. Trupul său agitat era iute ca o săgeată pe urma şoarecelui. Acesta dispăruse în spatele unui lambriu şi Arthur se ghemui acolo la pândă cu tot trupul, tremurând încă de nerăbdare.

A fost oribil! N-am trecut niciodată printr-un asemenea moment paralizant. Nu mă mai uimea acel ceva pe care Arthur Carmichael mi-l evoca cu picioarele lui ce nu făceau zgomot şi cu ochii săi aţintiţi. Şi, deodată, o explicaţie ciudată, incredibilă, nemaiîntâlnită îmi trecu prin minte. Am respins-o ca fiind imposibilă…, ilogică! Dar n-am putut s-o dau uitării.

Abia îmi mai amintesc ceea ce a urmat. Totul părea confuz şi ireal. Ştiu că oarecum ne-am dus sus, ne-am spus „noapte bună” în fugă, fiindu-ne aproape groază să ne uităm unii în ochii celorlalţi, ca nu cumva să vedem în ei vreo confirmare a propriei noastre temeri.

Settle s-a aşezat lângă uşa doamnei Carmichael, ca să facă primul de gardă, eu urmând să-l înlocuiesc la ora trei. Nu-mi făceam griji deosebite pentru lady Carmichael; eram prea absorbit de imposibila mea teorie fantastică, îmi spuneam că era imposibil, dar mintea îmi revenea la ea, fascinată.

Şi atunci, deodată, liniştea nopţii fu întreruptă. Se auzi vocea lui Settle, care mă striga să vin. M-am repezit pe coridor.

Bătea şi pocnea cu toată puterea în uşa doamnei Carmichael.

— S-o ia dracul pe femeia asta! Striga el. A închis-o!

— Dar…

— E înăuntru, omule! N-o auzi?

Din spatele uşii închise se auzi fioros un mieunat prelung de pisică. Urmat de un ţipăt groaznic şi de încă unul… I-am recunoscut vocea doamnei Carmichael.

— Uşa! Am urlat eu. Trebuie s-o spargem. Peste un minut va fi prea târziu.

Am împins cu umerii în ea şi ne-am opintit din răsputeri. Cedă, rupându-se şi noi era aproape să ne prăbuşim în cameră.

Lady Carmichael zăcea pe pat într-o baltă de sânge. Rar mi-a fost dat să văd o scenă mai înfiorătoare. Inima încă-i bătea, dar avea răni mari căci pielea gâtului era toată zgâriată şi sfâşiată… Cutremurându-mă, am şoptit: „ghearele…” Un fior de oroare superstiţioasă mă trecu.

Am spălat şi-am bandajat cu grijă rănile şi i-am propus lui Settle c-ar fi mai bine să ţinem secretă originea exactă a rănilor, mai ales faţă de domnişoara Patterson. Am expediat o telegramă, de îndată ce poşta se deschise, pentru ca să mi se trimită o soră de spital.

Acum se crăpa de ziuă. M-am uitat afară la peluza de dedesubt.

— Îmbracă-te şi hai să ieşim, i-am spus brusc lui Settle. Lady Carmichael îşi va reveni.

A fost gata repede şi am plecat împreună în grădină.

— Ce ai de gând să faci?

— Să dezgrop cadavrul pisicii, i-am spus în două cuvinte. Trebuie să fiu sigur…

Am găsit un hârleţ într-o magazie de unelte şi ne-am apucat de lucru sub fagul cel mare. În cele din urmă, săpăturile noastre au dat rezultate. N-a fost o treabă plăcută. Animalul murise de o săptămână. Am văzut ceea ce doream.

— Asta-i pisica, am zis. Aceeaşi pisică pe care am văzut-o în prima zi în care am venit aici.

Settle încerca să miroasă ceva. O undă de migdale amare era încă perceptibilă.

— Acid prusic, constată el. Am încuviinţat din cap.

— La ce te gândeşti? Mă întrebă el curios.

— La ce te gândeşti şi tu!

Presupunerea mea, îmi dădeam seama, nu era ceva nou pentru el; îi trecuse şi lui prin cap.

— E imposibil, murmura el Imposibil! E în contradicţie cu toate ştiinţele, cu natura… Vocea i se stinse când se cutremură. Şoarecele acela de aseară, spuse el. Dar… O, n-ar putea fi!

— Lady Carmichael, am zis, este o femeie foarte ciudată. Ea posedă puteri oculte, puteri hipnotice. Strămoşii ei au venit din Răsărit. Ştim noi cum ar fi putut ea folosi aceste puteri asupra firii slabe, afectuoase a lui Arthur Carmichael? Şi dă-ţi seama, Settle, dacă Arthur Carmichael rămâne un imbecil neputincios devotat ei, întreaga proprietate e practic a sa şi a fiului său pe care îl adoră, după cum mi-ai spus. Şi Arthur urma să se căsătorească!

— Dar ce-o să facem, Carstairs?

— Nu-i nimic de făcut. Ne vom da toată silinţa, totuşi, să o apărăm pe lady Carmichael de răzbunare.

Lady Carmichael îşi reveni încet. Rănile ei s-au vindecat cât s-a putut de bine; urmele acelui atac teribil le va purta probabil până la sfârşitul vieţii.

Niciodată nu mă simţisem mai neajutorat. Puterea care ne învinsese era încă în libertate, nestăpânită; eram totodată conştienţi că deocamdată nu prea puteam vedea ce să facem altceva decât să aşteptăm. Eram hotărât asupra unui lucru. De îndată ce lady Carmichael se simţea destul de bine ca să se deplaseze, ea trebuia îndepărtată de Wolden. Era o şansă ca teribila manifestare să n-o poată urmări. Astfel zilele se scurgeau.

Fixasem 18 septembrie ca dată a plecării doamnei Carmichael. Dar în dimineaţa zilei de 14, izbucni criza neaşteptată.

Mă aflam în bibliotecă, discutând cu Settle detaliile cazului doamnei Carmichael, când o cameristă agitată se repezi în încăpere.

— O, domnule! Strigă ea. Veniţi repede! Domnul Arthur a căzut în eleşteu. El s-a urcat în luntre, aceasta a pornit, s-a dezechilibrat şi a căzut! Am văzut de la fereastră.

N-am mai aşteptat, am ieşit glonţ din cameră, urmat de Settle. Phyllis se afla afară şi auzise povestea fetei. A venit în fugă cu noi.

— Dar nu trebuie să ne temem, striga ea. Arthur este un înotător minunat.

Aveam presimţiri rele, aşa că am gonit şi mai tare. Suprafaţa eleşteului era netulburată. Luntrea goală plutea liniştită, dar nu era nici un semn în privinţa lui Arthur.

Settle îşi scoase haina şi ghetele.

— Mă arunc, zise el. Tu ia undiţa din barcă şi pescuieşte ce poţi din cealaltă luntre. Nu e foarte adânc.

Ni s-a părut c-am căutat foarte mult timp în van. Minut după minut. Şi tocmai când nu mai aveam nici o nădejde, l-am descoperit şi am adus pe ţărm trupul aparent neînsufleţit al lui Arthur Carmichael.

Câte zile voi avea n-am să uit niciodată agonia şi disperarea de pe faţa lui Phyllis.

— Nu… Nu…

Buzele ei refuzau să rostească cuvântul înfiorător.

— Nu, nu. Draga mea, am strigat eu. O să-l aducem la viaţă, nu te teme.

Dar, în sinea mea, nutream o slabă speranţă. Stătuse în apă jumătate de oră. L-am trimis pe Settle în casă după pături calde şi alte lucruri necesare şi-am început să-i fac respiraţie artificială.

Ne-am ocupat din răsputeri de el timp de peste o oră, dar nu dădea nici un semn de viaţă. I-am făcut semn lui Settle să mă înlocuiască din nou şi m-am apropiat de Phyllis.

— Mă tem, i-am spus cu blândeţe, că nu mai are rost. Arthur nu mai poate fi ajutat.

Ea rămase nemişcată o clipă şi apoi, deodată, se aruncă jos peste trupul neînsufleţit.

— Arthur! Strigă ea disperată. Arthur! Întoarce-te la mine! Arthur, întoarce-te, întoarce-te!

Vocea ei răsuna ca un ecou îndepărtat în linişte. Deodată i-am atins braţul lui Settle:

— Uită-te!

O uşoară undă de culoare apăruse pe faţa tânărului înecat. I-am simţit inima bătând.

— Continuă cu respiraţia, am strigat, îşi revine!

Clipele păreau să treacă în zbor acum. Într-un timp uimitor de scurt îşi deschise ochii.

Atunci, brusc, am observat o diferenţă. Aceştia erau ochi inteligenţi, ochi umani…

Se opriră asupra lui Phyllis.

— Bună, Phil, spuse el slăbit. Tu eşti? Credeam că vii abia mâine.

Ea încă nu putea să vorbească, dar îi zâmbi. El se uita în jur tot mai uimit.

— Dar, zău, unde sunt? Şi… Ce putred mă simt! Ce mi s-a întâmplat? Hei, doctore Settle!

— Era cât pe-aci să te îneci – asta ţi s-a întâmplat, îi răspunse Settle întunecat.

Sir Arthur făcu o grimasă.

— Am auzit întotdeauna că te simţi bestial când îţi revii! Dar cum s-a întâmplat? Am fost somnambul?

Settle dădu din cap negativ.

— Trebuie să-l ducem în casă, am hotărât eu, păşind înainte.

El se holbă la mine şi Phyllis mă prezentă:

— Doctorul Carstairs, care locuieşte aici.

L-am sprijinit amândoi şi-am pornit spre casă. Ridică privirea deodată, ca şi cum îi venise o idee.

— Doctore, cred că asta n-o să mă încurce pentru 12, nu-i aşa?

— 12? Am zis eu încet, te referi la 12 august?

— Da, la vinerea viitoare.

— Azi e 14 septembrie, spuse brusc Settle.

Consternarea sa era evidentă.

— Dar, dar eu credeam că e 8 august? Trebuie să fi fost bolnav atunci?

Phyllis interveni iute pe tonul ei blând.

— Da, ai fost foarte bolnav. El se încruntă.

— Nu înţeleg. M-am simţit foarte bine când m-am dus la culcare aseară, desigur, se pare că nu a fost cu adevărat aseară. Totuşi, am visat, îmi amintesc, vise… Se încruntă şi mai mult străduindu-se să-şi reamintească. Ceva, ce era…? Ceva groaznic, cineva mi-o făcuse… Şi eu eram furios, disperat… Şi atunci am visat că eram o pisică, da, o pisică! Nostim, nu-i aşa? Dar n-a fost un vis plăcut. A fost mai mult oribil! Dar nu pot să-mi reamintesc. Totul dispare când mă gândesc.

Mi-am pus mâna pe umărul său.

— Nu încerca să te gândeşti, sir Arthur, i-am spus pe un ton grav. Fii mulţumit să uiţi.

Mă privi uimit şi mă aprobă. Am auzit-o pe Phyllis răsuflând uşurată. Ajunsesem în casă.

— Apropo, spuse sir Arthur deodată, unde este mater?

— A fost… Bolnavă, îl informă Phyllis, după o oarecare pauză.

— O! Biata mater! În vocea lui se simţea o îngrijorare adevărată. Unde e? În camera ei?

— Da, i-am spus, dar ar fi mai bine să nu tulburi…

Cuvintele îmi îngheţară pe buze. Uşa sufrageriei se deschise şi lady Carmichael, în capot, ieşi în hol.

Ochii ei erau fixaţi asupra lui Arthur şi, dacă vreodată am văzut vreo privire plină de teroarea unei vine absolute, atunci aceea a fost. Faţa ei nu mai avea nimic uman din cauza groazei care o cuprinsese, îşi duse mâna la gât.

Arthur se îndreptă spre ea cu afecţiunea băiatului.

— Hei, mater! Deci şi tu ai fost bolnavă? Zău, îmi pare groaznic de rău.

Ea se dădu câţiva paşi înapoi, ochii dilatându-i-se. Apoi, deodată, cu strigătul unui suflet damnat, căzu pe spate prin

uşa deschisă.

M-am repezit şi m-am aplecat asupra ei, apoi i-am făcut semn lui Settle.

— Sst! Am şoptit. Du-l sus încet şi apoi întoarce-te. Lady Carmichael a murit.

Se întoarse după câteva minute.

— Ce-a fost? Mă întrebă. Ce a determinat asta?

— Şocul, am spus întunecat. Şocul de a-l vedea pe Arthur Carmichael, pe adevăratul Carmichael înviat! Sau ai putea-o numi, aşa cum prefer eu, judecata Domnului!

— Vrei să zici…

Ezită. M-am uitat în ochii lui, aşa că el înţelese.

— O viaţă pentru o viaţă, i-am spus cu subînţeles.

— Dar…

— O! Ştiu că un incident straniu şi neprevăzut i-a permis spiritului lui Arthur Carmichael să se reîntoarcă în trupul său. Cu toate acestea, Arthur Carmichael a fost ucis.

Mă privi pe jumătate îngrozit.

— Cu acid prusic? Întrebă el încet.

— Da, cu acid prusic.

Settle şi cu mine n-am mai vorbit niciodată despre asta. Era un lucru greu de crezut. Potrivit punctului de vedere oficial, Arthur Carmichael a suferit doar de o amnezie, lady Carmichael s-a tăiat la gât într-o criză temporară de nebunie şi apariţia pisicii cenuşii a fost pură imaginaţie.

Dar, există două lucruri care, pentru mintea mea, sunt adevărate. Unul este scaunul sfâşiat de pe coridor. Celălalt este şi mai semnificativ. Un catalog al bibliotecii a fost găsit şi, după căutări îndelungate, s-a dovedit că volumul care lipsea era o lucrare veche şi curioasă despre posibilităţile metamorfozării fiinţelor umane în animale!

Şi încă un lucru. Sunt mulţumit că Arthur nu ştie nimic. Phyllis a închis secretul acelor săptămâni în inima ei şi sunt sigur că ea nu-l va dezvălui niciodată soţului său pe care îl iubeşte atât de mult şi care s-a întors peste marginea mormântului la chemarea vocii sale.

SFÂRŞIT

* Deschidere la şah, în care jucătorul sacrifică un pion sau altă piesă pentru a obţine un avantaj.
* Ghiduri tipărite de editorul german Karl Baedeker (180l-l859) şi urmaşii săi.
* Un peşte mic de mare din familia heringilor, dar mai mărunt şi rotund care se găseşte de obicei în apele de coastă de la Comwall, Devon şi din vestul Franţei.